

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Μαρία
Χριστίνα Τκαρόν

5

ΤΗ συντρίβει η ασχήμια. Εικοσιδύο ετών. Τι όφελει; Θα προτιμούσε να ήταν σαρανταδύο και να μη αντικρύζε την εικόνα που αντικρύζει στο καθρέφτη της. Κυττάζεται και λείει μέσα της: «Αν ήμουν άντρας, δε θα γύριζα το κεφάλι να κυττάω κοπέλλα σαν έμένα. Υπάρχουν τόσες ω-
ραίες...»

Ψάχνει να βρει κανένα χάρισμα. Μάταιη προσπάθεια. Ψάχνει, κυττάζεται, αυτοεξετάζεται. Τραχύ το δέρμα. Τριχωτό το πρόσωπο. Τα ίσχυ-
τραχιά στα όπλα κατέφυγε περισσότερο τοῦ-
κακό παρά καλό της έκαναν. Μολλίσ σκληρά και
κατσάρια που της σκεπάζουν το μέτωπο. Μαλλον
ασχήμια και το σώμα. Κοιτόχοντρα τα δάχτυλα.
Δείχνει σφιγμένη, κι' άς είναι ένα κομμάτι μά-
λαμα. Από καλή οικογένεια να ντυθῇ, να στο-
μισθῇ, να περιποιηθῇ τον έαυτό της. «Οτι όμως
λίσθη, να περιποιηθῇ τον έαυτό της. «Οτι όμως
και να κάνει, το βάδιό της, η εμφάνισή της ίδιας —
πι της δίνουν την εντύπωση— κρίσεις της ίδιας —
οτι πρόκειται για καμιά παραδοξολογία που μό-
λις άφησε τη σκάφη της.

Τι άδικο! Τα βάζει με τους ουρανοῦς. Σ' άλ-
λες τὰ δίνουν με το σουβάλι και σ' άλλες ταιγ-
κουνεύονται λίγα γραμμάτια ομορφιάς. Καμω-
νει τις ώραιες που βλέπει στο δρόμο. Καμω-
νει... Πόση ζήλεια στο καμάρι της αὐτή...

Ποιάς δὲ την άδίκηση; Έρχονται στιγμές που
επαναστατεί ο άνθρωπος για τις άδικίες της φύ-
σεως. «Ίδιος ο γυναικός. Σπουδαίος παράγω-
γός, για την επιτυχία ή φυσική τους διάπλαση. Έ-
τρας τὰ καταφέρνει και δύσμορφος όταν είναι

Μέ το σύμπλεγμα ΤΗΣ ΑΣΧΗΜΗΣ

Στην έλευση ζωή του, κάποιο ρόλο παίζει ή ό-
μορφιά. «Όταν όμως πρόκειται για γάμο, το τε-
λευταίο που προσέχουν είναι ή μορφή. Το άκουτε
συνήθως. «Άντρας είναι, δεν του χρειάζεται ή ό-
μορφιά». Έλάτε όμως και όταν διαβέτη προίκα.
στη κατάσταση, άκόμη και όταν διαβέτη προίκα.
«Η προίκα σου έξασφαλίζει ένα σύζυγο. Όχι ό-
μως και το έρωτικό έξασπασμα, το ζήτημα του
πόθου, την έρωτική ματιά.

Ξέρτε τι θα πῇ, να είσαι κοπέλλα, να μεγα-
λώνῃς, να βρισκων, και να μη βρεθῶν δυο μά-
τια που ν' άκουμπήσουν άπάνω σου, δυο χείλη
που νὰ σου χαμογέλασουν, ένα άγύρι που νὰ σε
καλέση σ' ένα περιπατικό ως το Ζάππειο;

«Η χαρά της γυναικείας σε ήλικία, διάσπες και
άσπες, γυναικός στα έπαγγελματά, μητέρας με
στις έπιστήμες, στα έπαγγέλματα, μητέρας με
παιδιά, αναμάρτυρες και άμαρτωλές, σεμνές και
άσεμνες, κολλημένους όταν νοιώθουν κάποιο άν-
δρικό μύτι να πέφτει άπάνω τους, όταν άκούει
ένα φιλοφρόνημα.

«Ακόμη, κι' αυτό το «πειράγμα» του δρόμου
πολλές τις κόλακες. Φτάνει να μη είναι πρόστυ-
χο. Λένε πως ενχολούνται. Στο βάθος υπάρχει
μια ικανοποίηση.

Θυμώμα μια κυρία. Είχε προχωρήσει σε ώρι-
μοιότη. Συμπαθητική παντα, αλλά με σαφή τὰ
ίχνη της κοπώσεως, οι ρυτίδες, τ' άσπρα μαλλιά,
οι πλάσσοι, κάποιον βράδυ την είδα μελαγ-
χολική.

Γεμάτος άγάπη της κάνει πρότασι γάμου...

— Σου συμβαίνει τίποτα;
— «Η πρώτη μέρα που δε με «πειράξαν»... Κι'
έχω άλγισι» την Άθηνά σήμερα.

«Απ' τον καθ' όσον κατάλαβε τον έαυτό της,
σε κάθε της έρωτο, όσο κι' αν ήταν στις κακές
της, όλο και θὰ βρισκόταν κάποιος κάτω από της
πῇ. Κανείς εκείνη τῇ μέρα. Έκανε τῇ διαπίστω-
σῇ της και τὸ εἶπε. Μεταῦς σοδορόν του άστείου
φυσικά. Υπήρχε όμως τόση πίκρα στο άστέιο της.

Κι' εκείνη μὲν ἔζησε την περίοδο που την πρό-
σ-εξαν. «Αέσταχτη ή πίκρα γίνεται σε όδες
γευθῆκαν οὔτε μια ματιά. Δὲν γύρισαν να τις
δοῦν. Άλλά κι' όδες φορές τις είδαν, τὸ βλέμμα
με το οποίο διασταυρώθηκε το δικό τους πρόδι-
νη άποστροφή και τον όλκο που ένένταν. Σὰ
να τους ἔλεγον: «Τι άσχημη πού είναι ή καὶ μένη!»

Άκούει έπαίνους για άλλα τους χαρίσματα:
για τῇ νοικοκυρασύν, για κάποιο τάλαντο, για
την επιδεξιότητα τους στα γλικά ή στα έργα χει-
ρας, για τῇ μόρφωσί τους. Τὰ θυσιάζουν αὐτὰ όλα
για μια ματιά; για τὸν άντρα που θὰ στραφῇ πῶ-
σω νὰ χαρῇ τῇ θέα τους; για τὸ μενσάβκο που
θ' αναμύνη τῇν ώρα που περνῶν από μπροστά
του; για τὸ τηλεφώνημα που θὰ τις βρεθῇ για
ένα ραντεβού; για τῇ επιστολῇ σὲ ρὸς χαρτί που
θὰ έκφορῇ τῇ λατρεία του άποστολῇ του.

Τῇ σοφία της και τὸ ήθος της άκούει ή ά-
σχημη νὰ της έπαίνων. Ποιὸν πού σκοτίζεται...
Σὰ νὰ την εἰρωνεύονται. «Άς μὴ ήταν, αν μπο-

ρούσε, σοβαρή και ήθική. Δὲν είναι ο καθήφορος
όσο εύκολος νομίζουμε. Χρηιάζεται ο κάποιος που
νὰ σε πάρη μαζί του σ' αὐτόν. Ο κάποιος που
δὲν βρίσκεται.

«Άς γινόνταν ώρα κι' άς τῇς άφαιρούσαν ο-
λους τούς τίτλους που τῇς άπονέμουν πλουσιολό-
γοι σήμερα άς τῇν ἔλεγαν άκαμάτα, τεμπέλας,
άκατάστατη, άήθικη...

«Άλλά για σπαθῇτε μια στιγμή. Τι έννοούμε ο-
ζως σήμερα. Νὰ ξεκαθαρίσουμε τῇς τῇς λέ-
«Άλλο, ώραίτητα, άλλο ζήτησι. Πολλές έννοίες
που άπομακρύνονται θλιμμένες από τὸν καθρέφτη
του. Για σάφη άσχήμια τους μίλησε τὸ καθρέφτη
λέ του. Οὔτε σκία ομορφιάς.

Βγαίνουν όμως στο δρόμο, ή βρίσκονται σε μια
συγκέντρωση, και σηματοποιείται διαφύλαξι γύρω
τους. Προσέχουν, νύξεις, στεναγμοί, χαμόγελα,
προκαλῇ μια ένδιαφέροντα γυναικῶν. Υπάρχουν
ώραίες με κλασσική ομορφία που δὲν περνῶν
χαρτωσιά μπροστά στην άσχήμια τους. Δὲν πιάζουν
φιλέ εμπρός στη μαρτίδα του φαλλῶρου.

Δὲν είναι τὸ άπόλυτο ώραίο τὸ πικάντικο εἶ-
δος άσχήμια. Πολλές ομορφες που μένουν στο ράφι,
ένω άλλες με κραυγάζουσα τῇν άσχήμια παν-
τρευνῶνται. Η χέρι, ή σκελτάδα, ή τασχινία παν-
παιχνιδισμα τῶν ματιῶν, ο άέρας στην κίνησι, τὸ
νὰ σωρ ποικίλα όσο και άσύλληπτα τίποτα γί-
νεται άκαταμάχητα δολώματα πού παρασύρουν
και τὸ πιο δύσκολα φάρια.

Η ομορφιά, όπως τῇ βλέπει ένας οίσηθικός
είναι άναπαυτική έφοδισμός όταν δὲν συνοδεύεται
από τούς παραγοντες εκείνους που δὲν συνοδεύεται
ρίζονται, δὲν περιγράφονται, και όμως περιόδι-
τὸ μυστικό της επιτυχίας. Όταν δὲ συνοδεύουν-
ται από τὸ τάλαντο της γυναικῆς, άς πούμε με
μια λέξι.

Τὸ ίδιο ακριβῶς που γίνεται με τούς άντρες.
Δὲν προέρχονται από τούς ώραίους οί Δόν Ζουάν.
Τὸ τάλαντο του άρσενικοῦ τούς δίνει τῇν επιτυ-
χία.

«Άλλά ή πλευρά αὐτή είναι πολύ γνωστή στους
άναντες της σελίδας μας. Στην άσχημη στοῦς
ζηρίζουμε για νὰ τῇν παραστήσουμε. Είναι άσχη-
μη άσχημική ή άσχημική μας. Περιέχει τὸ άσχη-
μα της στιγμῆς που μας κάνουν. Περιέχει τὸ άσχη-
μα της. Ορίστε, άς, άσχημική άσχημική άσχημική
μαζί της. Δὲν είναι άποκρίματα της έρωτικῆς
«Ο ίδιος της τὸ εἶπε. Γεμάτος άγάπη, τῇς κάνει
πρότασι γάμου. Τῇν άγάπη, τῇ θέλει, τῇ κάνει
νά ένωθῶν.

Κι' εκείνη; Τῇ στιγμή που τῇς άνοίγεται ένας
παράδεισος τὸν όποιο δὲν περιμένει, μένει δίστα-
κτική.

«Πῶς μπορεί νὰ μ' άναστήσει; Είμαι τόσο ά-
σχημη...». Άπό όμως σ' άγάπη;

«Άσχημη για τὸν καθρέφτη σου. Ο άνδρας
δὲν είναι καθρέφτης. Είναι πλάσμα ζωαν-
τῆρας. Άσχημη για τὸν καθρέφτη σου, με δικὰ του κρι-
τεῖα όμως γι' αὐτόν. Ώραία σε βλεπῶν σου, με
δικὰ σου κριτεῖα. Ώραία σε βλεπῶν σου, με
δικὰ σου κριτεῖα. Δὲν είναι άσχημική άσχημική
μαζί της. Δὲν είναι άποκρίματα της έρωτικῆς
«Ο ίδιος της τὸ εἶπε. Γεμάτος άγάπη, τῇς κάνει
πρότασι γάμου. Τῇν άγάπη, τῇ θέλει, τῇ κάνει
νά ένωθῶν.

Κι' εκείνη; Τῇ στιγμή που τῇς άνοίγεται ένας
παράδεισος τὸν όποιο δὲν περιμένει, μένει δίστα-
κτική.

«Πῶς μπορεί νὰ μ' άναστήσει; Είμαι τόσο ά-
σχημη...». Άπό όμως σ' άγάπη;

«Άσχημη για τὸν καθρέφτη σου. Ο άνδρας
δὲν είναι καθρέφτης. Είναι πλάσμα ζωαν-
τῆρας. Άσχημη για τὸν καθρέφτη σου, με δικὰ του κρι-
τεῖα όμως γι' αὐτόν. Ώραία σε βλεπῶν σου, με
δικὰ σου κριτεῖα. Ώραία σε βλεπῶν σου, με
δικὰ σου κριτεῖα. Δὲν είναι άσχημική άσχημική
μαζί της. Δὲν είναι άποκρίματα της έρωτικῆς
«Ο ίδιος της τὸ εἶπε. Γεμάτος άγάπη, τῇς κάνει
πρότασι γάμου. Τῇν άγάπη, τῇ θέλει, τῇ κάνει
νά ένωθῶν.

Κι' εκείνη; Τῇ στιγμή που τῇς άνοίγεται ένας
παράδεισος τὸν όποιο δὲν περιμένει, μένει δίστα-
κτική.

«Πῶς μπορεί νὰ μ' άναστήσει; Είμαι τόσο ά-
σχημη...». Άπό όμως σ' άγάπη;

«Άσχημη για τὸν καθρέφτη σου. Ο άνδρας
δὲν είναι καθρέφτης. Είναι πλάσμα ζωαν-
τῆρας. Άσχημη για τὸν καθρέφτη σου, με δικὰ του κρι-
τεῖα όμως γι' αὐτόν. Ώραία σε βλεπῶν σου, με
δικὰ σου κριτεῖα. Ώραία σε βλεπῶν σου, με
δικὰ σου κριτεῖα. Δὲν είναι άσχημική άσχημική
μαζί της. Δὲν είναι άποκρίματα της έρωτικῆς
«Ο ίδιος της τὸ εἶπε. Γεμάτος άγάπη, τῇς κάνει
πρότασι γάμου. Τῇν άγάπη, τῇ θέλει, τῇ κάνει
νά ένωθῶν.

Κι' εκείνη; Τῇ στιγμή που τῇς άνοίγεται ένας
παράδεισος τὸν όποιο δὲν περιμένει, μένει δίστα-
κτική.

«Πῶς μπορεί νὰ μ' άναστήσει; Είμαι τόσο ά-
σχημη...». Άπό όμως σ' άγάπη;

«Άσχημη για τὸν καθρέφτη σου. Ο άνδρας
δὲν είναι καθρέφτης. Είναι πλάσμα ζωαν-
τῆρας. Άσχημη για τὸν καθρέφτη σου, με δικὰ του κρι-
τεῖα όμως γι' αὐτόν. Ώραία σε βλεπῶν σου, με
δικὰ σου κριτεῖα. Ώραία σε βλεπῶν σου, με
δικὰ σου κριτεῖα. Δὲν είναι άσχημική άσχημική
μαζί της. Δὲν είναι άποκρίματα της έρωτικῆς
«Ο ίδιος της τὸ εἶπε. Γεμάτος άγάπη, τῇς κάνει
πρότασι γάμου. Τῇν άγάπη, τῇ θέλει, τῇ κάνει
νά ένωθῶν.

Π. ΠΑΛΙΟΛΟΓΟΣ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδρυτής: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ-Γραφείο: Δραγατσίου 4-Τηλ. 36 781

ΟΠΩΣ είναι γνωστό, οί «ύπηρεσίες» τῶν σπιτιῶν
που διαθέτουν αὐτὴ τὴν πολυτέλεια, έχουν με-
γάλη άδυναμία στο τηλεφών. Κατὰ τις ώρες δὲ πού
λείπουν οί «κύριοι» και ή «κυρία» τὸ παίρνουν και...
ζερχνῶν νὰ τὸ άφήσουν. Υπάρχουν περιπτώσεις πού
ή «ύπηρεσία» κάνει και δέκεται τηλεφωνήματα πολ-
λὺ περισσότερα από τὰ μέχρι τινός λεγόμενα «α-
φεντικά», με τῇν άναπόφευκτον... επιπτώσιν επί του
μηνιαίου λογαριασμοῦ.

«Αθηναϊκή οικογένεια, λοιπόν, προσέλαβε τελευ-
ταίως μια κοπέλλα για τῇς δουλειές του σπιτιῶ.
Συνεφωνήθη οί μισθός, οί ώρες εργασίας, όλα εν-
τάξει. Μετὰ ένα μήνα έρχεται ο λογαριασμός του
τηλεφῶνου, οί οίσις άκανε τὸν «κύριο» ν' άνατι-
ναι.

«Οχι μόνο ήταν φουσκωμένος οί τηλεφωνήματα, αλλά υπήρχαν
κρυμμένες και δέκα υπερστικές συνδιαλέξεις. Ο κύριος έρώτησε
τῇν κυρία σκετικῶς, ή οποία είχε άνοιξιαν. Κατόπιν τούτου έπῆρε
τὸ λογαριασμό και διεμαρτυρήθη στὸν ΟΤΕ, ισχυριζόμενος οτι έπῆρ-
κετο περί λάθους. Άλλά ο ΟΤΕ δὲν τὸ παραδέχθηκε.

— Έχετε δέκα συνδιαλέξεις με τὰς Σέρρας.
— Μὰ εἴμερις δὲν καλέσαμε κανένα από τὰς Σέρρας.
— Μήπως προσλάβατε καμιά νέα «ύπηρεσία»;
— Μάλιστα.
— Αἱ, εκεί θὰ είναι τὸ μυστικό.
«Ο κύριος, λοιπόν, εκάλεσε τῇν «ύπηρεσία» και τῇν άνέκρινε.
Και εκείνη, πού ως τότε άκανε τὸ κορόιδο, ύμολόγησε:
— Μάλιστα, κύριε, είναι εκεί οί άρραβωνιαστικὸς μου στρατιῶτης
και τὸν έχω πάρει μια-δυὸ φορές να ιδῷ τῇ γίνεται.
— Ναι, Κατὶνα, άλλα εἰδῶ, αν πάν εἶται τὸ πράγμα, θὰ μοῦ στοιχί-
ζης άλλον ένα μισθὸ στα τηλεφωνήματα! Από σήμερα μπαίνει κλει-
δὸ στο τηλεφώνω.

Καί έμπῆκε μὲν τὸ κλειδί, άλλα... έφυγε ή ύπηρεσία.
— Αὐτὸ έλειπε, νὰ μὴν μπορούμε νὰ κάνουμε ένα τηλεφῶνο!
Και τὰ υπερστικά της τώρα θὰ μεταφερθῶν σε άλλον... τυχερό!

— Γι' αὐτή, πού λές, ήθελα νὰ πάω νὰ πνιγῶ στο Φάληρο,
εἰδῶ και εἰκοσι γρόνια!

Λυρικά τραγούδια

ΟΤΙ ΣΚΕΠΤΕΣΑΙ

«Ο,τι σκέπτεσαι, θὰ πρέπει νὰ τὸ λές.
Όταν έργεται ανάλαστρο τὸ δειλὸ...
Ναί, τὸ ξέρω... θάνα οί λέξεις σου δειλές,
νὰ θὰ βγαίνουν ν' εἰλικρινεία από τὰ χείλη.
«Ο,τι σκέπτεσαι, γιατί νὰ τὸ κοστῇ
μυστικό και τῇν καρδιά σου νὰ βαραίνῃ;
Δὲ σοῦ λέω τὰ μυστικά σου νὰ πετᾷ,
μὰ τῇν σκέψι τῇν θές φυλακισμένη;

«Ο,τι σκέπτεσαι, θὰ πρέπει νὰ τὸ λές
κάποιες ώρες, πού ή καρδιά τὸ δρόμο άνοίγει.
κάποιες ώρες μονορώμιες και θολές,
πού ή ψυχή σου με φτερά ζητάει νὰ φύγῃ...
Κι' αν τυχόν τὸ μυστικό τὸ γαστρίο,
είναι μέσα σου άνώφελα κομμένο,
με μια μόνη λέξι πῶς το; «Σ' αγαπῶ»,
με μια μόνη λέξι, πού τῇν προεμένω.

«Ο,τι σκέπτεσαι... Μὰ τι μὰς όφελει,
αν ή ώρα είναι τόσο περσινή;
Κι' ή έξουσιολογία σου ή ντροπαλή
πᾶσι σε μια καρδιά πού είναι κοροσμένη;
Έχεις νεύατα... έχεις άσθονή δροσιά
έχεις όλη σου τῇ φιλόνα θροισμένη
κι' έγώ έχω... σιγάλη περπατησιά
και μια σάχη από τὰ γρόνια φαρμαμένη.

Κι' όμως βλέπεις... με εἰλικρινεία σου ζητῶ
να με κᾶνς νὰ γυρίσω λίγο πίσω
σὰν τσιγγουνὸς τὸ ποδὶ νὰ κᾶνῶ
για νὰ μὴ γεύσω, νὰ μὴ σὲ λυτήσω.
Νὰ σε βαλῶ στη ζωή μου για σκοπό,
δὲ μπορῶ... Τὸ απαγορεύουνε τὰ γρόνια,
όμως κι' αν δὲ μ' αγαπᾷς, θὰ σ' αγαπῶ
κι' έτσι θάναί μου άνοσιέατα τὰ γρόνια.

«Ο,τι σκέπτεσαι στο λέω... μὰ και σὺ
δὲν σκέπτεσαι νὰ μὴ τὸ φανερώνῃς
νάται πάντα ή άγάπη μου ή γροσύνη
και τῇν σκέψι μου, δὲν νὰ συνηθίσῃς.
«Ο,τι σκέπτεσαι, θὰ πρέπει νὰ τὸ λές
κι' αν δὲ μ' αγαπᾷς, θὰ σε γνοισῇ
ίσως τότε, σ' αναμνήσεις σου θολές
νὰ θυμάσαι τῇν γὰρ πούγες γνώρισι.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1. Ζήλεια
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 36033

ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ νὰ υποβληθῇ — αν δὲν υπεβλήθη ἤδη —
ένα νομοσχέδιο στῇ Βουλῇ, τὸ όποιον όρίζει οτι
όλοι οί τελειόφοιτοι τῇς Ιατρικῆς, όταν λάβουν τὸ
δίπλωμά τους, θὰ είναι υποχρεωμένοι νὰ ύπηρετοῦν
για ένα έρωμένο χρονικό διάστημα στὴν ύπαιθρο, ὡ-
στε νὰ εξυπηρετηθῇ Ιατρικῶς και ή... πάκουσα ε-
παρκία. Τούτο σημαίνει οτι τὰ γιατροῦδάκια θὰ μά-
θουν τῇν τέχνη στοῦ... κασιδιῶ το κεφάλι και κατό-
πιν θὰ... επιπέσουν έναντιον τῇς πρωτεύουσῃς.

Δὲν ξέρουμε αν τὸ νομοσχέδιο θὰ ψηφισθῇ τελί-
κῶς, οτιότι είναι πολλοί οί βουλευτὰι εκείνοι, πού θέ-
λουν τούς ψηφοφόρους των... ζωντανούς. Τὸ πᾶν-
μα, όμως, μὰς φέρνει στὴ μνήμη ένα ανέκδοτο τοῦ
παλαιού καθηγητοῦ τῇς Ιατρικῆς Σακδόρραφου. Υπῆρ-
χε στὴν ἐποχή του ένας φοιτητῆς τῇς Ιατρικῆς, οί οίσις κατῶρθωσε
μὲν νὰ φθάσῃ στο τελευταίό έτος έπειτα από... πολυετείς άγῶνας,
άλλά δὲν κατάφερε νὰ πάρη δίπλωμα, καθ' ὅτι... κομπούρας. «Ε-
πανειλημμένως έδινε εξετάσεις και πάντοτε άπερρίπτετο μετὰ πολ-
λῶν... έπαίνων. Τέλος πάντων, έδωσε λυτούς και δειμένους, έδωσε
βουλεύτας και ύπουργούς, συγγενείς και φίλους και έπίεσαν τὸ
Σακδόρραφο νὰ τὸν «περάσῃ».

Δὲς του τὸ νὰ πάν στὸ διάλοδο... Μήπως θὰ είναι οί μόνος;
«Υποκύνουν στο κύμα τῶν πανταχόθεν πίσεων, ο Σακδόρραφος, ο
όποιος διεκρίνετο για τὸ χιούμορ του, άπεφάσισε νὰ δώσῃ τὸ δι-
πλωμα στὸν κομπούρα. Και όταν ο υποψήφιος παρουσιάσῃ για τῇν
τελευταία εξέτασι, ο καθηγητῆς του εἶπε:

— Θὰ σοῦ δώσω, μωρέ, τὸ δίπλωμα. Άλλά υπό έναν δρον.
— Ποιόν, κύριε καθηγητῆ;
— Ότι θὰ εξασκήσῃς τὸν έπάγγελμά σου στὴ... Βουλγαρία!

Δὲς του τὸ νὰ πάν στὸ διάλοδο... Μήπως θὰ είναι οί μόνος;
«Υποκύνουν στο κύμα τῶν πανταχόθεν πίσεων, ο Σακδόρραφος, ο
όποιος διεκρίνετο για τὸ χιούμορ του, άπεφάσισε νὰ δώσῃ τὸ δι-
πλωμα στὸν κομπούρα. Και όταν ο υποψήφιος παρουσιάσῃ για τῇν
τελευταία εξέτασι, ο καθηγητῆς του εἶπε:

— Θὰ σοῦ δώσω, μωρέ, τὸ δίπλωμα. Άλλά υπό έναν δρον.
— Ποιόν, κύριε καθηγητῆ;
— Ότι θὰ εξασκήσῃς τὸν έπάγγελμά σου στὴ... Βουλγαρία!

Δὲς του τὸ νὰ πάν στὸ διάλοδο... Μήπως θὰ είναι οί μόνος;
«Υποκύνουν στο κύμα τῶν πανταχόθεν πίσεων, ο Σακδόρραφος, ο
όποιος διεκρίνετο για τὸ χιούμορ του, άπεφάσισε νὰ δώσῃ τὸ δι-
πλωμα στὸν κομπούρα. Και όταν ο υποψήφιος παρουσιάσῃ για τῇν
τελευταία εξέτασι, ο καθηγητῆς του εἶπε:

— Θὰ σοῦ δώσω, μωρέ, τὸ δίπλωμα. Άλλά υπό έναν δρον.
— Ποιόν, κύριε καθηγητῆ;
— Ότι θὰ εξασκήσῃς τὸν έπάγγελμά σου στὴ... Βουλγαρία!

Δὲς του τὸ νὰ πάν στὸ διάλοδο... Μήπως θὰ είναι οί μόνος;
«Υποκύνουν στο κύμα τῶν πανταχόθεν πίσεων, ο Σακδόρραφος, ο
όποιος διεκρίνετο για τὸ χιούμορ του, άπεφάσισε νὰ δώσῃ τὸ δι-
πλωμα στὸν κομπούρα. Και όταν ο υποψήφιος παρουσιάσῃ για τῇν
τελευταία εξέτασι, ο καθηγητῆς του εἶπε:

— Θὰ σοῦ δώσω, μωρέ, τὸ δίπλωμα. Άλλά υπό έναν δρον.
— Ποιόν, κύριε καθηγητῆ;
— Ότι θὰ εξασκήσῃς τὸν έπάγγελμά σου στὴ... Βουλγαρία!

Δὲς του τὸ νὰ πάν στὸ διάλοδο... Μήπως θὰ είναι οί μόνος;
«Υποκύνουν στο κύμα τῶν πανταχόθεν πίσεων, ο Σακδόρραφος, ο
όποιος διεκρίνετο για τὸ χιούμορ του, άπεφάσισε νὰ δώσῃ τὸ δι-
πλωμα στὸν κομπούρα. Και όταν ο υποψήφιος παρουσιάσῃ για τῇν
τελευταία εξέτασι, ο καθηγητῆς του εἶπε:

— Θὰ σοῦ δώσω, μωρέ, τὸ δίπλωμα. Άλλά υπό έναν δρον.
— Ποιόν, κύριε καθηγητῆ;
— Ότι θὰ εξασκήσῃς τὸν έπάγγελμά σου στὴ... Βουλγαρία!

Δὲς του τὸ νὰ πάν στὸ διάλοδο... Μήπως θὰ είναι οί μόνος;
«Υποκύνουν στο κύμα τῶν πανταχόθεν πίσεων, ο Σακδόρραφος, ο
όποιος διεκρίνετο για τὸ χιούμορ του, άπεφάσισε νὰ δώσῃ τὸ δι-
πλωμα στὸν κομπούρα. Και όταν ο υποψήφιος παρουσιάσῃ για τῇν
τελευταία εξέτασι, ο καθηγητῆς του εἶπε:

— Θὰ σοῦ δώσω, μωρέ, τὸ δίπλωμα. Άλλά υπό έναν δρον.
— Ποιόν, κύριε καθηγητῆ;
— Ότι θὰ εξασκήσῃς τὸν έπάγγελμά σου στὴ... Βουλγαρία!

Δὲς του τὸ νὰ πάν στὸ διάλοδο... Μήπως θὰ είναι οί μόνος;
«Υποκύνουν στο κύμα τῶν πανταχόθεν πίσεων, ο Σακδόρραφος, ο
όποιος διεκρίνετο για τὸ χιούμορ του, άπεφάσισε νὰ δώσῃ τὸ δι-
πλωμα στὸν κομπούρα. Και όταν ο υποψήφιος παρουσιάσῃ για τῇν
τελευταία εξέτασι, ο καθηγητῆς του εἶπε:

— Θὰ σοῦ δώσω, μωρέ, τὸ δίπλωμα. Άλλά υπό έναν δρον.
— Ποιόν, κύριε καθηγητῆ;
— Ότι θὰ εξασκήσῃς τὸν έπάγγελμά σου στὴ... Βουλγαρία!

Δὲς του τὸ νὰ πάν στὸ διάλοδο... Μήπως θὰ είναι οί μόνος;
«Υποκύνουν στο κύμα τῶν πανταχόθεν πίσεων, ο Σακδόρραφος, ο
όποιος διεκρίνετο για τὸ χιούμορ του, άπεφάσισε νὰ δώσῃ τὸ δι-
πλωμα στὸν κομπούρα. Και όταν ο υποψήφιος παρουσιάσῃ για τῇν
τελευταία εξέτασι, ο καθηγητῆς του εἶπε:

— Θὰ σοῦ δώσω, μωρέ, τὸ δίπλωμα. Άλλά υπό έναν δρον.
— Ποιόν, κύριε καθηγητῆ;
— Ότι θὰ εξασκήσῃς τὸν έπάγγελμά σου στὴ... Βουλγαρία!

Δὲς του τὸ νὰ πάν στὸ διάλοδο... Μήπως θὰ είναι οί μόνος;
«Υποκύνουν στο κύμα τῶν πανταχόθεν πίσεων, ο Σακδόρραφος, ο
όποιος διεκρίνετο για τὸ χιούμορ του, άπεφάσισε νὰ δώσῃ τὸ δι-
πλωμα στὸν κομπούρα. Και όταν ο υποψήφιος παρουσιάσῃ για τῇν
τελευταία εξέτασι, ο καθηγητῆς του εἶπε:

ΕΡΩΤΙΚΗ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ

ΕΧΟΥΝ περάσει εικοσπέντε χρόνια από τότε... Τά νεύρα μου χάθηκαν και μαγνώ τον οίκτο και την ειρωνεία στη φωνή εκείνων που με αποκαλούν εθεσποινίδα. Μα τι με νοιάζει;

Εχουν περάσει εικοσπέντε χρόνια από τότε κι' όμως οι τύψεις δεν έπαψαν και δε θα πάψουν να με βασανίζουν ποτέ. Ήμουν μοναχοκόρη και δε μου είχε λείψει ποτέ τίποτα. Ήμουν έπιπόλαια, κακομαθημένη και γεμάτη ελπίδες, που οι φίλοι μου τα έβλεπαν με επιεικεία και έλεγαν πως θα διορθωνόντουσαν με τον καιρό.

Όταν πρωτοήρθε στην παρέα μας ο Μάνος, έκανε έντονα σε όλους η σοβαρότητα του. "Αν και δεν είχε κλείσει ακόμη τα εικοσιτέσσερα χρόνια του, εργαζόταν ως ταμίας σε μία μεγάλη επιχείρηση και η δουλειά του τον ένοιάφιρε περισσότερο από τις δικαστικές.

Αυτόν να κατακτήσεις, αν είσαι ικανή, μου είπε πειραχτικά η φίλη μου, η Λένα, που είχε δοκιμάσει τη γοητεία της πάνω του και είχε αποτύχει.

Σπουδαίο πράγμα! απάντησα για να την πικάρω.

Ο Μάνος δεν ήταν μισογύνος. Απλώς δεν του άρεσε να ριχνεται σε όλες κοπέλλες γύρω.

Όταν όμως είδε το ενδιαφέρον μου και την έπισημη, συγκατακρίθηκε. Κατάλαβα πως είχε καταφέρει να πετύχει. Αλλά, αφού είδα ότι η Λένα προσπαθούσε να κρύψει την απογοήτευσή της, η Λένα.

Το περίεργο είναι πως στο τέλος βρέθηκα μπλεγμένη στα ίδια μου τα δίχτυα, γιατί ο Μάνος ήταν δημοφιλής άντρας κι' όταν γνωρίστηκα καλύτερα, ανακάλυψα πως αείχε όσο όλοι μαζί οι εραφρομωαλοι θαυμαστές μου. Ερχισα να νοιώθω περιήφανη που τον είχα κατακτήσει και περίμενα ανυπόμονα τη στιγμή, που θα μου δηλολογούσε τόν έρωτά του.

Τέλος, μία μέρα που περπατούσαμε στην παραλία της Καστέλλας, ο Μάνος σταμάτησε απότομα.

μα, με κύτταζε κατάματα και μου είπε:

— Σόνια, νομίζω πως είναι καιρός να εξηγηθούμε. Είμαι έρωτευμένος μαζί σου! Αυτό το ξέρεις, γιατί το έδειχνε το έντονο φέρων μου για σένα και μερικές τρυφερές λέξεις που μου έφευγαν. Και λέω μου έφευγαν, γιατί νομίζω πως δεν είσαι άρκετά ώριμη για να αισθανθείς μία αληθινή αγάπη. Σου έχω μιλήσει πολλές φορές για τις απόψεις μου, σχετικά με τον έρωτα. Τον βλέπω σαν κάτι ιερό, σαν κάτι που δεν πρέπει να παίζουμε μαζί του και δε θέλω να παίζω μαζί σου, αγαπημένη μου. Αν πιστεύεις πως μπορείς να γίνεις εύχρηστη και να μου δώσεις έναν γυναικα μου, διαφορετικά είναι προτιμώτερο να μην ξαναενοχώ.

Κανείς δε μου είχε μιλήσει ποτέ με τόσο πάθος και ειλικρίνεια.

— Μάνο!... αγαπημένη μου... μουρμούρισα.

Την άλλη στιγμή μ' έσφιγγε στην αγκαλιά του.

Μετά από δύο βδομάδες έγιναν οι έπισημοι άρραβώνες μας. Οι γονείς μου όργανωσαν μία μικρή δεξίωση κι' εγώ ένοιωθα πως πετούσα στα σύννεφα, καθώς χάρηκεα στο δαχτυλίδι μου τη βέρα του Μάνου, όταν είδα να με πλησιάζει η Λένα, χαμογελώντας ψευτικά.

Τά θερμά μου συγχαρητήρια, μου είπε χαμφά. Αλλά, καμμένη, πως θα ζήσης με έναν άντρα τόσο λογικό και μετρούμενο; Αύτος, παιδί μου, θα είναι σωστό παρόδουνο!

— Έπρεπε να κάνω παλαβομάρες για να τον εκτιμάς; φώναζε θυμωμένη.

— Όχι και παλαβομάρες, απλώς μερικές θυσιοδίες, για να σου δείξω την αγάπη του.

— Δεν χρειάζεται, γιατί δεν αμφισβώλλω καθόλου γι' αυτήν, απαντήσα ξερνά.

Από εκείνη την ημέρα απέφευγα όσο μπορούσα τη Λένα, γιατί τά λόγια της με είχαν πειράξει.

Κι' όμως, αν κάτι ήξερα πως θα είχε προκαλέσει η ζήλεια, μου έζητησαν μερικές αμφιβολίες. Αρ-

χισα να σκέπτομαι ότι, πραγματικά, ο Μάνος δεν είχε κάνει για μένα καμιά θυσία, όπως έκαναν όλοι οι ήρωες στα μυθιστορήματα και στα φιλμ. Δεν αφέεσθαι για τά αίσθηματά του, με ήταν άραγε συντορακτικά ή δεν ήταν παρά μία συνθησισμένη αγάπη, σαν αυτή που μπορεί να νοιώσει ο οποιοσδήποτε άνθρωπος για την οποιοδήποτε γυναίκα; Και ξαφνικά, δέκα μέρες πριν απ' το γάμο μας, μου ήρθε μία τρελή ιδέα.

— Χρυσέ μου, είπα στο Μάνο, γιατί δεν κάνουμε το ταξίδι του μέλιτος στην Ίταλία;

Ωραία θά ήταν, παρατήρησε εκείνος, μα δε σκέφτηκες, αγαπημένη μου, πως για ένα τέτοιο ταξίδι χρειάζονται και πολλά λεπτά, που δεν τά έχουμε.

— Μα εγώ θέλω να δω τη Ρώμη, τον δέικοψα. Έλα, μη μου λές όχι!

— Είσαι θεότρελλη, γέλασε ο Μάνος.

Εγώ συνέχισα τά παρακάλια, τά καλοπιάσματα και τά φιλά, ώπου στο τέλος έκανα τη θυμωμένη κι' ο Μάνος έφυγε πολύ στενοχωρημένος.

Την επομένη του εφεοφύρινα τό άπίθανο σχέδιό μου:

— Μπορείς να πάρεις μερικά λεπτά από τό ταμείο! Θά τά βάλουμε πίσω μόλις τελειώσουν οι διατυπώσεις για εκείνο τό διαμίσμα που μου δίνει προίκα ο μπαμπάς. Θά τό πουλήσουμε και... — Σόνια, μιλάς σόσδρα; φώναζε έκπληκτος ο άρραβωνιστικός μου. Θέλεις να γίνω καταχραστής;

Τόν βέβαιωσα πως δε θά γινόταν καταχραστής, επειδή θά βανειζόταν για λίγο καιρό μερικά λεπτά και πως δε θ' άδικούσε κανένα, αφού θά τά δινάμε ο-πωσδήποτε πίσω.

Αδικά προσπαθώ να με λογικεύσει. Τσακωνόμαστε άρες ο-λόκληρες και την άλλη μέρα συνεχίζαμε τον καυγά. Εγώ επέμενα, ο Μάνος όρνόταν και έκνευρίζομαστε άδικά, χωρίς αποτέλεσμα.

Μου έρχόταν να του εξηγήσω πως αυτό τό έκανα μόνο και μόνο για να τον δοκιμάσω, για να δω αν θά έκανε μία θυσία για χάρη μου και πως μόλις έπαυσε τά λεπτά από τό ταμείο, θά τον έστειλα να τά βάλει άμέσως στη θήσι τους. Μα τότε δε θά βεβαιώνουν για την αγάπη του.

Σε τρεις μέρες θά κανει μαστε. Έκείνο τό άπόγευμα ο Μάνος φανόταν πολύ κουρασμένος, σαν να είχε ξεμυχθεί, σαν να τον βασάνιζε κάτι. Δεν τον απήρθεκα κι' άρχισα πάλι να του μιλώ για την Ίταλία.

— Δε μ' άγαπάς! του φώναζε σε μία στιγμή, θυμωμένη. Έκανα λάθος, που πίστεψα στα λόγια σου!

— Έτσι νομίζεις; με ρώτησε πικρά. Καλά, λοιπόν, θά σου άποδείξω πως δε με έχεις καταλάβει άρκετά.

Κι' έφυγε χωρίς να με άποχαιρετήση καν.

Γιατί να μ'ήν τον σταμάτησω; Γιατί να μ'ήν τρέξω πίσω του και να του όμολογήσω τό άνόητο σχέδιό μου; Είχα άρχίσει να νοιώθω πως έκανα κάποιο λάθος, μα δεν κατάλαβα πόσο μεγάλο ήταν παρά την επομένη, όταν διάβασα στην πρώτη σελίδα της έφημερίδας, με χτυπητά γράμματα: «ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΚΑΤΑΧΡΑΣΤΟΥ».

Αυτό που είχε συμβή ήταν τό πιο σκληρό παιχνίδι, που μπορούσε να μου παίξει η μοίρα. Θεόγοντας από τό σπύτι μου, ο Μάνος, είχε πάει κοτ' ευθεία στην επιχείρησή και είχε πάρει από τό ταμείο δεκαπέντε χιλιάδες. Τό ίδιο μία σατανική σύμπτωση, τό ίδιο βράδυ ο διευθυντής έκανε έλεγχο κι' όταν, τό άλλο πρωί, είπα τον άγαπημένο μου «καταχραστή» μπροστά σ' όλους τους συνδελ-μους του, εκείνος προελάθηκε άπο ντροπή. Κατάλαβε πως κανείς δε θά πίστευε τις εξηγήσεις του και πήδησε απ' τό παράθυρο του έβδόμου πατώματος.

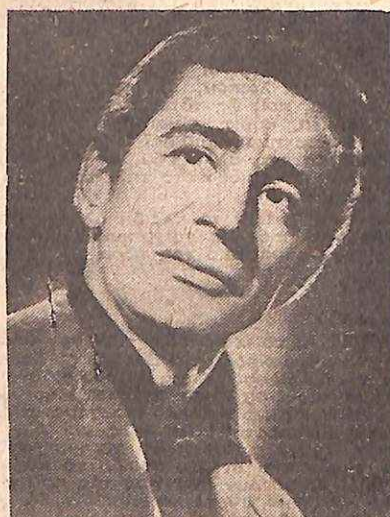
Εχουν περάσει εικοσπέντε χρόνια από τότε και πληρώνα άκουη να μεγάλο μου λάθος, ζώντας με την άνάμνηση του φτωχού μου άγαπημένου και με τις μαρτυρικές τύψεις μου.

ΒΕΡΑ ΓΑΛΑΖΗ

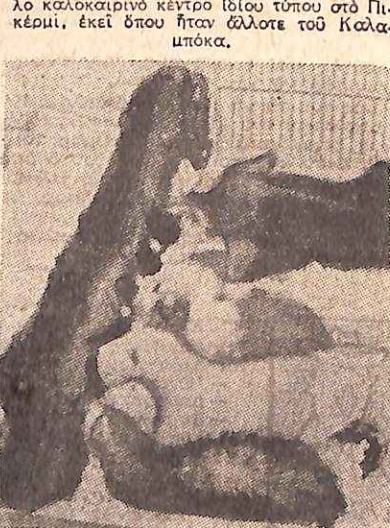
ΝΕΕΣ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

Η νέα καλλιτέχνης του τραγουδιού Λόλα Πέρυ, η οποία εμφανίζεται κάθε δρώση σε γνωστό αθηναϊκό κέντρο, σημειώνοντας μεγάλη έπιτυχία σ' ένα πλούσιο έλληνικό κένο ρεπερτόριο.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΚΑΛΙΤΕΧΝΕΣ

Ο έκλεκτός καλλιτέχνης Φίλων Άρλιας ό οποίος μετά τη θριαμβευτική έπιτυχία που σημείωσε τό πρωτότυπο κέντρο του στη Ραβίνα, κατά τό χειμώνα, άνοίγει ένα άλλο καλοκαιρινό κέντρο ίδιου τύπου στο Πικέρι, εκεί όπου ήταν άλλοτε του Κολα-μπόκα.

ΤΕΧΝΗΤΟ ΘΗΛΑΣΜΑ

Τά δραστικά ή έγκαταλειμμένα μικρά έζα, που περιουλλέγονται στη Νέα Υόρκη, μεταφέρονται σ' ένα ειδικό άσυλο του Μπρούκλιν, όπου θηλάζουν όλα μαζί μιά... τεχνητή υπέρτα στην οποία δίδεται άνάλογα με τις περιστάσεις ή έξωτερική εμφάνιση σκύλας, γάτας ή άλλου ζώου. Τό περίεργο πάντως είναι πως στο κέντρο αυτό τά διάφορα έζα μεγαλώνουν μαζί και πίνουν τό γάλα, που τους προσφέρεται άφθονο, χωρίς ποτέ να διαπληκτίζονται.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Τά μέλη της έπιτροπής, ή όποία θά κρίνει εκείνους και εκείνες, που θά πάρουν μέρος στο Διαγωνισμό του «Θησαυρού» είναι κατ' άλφαθητική σειρά τά άκόλουθα:

ΒΑΛΑΚΟΥ ΑΝΤΙΓΟΝΗ (Πρωταγωνίστρια του 'Εθνικού Θεάτρου και του φιλμ «Μεγάλη παρένθεσι»).

ΒΑΡΙΑΝΟ ΤΖΙΟΒΑΝΝΙ (Ίταλός όπερατέρ. Γύρισε πολλά φιλμ στην Ελλάδα και γυρίζει τώρα τη «Μεγάλη παρένθεσι»).

ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ ΑΔΙΚΗ (Πρωταγωνίστρια του θεάτρου Μουσούρη, και της νέας ταινίας της Φίλος-Φιλμ «Μανταλένα», που γυρίζεται τώρα στην Άντίπαρο).

ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ ΝΤΙΝΟΣ (Σκηνοθέτης του τελευταίου φιλμ της Άλδικης Βουγιουκλάκη «Τό Κλω-τοσκοφύ» και του νέου της φιλμ «Μανταλένα»).

ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ (Σκηνοθέτης των πρώτων μεγάλων έπιτυχιών του έλληνικού κινηματογράφου και του φιλμ «Στρατιώτες δίχως στολή»).

ΚΕΛΕΣΙΔΗΣ ΣΤΑΥΡΟΣ (Μόνιμος μακιγιέρ της Φίνος-Φιλμ).

ΛΑΣΚΟΣ ΟΡΕΣΤΗΣ (Σκηνοθέτης του φιλμ «Άντιό ζωή» και άλλων έπιτυχιών).

ΛΑΣΣΑΛΥ ΓΟΥΛΑΤΕΡ (Άγγλος όπερατέρ των φιλμ «Τό κορίτσι με τά μαύρα», «Ερόικα» και του νέου φιλμ της Α. Βουγιουκλάκη «Μανταλένα»).

ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Πρωταγωνιστής του 'Εθνικού Θεάτρου και του φιλμ «Μεγάλη παρένθεσι»).

ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ ΑΛΕΚΟΣ (Συγγραφέας και σκηνοθέτης πολλών μεγάλων έπιτυχιών).

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

Ελάθαμε πολλά γράμματα από την Κύπρο, με τά όποια άναγνώστρες και άναγνώστες, που διαμένουν εκεί, μας ρωτούν αν μπορούν να πάρουν μέρος στο Διαγωνισμό μας. Ευχαρίστως θά δεχόμαστε τις φωτογραφίες τους και τη συμμετοχή τους στο Διαγωνισμό μας. Άρκει θέθαια, έφόσον έπιτύχουν και κληθούν από την έπιτροπή, να μπορούν να κάνουν τό ταξίδι στην Άθήνα, για να παρουσιαστούν μπροστά της και να υποβληθούν στην άπαραίτητη τελική δοκιμή μπροστά στο φακό.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΟΔΗΓΙΕΣ

Πολλοί άναγνώστες και ίδιως άναγνώστρες μας γράφουν ότι θά έπιθυμούσαν να πάρουν μέρος στο διαγωνισμό μας υπό τον όρον όμως να κρατηθή μυστικό τό όνομά τους και πρό παντός να μη δημοσιευθή φωτογραφία τους στο περιοδικό μας. Με την ευκαιρία αυτή, λοιπόν, δηλώνομε πως καμιά φωτογραφία και κανένα όνομα δε θά δημοσιευθή στο «Θησαυρό», έρ' όσον θά τό ζητήσει αυτό ό ή ή άποστολέας.

Για να διευκολύνη τους άναγνώστες του στην έκδοσι καταλλήλων φωτογραφιών για τό διαγωνισμό του, ο «Θησαυρός» συνεβλήθη υπό ευνόικους όρους με τρία από τά καλύτερα φωτογραφικά στούντιο της Άθήνας, στα όποια με ένα παραπεμπτικό σημείωμα, (που θά λαμβάνουν οι ενδιαφερόμενοι από τά γραφεία μας), θά μπορούν με μία μικρή έπιβάρυνσι από μέρους τους να παίρνουν δυο φωτογραφίες από την κάθε πόζα τους.

Μία τρίτη θά παραδίδεται στο «Θησαυρό», ό όποιος και θά έπιβαρύνεται με τό κόστος της.

Οι καλλιτέχνες φωτογράφοι, με τους όποιους συνε-

βλήθη ο «Θησαυρός» είναι οι άκόλουθοι, κατ' άλφαθητική σειρά:

ΕΛΙΤ : Θήρας 2 και Φωκίανος Νέγρη, Τηλέφ. 871-792.
ΚΑΡΑΠΑΤΣΟΠΟΥΛΟΣ : Πατησίων 207 (Στάσις Λυσισα-τρείου), Τηλέφ. 871-050.

ΣΚΑΝΑΤΟΒΙΤΣ : Ύμηττου 28, Τηλέφ. 71-067.

Φυσικά, αυτό δεν έμποδίζει, όσους θέλουν, να προτιμήσουν όποιονδήποτε άλλον φωτογράφο, άναλαμβάνοντας στην περίπτωση αυτή ολόκληρη τη δαπάνη.

Σκοπός του διαγωνισμού είναι ν' άνακαλύψη τό ταλέντο που βρίσκεται κρυμμένο μέσα σε όποιοδήποτε άτομο και να τό φέρη μπροστά στο φώς των προβολών των κινηματογραφικών στούντιο. Τό ταλέντο αυτό δε φαίνεται μόνο μέσα σε ώριές γυναίκες ή σε ώριούς άντρες, γι' αυτό και ο «Θησαυρός» άπευθύνεται σε όποιοδήποτε άτομο, είτε είναι ώραίο είτε όχι.

Η όμορφιά μπορεί να θεωρηθή προσόν, δεν είναι όμως άπαραίτητη προϋπόθεσι για τη συμμετοχή στον

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ

Δεν ύπάρχει, έξ άλλου, κανένας περιορισμός και καμιά δέσμευσι. Μπορούν να πάρουν μέρος πρόσωπα όποιασδήποτε ηλικίας, άρκει θέθαια να έχουν κάποιο ταλέντο, ή να πιστεύουν ότι έχουν.

Οι ενδιαφερόμενοι μπορούν και από σήμερα να δηλώσουν συμμετοχή στο Διαγωνισμό, άρκει να συμμορφωθούν με τους κάτωθι τρεις όρους:

1) Θά βγάλουν δυο καθαρές φωτογραφίες σε σχήμα καρτ-ποστάλ, δηλαδή ένα κεφάλι ή μπούστο και μια έλσώμνη.

2) Στην έπιστολή, που πρέπει να είναι εύανάγνωστη και γραμμένη πάντα από τον ίδιο τον άποστολέα, να άναφέρονται οι γνώσεις του (σχολικές σπουδές και τυχόν ζένες γλώσσες, μουσική, χορός κλασικός ή μοντέρνες, κολύμπι, ποδήλατο, σκι, σφαίρισμα, κλπ.

3) Θά έσωκλείσουν τις φωτογραφίες στο γράμμα και θά τό στείλουν στα γραφεία του «Θησαυρού», Δραγατσάνη 4, Άθήνα (Τμήμα Κινηματογραφικού Διαγωνισμού), χωρίς καμιά άλλη εκ μέρους τους έπιβάρυνσι.

Ο διαγωνισμός, θέθαια, δεν άφορά μόνο τους Άθηναίους, αλλά και τους διαμένοντας στην επαρχία (γι' αυτό άλλωστε χαρακτηρίστηκε και Πανελλήνιος). Για τους τελευταίους οι δυο φέρμες έμπιστοσύνης

ΘΗΣΑΥΡΟΣ – ΦΙΝΟΣ ΦΙΛΜ

έχουν καταστρώσει ένα σχέδιο έπαφής μαζί τους, που θά άνακοινωθή έν καιρώ.

Οι φωτογραφίες, που λαβαίνουμε συγκεντρώνονται —κατά κατηγορίες— σε άλμπουμ, τά όποια ο «Θησαυρός» θά έχη στη διάθεσι των Έλλήνων σκηνοθετών.

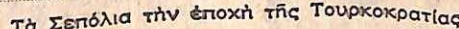
Όπως γράφαμε ήδη, ή «ΦΙΝΟΣ-ΦΙΛΜ» θά δραβεύση τους τέσσερις πρώτους, που θά διακριθούν στο διαγωνισμό μας (δυο από τό κάθε φύλο) και θά τους δώση άμέσως την ευκαιρία να πρωταγωνισήσουν σε φιλμ και να άμειφθούν με την τρέχουσα τιμή των άλλων πρωταγωνιστών.

Επίσης, για όσους διαπιστωθή ότι έχουν μέν ταλέντο, όχι όμως και την άπαιτούμενη τεχνική κατάρτιση, ή «ΦΙΝΟΣ-ΦΙΛΜ» και ο «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» έχουν έξασφαλίσει 20 ύποτροφίες (για δέκα έκπαιδωπούς από τό κάθε φύλο) σε κινηματογραφικές σχολές.

Άς σπεύσουν λοιπόν όλοι και όλες, που αγαπούν τον κινηματογράφο και θά ήθελαν να σταδιοδρομήσουν σ' αυτόν, να δηλώσουν τη συμμετοχή τους, για να μη χάσουν τις ευκαιρίες, που θά τους προσφέρει ο

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ἀρχαῖο δῆμο Συναληττοῦ (ἔγιναν
δὲ καὶ Συναλία κάποτε γιὰ τὸν
λόγον αὐτὸ) ἀλλὰ ὅτι ἐδῶ πρό-
κειται γιὰ λέξι λαϊκὴ Ἀθηναϊκὴ
καὶ φυσικὰ νοελληνικὴ ποὺ προ-
φέρεται Συνατόλι καὶ σημαίνει ἄ-

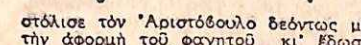

τὰ «ἔξω τῆς πόλεως προαύλια»

ἀρχαῖο δῆμο Συναληττοῦ (ἔγιναν
δὲ καὶ Συναλία κάποτε γιὰ τὸν
λόγον αὐτὸ) ἀλλὰ ὅτι ἐδῶ πρό-
κειται γιὰ λέξι λαϊκὴ Ἀθηναϊκὴ
καὶ φυσικὰ νοελληνικὴ ποὺ προ-
φέρεται Συνατόλι καὶ σημαίνει ἄ-

Μάταια προσπάθησαν, ἀργό-
τερα, νὰ τὴν ἐξηγήσουν, ἐκεῖνο
ποὺ τὴν εἶχε φανῇ σὰν ἑνας φο-
βερός ἐφιάλτης, ποὺ τὸν ἔβλεπε
ἐμπνηθί. Πῶς, διπλοῦ, ἓνα πω-
λὶ τῆς λίμνης, τρομαγμένο ἀπὸ
τὸν πυροβολισμὸ, ἄφησε νὰ πέσει
ἀπὸ τὸ στόμα του τὸ ψάρι, ποὺ
μόλις εἶχε ψαρέψει! Ὁ νεοκρί-
κος κλονισμὸς, ποὺ δοκίμασε, ἦταν
τέτοιος, ὥστε ἡ λύσις τοῦ αἰνίγ-
ματος ἐπὶ σταθῆκε καλὴ νὰ τὴν
συμπερι-

— Πώ! πώ! Τι αίσχος το φόρεμά σου. Δώσε μου. Πού σ' έβγαλε το

Τὸ ἀγαπημένον
ἀνθρώπου

λάνθρωπι, στο άστυνομικό τμήμα. Οι άστυνομικοί τον πιάσανε, ενώ συνέχιζε τη φιλανθρωπική περιοδεία του, και τελικά, τον παραπέμφανε στον φυλάκιο.

ΟΠΩΣ είδαμε, στα μικρά παιδιά η ζήλεια είναι κάτι που προέρχεται από το συναίσθημα ότι, εξ αιτίας της παρουσίας του μικρότερου αδελφού τους, στερούνται την ολοκληρωτική αγάπη των γονέων τους. Είδαμε επίσης πόσο πρέπει να φροντίζουν οι γονείς να μην πάρει στα παιδιά το συναίσθημα αυτό τη νοσηρή εκείνη μορφή, που θα τους διατρέξουν το χαρακτήρα τους και θα τα κάνει να αντιμετωπίζουν άρρωστημένα τις σχέσεις τους με τους άλλους ανθρώπους.

Το πρόβλημα δεν είναι λιγότερο πολύπλοκο για τα μεγαλύτερα παιδιά. Η εφηβική ηλικία είναι μία περίοδος της ζωής του ανθρώπου, όπου ο χαρακτήρας του ζυμώνεται, για να διαμορφωθεί τελικά. Σ' αυτά τα χρόνια, ο εφηβος αναπτύσσει τον «κοινωνικό» του χαρακτήρα και δοκιμάζει τον έαυτό του σαν κοινωνικό όν. Βλέπει τι επιδόσει έχει το άτομο του στο κοινωνικό περιβάλλον και πώς αυτό τον αντιμετωπίζει. Έπίσης, σ' αυτήν την ηλικία, αποκρυσταλλώνεται ο «μυϊκός τόνος» του νέου, δηλαδή τα συναισθήματα του απέναντι στους άλλους ανθρώπους. Έκείνο, που λέει ο λαός πως «ο άνθρωπος είναι ό,τι ήταν στα δεκαπέντε του χρόνια», είναι πολύ σωστό. Τότε προσδιορίζεται η στάση του απέναντι στη ζωή και γίνεται επιθετικός ή παθητικός, εγωιστής ή альтруιστής, κοινωνικός ή ακοινωνικός. Η εφηβική ηλικία είναι μία ηλικία μεγάλων ζυμώσεων και αλλαγών, και γι' αυτό οι γονείς θα πρέπει να παρακολουθούν με μεγάλη προσοχή τις διαφορές εκδηλώσεις των παιδιών τους.

Σ' αυτό το στάδιο της ζωής του παιδιού, το αίσθημα της ζήλειας παίρνει τη μορφή της αντιζήλειας και του ανταγωνισμού, ιδίως στον ερωτικό τομέα.

Όπως ξέρουμε όλοι μας, στην

Η Ζήλεια στην εφηβική ηλικία

εφηβική ηλικία, διαμορφώνεται ο σεξουαλικός χαρακτήρας του ανθρώπου και, είτε το θέλουμε, είτε όχι, τα παιδιά ασχολούνται πολύ με το ερωτικό πρόβλημα. Οσοδήποτε «αγνή» ή «αδιάφορη» και αν φαίνεται το παιδί των δεκαεξή ή των δεκαεφτά χρονών για τον έρωτα, οι γονείς πρέπει να είναι βέβαιοι, ότι το απασχολεί πολύ αυτό το ζήτημα, είτε έχει ερωτικές σχέσεις, είτε όχι. Έτσι, η ζήλεια έχει κυρίως σεξουαλικό χαρακτήρα, με αντιδράσεις έντονο ατόμου, χωρίς όμως την αυθόρμητο του.

Μέσα στην οικογένεια, το αίσθημα αυτό εκδηλώνεται άμεσα στα αδέρφια του ίδιου φύλου και της ίδιας περίπου ηλικίας, και προπαντός όταν υπάρχει μεγάλη διαφορά μεταξύ τους, ως προς την εξωτερική εμφάνιση. Όταν υπάρχουν, παραδείγματος χάρι, δύο αδελφές, η μία τους είναι άσχημη και δυστοπική, ενώ η άλλη χαριτωμένη και ζωρή, η μητέρα πρέπει να είναι βέβαιη ότι, αν δεν προσέξει πολύ, θα έχει να αντιμετωπίσει τη δημιουργία συμπλεγμάτων ζήλειας της άσχημης απέναντι στην όμορφη, που θα έχουν σοβαρούς αντίκτυπους, όχι μονάχα στις μεταξύ τους σχέσεις σ' όλη τους τη ζωή, αλλά και στη διάπλαση του χαρακτήρα τους. Στην ηλικία αυτή, όπου τα παιδιά αρχίζουν να αναπτύσσονται τις κοινωνικές τους σχέσεις και να αναμετρούν την επίδοσή τους άσκησαν στο άλλο φύλο, η στάση της μητέρας παίζει πάντα αποφασιστικότατο ρόλο. Έτσι, όταν η μητέρα βλέπει πως η μία της κόρη έχει πολλούς θαυμαστές, ενώ την άλλη την προσκαλούν από απλή ευγένεια στα πάρτυ και στις

διασκεδάσεις και διαπιστώνει πως αυτό δημιουργεί στη λιγότερο ευνοημένη από τη φύση κόρη της ζηλοτυπία συναισθημάτων και δειλία στις κοινωνικές της σχέσεις, ή μόνη λύσι για την αντιμετώπισή αυτής της κατάστασης, θα είναι μια άνοιχτη συζήτηση με την κόρη της.

Θα πρέπει να της εξηγήσει δηλαδή τι είναι ζήλεια και πόσο μπορούν να τη βλάψουν οι κακές της αντιδράσεις. Επίσης, θα προσπαθήσει να της τονίσει πως οι ερωτικές επιθυμίες δεν έχουν καμιά σχέση με την προσωπική αξία του ανθρώπου και πως αξίζει είναι μόνο ο άνθρωπος εκείνος, που καλλιεργεί τα πνευματικά και τα ψυχικά του χαρίσματα. Μία τέτοια συζήτηση μπορεί, βέβαια, να μη λύσει εντελώς το αίσθημα της ζήλειας, αλλά το εμποδίζει όμως να πάρει νοσηρή μορφή και να γίνει σύμπλεγμα.

Η άλλη μορφή ζήλειας, που παρουσιάζεται στην εφηβική ηλικία, είναι η ζήλεια των παιδιών απέναντι στους φίλους τους. Η κατάσταση αυτή τις περισσότερες φορές οφείλεται έμμεσα στη γενικότερη οικογενειακή ατμόσφαιρα, που επικρατεί στο σπίτι και, προπαντός, στο χαρακτήρα της μητέρας.

Το παρακάτω παράδειγμα δείχνει πολύ καθαρά πόσο μπορεί να βλάψει τα παιδιά στην κοινωνική συμπεριφορά τους η υπερβολική επιβολή των γονέων πάνω τους:

Μία νεαρή στενογράφος δεκαεννέα ετών ζήλευε πολύ δύο συνομηλικές φίλες της. Πήγαιναν μαζί στις γιορτές και στους χορούς και από ό,τι φαινόταν, ήταν πολύ καλές φίλες. Καί, όμως, κάθε φορά, που γύριζαν από κάποια γιορτή, η κοπέλλα ήταν γεμάτη μνησικακία για τις φίλες της. Την έτρωγε η ζήλεια. Παρ' όλο, που ήταν πολύ έγκυρική κοπέλλα, πολύ

πιδ όμορφη από τις φίλες της, οι νέοι προτιμούσαν τις άλλες, ενώ μαζί της πήγαιναν από όλη την ευγένεια. Κι' εκείνη, έξυπνη καθώς ήταν, καταλάβαινε τη διαφορά και λυπόταν για τη ζήλεια της. Δηγήθηκε την περίπτωση της σ' ένα θείο της ψυχίατρο, ζητώντας του να την βοηθήσει ν' απαλλαγεί από το «σύμπλεγμα» της. Έκείνος της απήντησε άμεσα:

— Όπως ξέρεις, η μητέρα σου είναι πολύ αυταρχικός τύπος. Από τα μικρά σου χρόνια σε ανάγκαζε να ζήσ όπως ήθελε εκείνη. Δε σε άφησε να εξελιχθείς ελεύθερα, σου άφηνε κάθε προσωπικότητα. Έσύ όμως έχεις πολύ ισχυρή θέληση και αντέδρατες ανοιχτά, αλλά με άμυντικό τρόπο. Αυτή, λοιπόν, η άμυντική σου στάση επεκτείνεται και στις σχέσεις σου με τις φίλες σου, που αγαπάς και με τα αγόρια, που θα ήθελες να φλερτάρισ μαζί τους. Το φερσίμο σου ή είναι σκληρό και απότομο, ή επιτηδευμένα φιλάρεσκο. Καί, στους άντρες, δεν άρσεις κανένα από τα δύο... Έσύ καταλαβαίνεις την αποτυχία σου στις σχέσεις σου με τους άντρες, ανησυχείς, συγκρίνεις τον έαυτό σου με τις φίλες σου, τον βρίσκεις καλύτερο, τις ζηλεύεις και φέρεσαι σαν ήλιος. Έτσι, σε αποφεύγουν. Αυτή η συμπεριφορά σου αποτελεί αντανάκλαση της αυταρχικής διαγωγής της μητέρας σου, που είναι απόλυτα υπεύθυνη για την ψυχική σου ανωμαλία και για τη δυστυχία σου.

Σ' αυτό πρόβλημα σου δε βλέπω άλλη λύση, παρά να απομακρύνεις από τη μητέρα σου και να επιδιώξεις να πραγματοποιήσεις με κάποιο τρόπο μια όμοια ανθρώπινη σχέση. Πιστεύω πως θα το κατορθώσεις.

Η νέα ακολούθησε τη συμβουλή του θείου της. Παρά τις διαμαρτυρίες της μητέρας της, πήγε κι έμεινε σε άλλη πόλη, κοντά σε μία ζαβέλα. Έγραψε στο θείο της πως η συμβουλή του ήταν πολύ αποτελεσματική και πως είχε αρχίσει να φέρειτα φυσιολογικά στις σχέσεις της με τους άλλους ανθρώπους. Οι κρίσεις της ζήλειας της γίνονταν με τον καιρό λιγότερες και έληξε, ότι θα γιαιρεύονταν εντελώς από το σύμπλεγμα της αυτό.

Καννίζετε;

Καλύτερα να μην καννίζη η γυναίκα. Αν όμως έχει αυτό το πάθος, έστω καννίζη τουλάχιστον... τα ίδια της τα γαίγαρα, κι' όχι τα ξένα!

Είναι άγνεια να ζητάτε τσιγάρο απ' τους άλλους.

Μην παίρνει όρος σπουδαίο, όταν καννίζετε. Δεν κάνετε κανένα ήρωα σμ!

Μην πετάτε ποτέ χάμα τη στάχτη, είτε σε σπίτι βρίσκεσθε είτε σε κέντρο.

Μιά γυναίκα μονάχη, άσυντηρημένη από άντρα, κάνει άσχημη εντύπωση στον καννίζη.

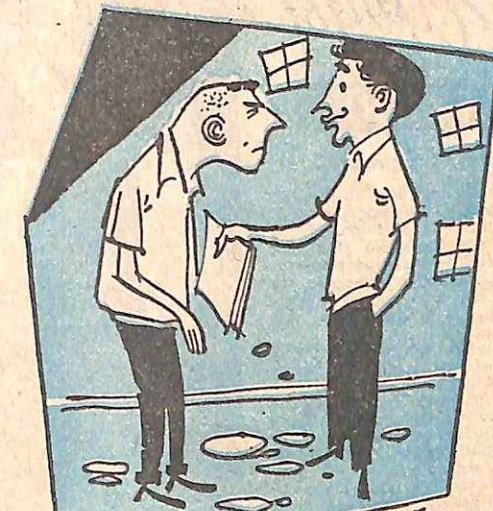
Μην δέχσθε τσιγάρα από άγνωστούς. Όταν πάρετε ένα τσιγάρο, που σας προσφέρουν, μην αρχίσετε κατόπιν να κατακρίνετε την ποιότητά του.

Μιά κοπέλλα κάτω απ' τα 20 δεν πρέπει να καννίζη. Κάνει εντύπωση άσχημη.

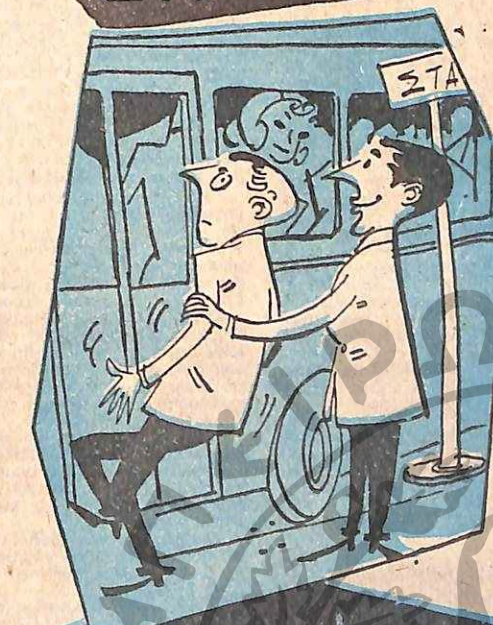
Μη ζητάτε από κανένα σπέρτο για ν' ανάψετε. Μπορεί να το θεωρήσει αμέσο για να σας πιάσει κουέβεντα. Μη ζητάτε ποτέ να τραβήξετε ρουφήα από ξένο τσιγάρο. Το απαγορεύουν ή υγιεινή και ή ευγένεια.

Επιτορίες της ζωής

Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ο κακός ΔΑΙΜΩΝ

έπιθεσι. Κάποιον είχε δειρεί κι' έγω έπρεπε να πω πως ήμουν παρών στο έπεισόδιο και είδα πως ο άλλος του έπετέθηκε πρώτος, αφού τον έξέδωσε βαρύτατα, ο δε Γιάγκος βρισκόταν εν άμυνή. Άρνηθηκα στην άρχη. Άλλα πέτασε στη μέση την παλιά μας φίλια, το ποικίνο του μητρώου, που θα μουντζουρώνταν και άλλα τέτοια συγκινητικά και με λυγίσε. Μου είπε και μερικά χαρακτηριστικά στοιχεία για να τάχω όπ' όψι μου και με δασκάλεμε σχετικά και ο δικηγόρος. Τα μπερδεύα όλα στο μυαλό μου.

— Έχομεν και αυτότην μάρτυρα, κύριε πρόεδρε! λέει ο συνήγορός του, όταν ήρθε ή σειρά μας. — Ηλίας Πιπής! φωνάζει ο πρόεδρος. Όρκισου. — Ησούν παρών στο έπεισόδιο;

— Μάλιστα, κύριε πρόεδρε! Του έπετέθη πρώτος ο μνηστής, αφού τον έξέδωσε με λόγια, τα οποία ή ανατροφή μου δεν μου έπιτρέπε να επαναλάβω. — Που έγινε το έπεισόδιο; ρωτάει ο δικηγόρος του αντίδικου.

— Στην ταβέρνα «Έτρια πουλάκια καθόνται». — Και δε μου λέτε, κύριε μάρτυς — συνεχίζει ο έχθρικός δικηγόρος — αυτή ή ταβέρνα είναι ισόγεια ή ύπογεια;

Δαγκώθηκε. Ήταν μία λεπτομερεια, που είχε παραλείψει να μου αναφέρει ο Γιάγκος. Στρέφω ερωτηματικά και απευγνώμενα τα βλέματά μου στο Γιάγκο. Βλέπω το στόμα του, που μου κάνει σιωπηλά κάτι σαν «είσδυει» εύθυγεια, αλλά που να έχω, έτσι που ήμουν οσισσιμέντος;

— Έδώ κύττα, μάρτυς! λέει επιτακτικά ο πρόεδρος. Ίσως είναι ή ταβέρνα ή ύπογεια; — Υπ... όπ... ίσ... ύπογεια!

Θριαμβευτικά τότε πετάγεται ο άλλος δικηγόρος: — Ό μάρτυς ψεύδεται, κύριε πρόεδρε. Η ταβέρνα δεν είναι ούτε ισόγεια, ούτε ύπογεια. Είναι ανώγεια. Άνεβαίνεις, δηλαδή, τέσσερα σκαλοπάτια. Έδώ έλαμψε ή εξυμνάδα μου:

— Πιστών, κύριε πρόεδρε. Η ταβέρνα είχε σκαλοπάτια, μάλιστα, το θυμάμαι. Άλλα δε θυμάμαι αν τ' ανέβηκα ή τ' κατέβηκα.

— Μάλιστα, λέει ο πρόεδρος, κουνώντας το κεφάλι του. Ό κύριος εισαγγελεύς; — Του άπαγγέλλω κατηγορία επί ψευδομαρτυρίας!

— Ως προς την ποιητή; — Φυλάκισιν τριών μηνών. Μου κοπάνησε δύο μήνες. Ό δε Γιάγκος έφραγε μόνο είκοσι μέρες! Πληρώσα ήνα σεβαστό, για μένα, ποσόν και έξαγνορρα την πίστη μου. Και, αντί να πληρώσει και τη δική μου, ο κύριος Γιάγκος, τί γυρίζει και μου λέει;

Μ' έκαμες, Ηλίας! — Έκτοτε δέκωφα μαζί του για τρία-τέσσερα χρόνια.

— *

Έκείνο το απόγευμα είχα μία αισθηματική επιτυχία: Είχα παρακολουθήσει μία νοστιμότητα νεανία στο δρόμο, πράγμα που δεν το συνηθίζω. Έκείνη μου έδωσε την άφορη, γιατί, καθώς συναντήθηκαν τα βλέματά μας, σε να μου χαμογέλασε έθικαν τα βλέματά της, σε να μου χαμογέλασε ή γυρίσε που και που το κεφάλι της, και κούταξε να δώ αν ή θαύμασσε της άκοινοπούλας το ίχνι της. Φορούσα κι' ένα κανονικό κοστούμι τότε και ίσως τις έβλεπα εντύπωση. Ήτανε φανερό πως έδειξε ευμένει διαθέσει προς το αίσθημα μου. Δει έμεινε παρά να την πληρώσω και να της πα κίτσο να σε πα κάτι, δεσποινίς; ή γυναιξί πως καπου γνωρίζωσθε, για να πιάσωμε κουέβεντα. Έκείνη στεκεται σε μία σκάκι, να να πάρη το τράβλε Πιπής. Στέκομαι κι' έγω, δύο βήματα πιο πίσω. Θα την άφισω ν' ανέβη πρώτη, να μπω κι' έλας-δύο επιθέτες και μετά θ' ανέβω κι' έγω για τα περαιτέρω. Η δουαία είναι ψημένη, έχω σημειώσει μία κατάκτηση, που θα με καταστήσει υπερήφανο. Και να που έρχεται το τράβλε. Έκείνη ανεβαίνει, κυττάζοντας πάντα αν είμαι κι' έγω παρών να τη μιμηθώ. Και ότι κάνω να πιάσω τη χειροαφή κι' έχω το ένα πόδι μου στο σκαλοπάτι, αίσθανομαι δύο άλλες χειροαφές να με σπάρνουν και να με συγκρατούν επί του εδάφους.

— Άσε, πάς με το άλλο!

— Ήταν ο Γιάγκος. Προσπάθ να του εσφυγώ, με τραβάει, καθώς πιο χειροδύναμος. Στο μεταξύ, ή πόστα του τράβλε κινείται και βλέπω τη νεανία που με κυττάει από τέν έξωστ, χαμογέλας και, πως κοροϊβετικά και καίει μια κίνηση της κεφαλής και των φρυδιών σε να θέλη να τη... Στι μου φταίω έγώ;.

— Με καταστρεφείς! Λαω στο Γιάγκο.

— Γιατί! Έπειθα έχασε ένα τράβλε; — Όχι. Έπειθα έχασα μία σπουδαία ερωτική επιτυχία. Άκολουθώ μια κοπέλλα, που μου χαμογέλασε. Και τώρα παύει...

— Δεν περάεις. Θα σου χαμογέλαση άλλη. — Ήτιον έτοιμος να δακρύσω από την απελπισία μου. Τρομάει να ξεφυγώ από τα χέρια του και ν' αρχίσω να τρέχω για να προσφάω το τράβλε στην έπομένη στάση. Τρέχοντας όμως, σαν πέτρος, που τον έχουν εξαγριώσει στο πεδούριό μου, έπεσα από πάνω σ' ένα δυστυχ ήλικιωμένο καρίο. Βρεθήκαμε κι' οι δύο χάμα. Το έλπινα συγκινητή, μ' έβρισε. Εύτυχώς, που δεν πάραμε μεγαλύτερη ζημία. Άλλα το τράβλε με την ετυχία μου είχε χαθή δια παντός.

Μάταια περίμενα τρεις ώρες κάθε μέρα στην ίδια

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Δυσάρεστα φάρμακα

Όταν πίνετε ένα φάρμακο, που μυρίζει άσχημα, π. χ. βαλεριάνα, φράξετε προηγούμενος τη μύτη σας και μην αναπνέετε. Τό πίνετε μονο-

ρούφι, κι' άμέσως κατόπιν ξεπλένετε το στόμα σας με νερό και τó φτύνετε. Ύστερα φάνινετε ελεύθερη τη μύτη σας και εισπνέετε βαθειά.

Οί καλοί τρόποι

Όταν σας δίνει κάποιος τη θέσι του, στο λεωφορείο, άπαντήστε μ' ένα ευγενικό «ευχαριστώ» ή τοόλχι-στον μ' ένα χαμόγελο. Αυτό δεν τó δίνει καθόλου το δικαίωμα να σας πιάσει κουέβεντα.

Άν, αντίθετα, βλέπετε πως δε σηκώνεται ένας νέος να σας δώση τη θέσι του όπως όφειλε, μη τον άγριο κυττάετε και μη μιλάτε μ' εκείνους που σας συνοδεύουν για έλαειψ άνατροφής. Δεν έπιτρέπεται να φερθήτε με άγνεια, για να διδάξετε την ευγένεια.

Μη μιλάτε για τούς παρόντες, μη γελάτε, μη τούς σχολιάζετε. Θα τó καταλάβουν, γιατί δεν είναι κοφικοί ούτε βλάκες.

Μη τραβάτε τη γενική προσοχή, μιλάοντας ή γελάοντας δυνατά. Δεν είναι ύποχρεωμένοι οι άλλοι ν' άκούνε θέλοντας και μη τις άτομικές σας ύποθέσεις.

Παραγορήστε τη θέσι σας σε μία ήλικιωμένη, ή μία έγκυο, ή μία μητέρα που κρατάει το μωρό της, ή ένα γέρο. Βοηθήστε τους έπίσης στο άνεσσημα ή στο κατέσσημα, δινοντάς τους το χέρι σας.

Άνεθοκατεβαίνετε γρήγορα, χωρίς να έμποδίζετε τούς άλλους.

Άποφεύγετε να κρατάτε μεγάλα πακέτα. Έχετε πάντα έτοιμο τó αντίτιμο τού εισητηρίου σας.

Πώς φρεσκαίνεται το αδιάβροχο

Γιά να φρεσκαίνεται το αδιάβροχο σας, πλύνετε τó με νερό και ζέδι. Οι λεκέδες τού λίπους καθαρίζουν άν τούς άφίστε σκεπασμένους μερικές ώρες με τάλκ κι' ύστερα τούς τρίψτε με ένα βαμπακί βουτηγμένο σε άραιή άμυωνία.

Μήλα για ξεφλούδισμα

Άν θέλετε να ξεφλούδισετε μήλα, έτοιώ όστε να βγλή ή φλούδα τους λεπτή και χωρίς πολλή σάρκα, βουτήγτε τα πρώτα σε ένα υδατικό έλαιο, άνατροφής. Δεν έπιτρέπεται να φερθήτε με άγνεια, για να διδάξετε την ευγένεια. Μη μιλάτε για τούς παρόντες, μη γελάτε, μη τούς σχολιάζετε. Θα τó καταλάβουν, γιατί δεν είναι κοφικοί ούτε βλάκες.

στασι, επί τέσσερις μήνες συνέχεια, τη
και την εναλλάξ. Άρα, λοιπόν, είναι
— Άνταμά σε, Γιάγκο, είπα μέ
σα μου. Ποτέ δεν είσαι για καλό.

★
Και νά τώρα, που με φώναζε από
το πεδίο, δύο χρόνια μετά το
έπεισόδιο του τρώλου. Καινούργιες
αγκαλιές και διασχίσεις. Και με τρα-
βήλα στο μπάρ.
— Ποι είναι το γραφείο σου. "Η-
λίας";
— Έκανα το λάθος να το πω.
— Θάρρω καμιά μέρα να πιθ
καφέ.

Τού είπα «Ελας ο ανόητος».
Τώρα πρέπει να πω και κάτι άλ-
λο. Άπέναντι ακριβώς από το πα-
ράθυρο του γραφείου μου, είναι ένα
άλλο παράθυρο γραφείου και σ' α-
πό το γραφείο, έδω και λίγο καιρό,
έχει εγκατασταθεί, ως δοκιμολογάρ-
φος, μία δεσποινίς αξιόλογη από κά-
θε άποψη. Πότε-πότε τα μάτια μου
συναρπάζονται με τα δικά της και ναί
μην δε χαμογέλασε, πλην όμως ή έν
γένει στάσι της δεν είναι γα σε ά-
τακτική. Είναι αυτό που έχω ονομά-
σει — και σημειώστε το, γιατί μπο-
ρεί να σας χρειαστεί — «αδιαφορία
μετ' ενδιαφέροντος» ή «ενδιαφέρον
μετ' αδιαφορίας». Έτσι αρχίζουν τα
περισσότερα και σταθερότερα ειδώ-
λια. Έχω το προαίσθημα πως αυτή
ή καθημερινή ανταπόκρισι δε μπορεί
παρά να καταλήξει στο ποδομένον.

Όπου, ένα πρωί, έρχεται ο Γιάγκο-
κος, να πιη καφέ και να τα πούμε.
Είναι όπως πάντα κομψός, αναδής
και άεργος. Κι' ενώ πίνει τον κα-
φέ του, ρίχνει μία ματιά στο αντι-
κρυστό παράθυρο:

— Έχεις κι' ώριμες γειτονίσιες,
μού λέει.
Προσποιοίμαι τόν αδιαφορο.
Ναι, αλλά είναι πολύ σοβαρή
κοπέλλα.

Αυτό μόνο, εκείνη την ημέρα. 'Ο
Γιάγκος εναλλάξ και την άλλη κι'
έμεινε ώρα πολλή. Το έπαινο πρωί
έλειπα από το γραφείο μου, είχα
κάτι τραγικάτα έξω. Όταν γύρισα
κατά τη μιάμιση, ο κλητήρ μου είπε:

— Ήρθε εκείνος ο φίλος σας και
σας ζήτησε. Τού είπα πως σ' άρ-
χίστε και είπα «δεν πειράζει, θα τόν
περιμένω».

— Κάθισε πολύ;
— Μόλις δύο ώρες.
Δεν έδωσα σημασία, αλλά κάτι μ'
έτρωνε μέσα μου. Ήτανε Σάββατο.
Και τή Δευτέρα νάτος πάλι, εθού-
μος κι' αεράτος.

— Ήλθα, μου λέει, έν τάξει.
— Τι έν τάξει;
— Με την άπέναντι σοβαρή κοπέ-
λα... Μην κυττάς, σε παρακαλώ, δε
βέλω να καταλάβω, ότι σου μιλάω
γι' αυτή. Λοιπόν, Γιάγκο, έπεσε.

— Πως έγινε; ρωτώ, τρέμοντας,
και μία πίκρα μου έρχεται στο
στόμα.

— Με τόν πιό άπλό τρόπο. Προ-
χτές που έλειπες, την κάρφωσα με
τό μάτι, της χαμογέλασα, έλαβα ά-
πάντησι και την περίμενα κάτω, ό-
ταν τέλειωσε το γραφείο της. Έ, τη
συνέχισα την καταλαβαίνεις... Χτές
ήμαστε μαζί στην Κηφισιά.

— Γιάγκο, φέρθηκες άπρεπώς! τού
άπαντώ. Στο γραφείο μου δεν έπι-
τρέπω τέτοια πράγματα.
Δεν ήθελα να τόν εναλλάξ στα μά-
τια μου. Άλλά τόν είδα ένα άπο-
ψιστο. Όχι, στο γραφείο μου. Στο
αντικρυστό γραφείο. Άπουσάσε ό
αντιστάμενος της αντίκρουσις και ό
φιλαράκος θεώρησε καλό να της κά-
μει μία έπίσκεψι έπιτοπίας. Από κεί
νη χαίρετρε, μου χαμογέλασε αυτός
με έπειτα κι' εκείνη, ένα χαμόγελο
με φιλικό περιεχόμενο, που καλύπτε-
με νάλεπε.

Κι' αυτό ακόμα μορβιότασε ό κα-
κός μου δαίμων. Μου πήρε το ψωμί
μέσα από τό στόμα. Έ, λοιπόν, άν
τόν εναυσιαντήσω κι' έπιχειρήσι να
τόν εναυσιαντήσω, θα τόν γροθιοκοπήσω.
Μου μιλήσι, θα τόν γροθιοκοπήσω.
Για τήν ώρα είπα και πού έβαλαν
για τήν στο παράθυρο, για να μη
μια τέντα στο παράθυρο, για να μη
βλέπω άντίκρυστο. Έτσι εκδικήθηκα.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Θεατρονιά

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Πικάντικο ρεπορτάζ

Τ'Ο θέατρο «Πάρκο» έρχεται επί κε-
φαλής στις εισηρήσεις από όλα
τά θερινά θέατρα, με σημαντική
διαφορά. Χαρακτηριστικό είναι ότι
την περασμένη Κυριακή με εισηρήσι
45 περίπου χιλιάδων εισοδήσει τις
εισηρήσεις τών δύο άλλων μουσι-
κών θεάτρων «Μετροπόλιταν» και
«Περσέκη» μαζί.

★ Σημειώσιον ότι την έπιτυχία
αυτή τη σημειώσει χωρίς παρανο-
μία, άπό ό η Ντιονιόουσα την
παρομοιή της προεμίσεως άρραστή-
σε με ύψηλό πυρετό που την υπο-
γρέωσε να μείνι στο κρεβάτι.
★ Ο Χατζίκος άκολουθώντας το
παράδειγμα του Καπράκη θα άνε-
βάσι στο θέατρο της όδοι Μαυρι-
ματιών δύο έργα. Έτσι εκτός από
τόν «Ναστρατιν Χότζας», με τόν ό-
ποιο άρτισε, ύστερα από λίγες μέρες
θα παρουσιάσι το γνωστό έργο του
«Οσκαρ Ουάιλντ» «Η δευτέρα της
Χαλιδής Γουεντίνστερ» με τήν Άννια
Κυριακού στο βασικό ρόλο.

★ Ο Θάσος Ροντήρη, ύστερα ά-
πό τή μεγάλη εντύπωση που άφη-
σαν οι παραστάσεις που έδωσε στη
Φλωρεντία, είχε προσάσει να δώσι
σειρά παραστάσεων στο άρραίο θέα-
τρο της Ρώμης, με τήν ελκιστική τών
«Ολυμπιακών Άγώνων», που θα γί-
νουν εκεί τόν Αύγουστο.

★ Δύο κεντρικά γεμερινά θέα-
τρα, το θέατρο «Κουέλης» στην πλα-
τεία Συντάγματος και το πρώην θέ-
ατρο «Φωτοπόουλος» της όδοι Στου-
νάρας —ήκείται να λειτουργήσουν
από έφετος ως κινηματογράφοι.

★ Η μεγάλη έπιτυχία του Μά-
νου Χατζιδάκη «Τα παιδιά του Πει-
ραιά», που κυκλοφόρησε πριν λίγες
μέρες στο Παρίσι με τή διάσημη
δευτέρα της Γαλλίας, Αδαΐδα, με
γαλλικούς στίχους του Αρτουρ, σε
πιστή μετάφρασι, είχε τήν τύχη να
άκουσθι και στην Ελλάδα.

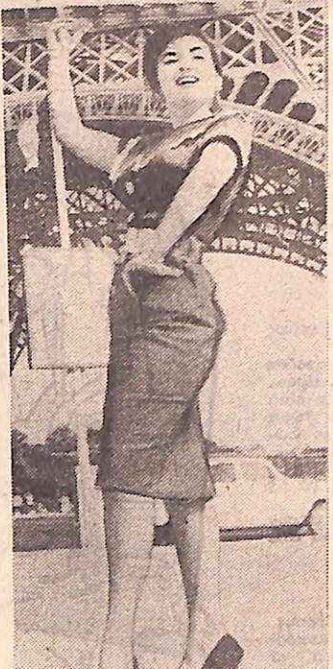
★ Η πρωτοβουλία όφειλεται στο
γνωστό τραγουδιστή Ντάριο Μορέ-
νο, που μόλις γύρισε στη Γαλλία
ύστερα από όλιγοήμερη παραμονή
στην Ελλάδα, το τραγούδι στο
σταθμό του Βισύ, έλληνικά, πλαιο-
κωμένος από το γνωστό «Τρίο Μπε-
ζιλά», που εργάζεται τώρα σ' ένα
έλληνικό παρισινό κέντρο.

★ Καταβάλλεται προσπάθεια ό-
πως το φετινό φεστιβάλ Τραγουδιού
της Ραδιοφωνίας, λάδη πανηγυρι-
κόν χαρακτήρα με έκτακτο σύμπαι-
σι της μεγάλης Βιεννέζας θεντέτας
Κατερίνας Βαλέντε.

— Έάν τελικά επέλθι συμφωνία, ή

Ο Κώστας Γρουνιάρης

Η Άτενία Λιν

Κατερίνα Βαλέντε εκτός από τή
θεατρική εντύπωση, πού θα δοθι
στον 'Ιππόδρομο, θα κάμει και μία
δευτέρα εμφάνισι στο Βασιλικό Κή-
πο ύπερ φιλανθρωπικού σκοπού.

★ Ο γνωστός κονφερανσιέ Λάμ-
προς Ζούνης, έτοιμάσει μία προσό-
τυπη έκδοσι, που θα περιλαμβάνη 32
από τα χιλιάδες «αυτομάτα όκτά-
στιχα» που έχει γράψι ως τώρα.
★ Η όριση της «Τσακίστας», που
ήλθε από λίγες μέρες στην Αθήνα,
έπειτα από ένα βράσιό της στην Εύρω-
πη, ιδρύθηκε πριν τρία χρόνια άπ'
τό Βέλιο μαστρο Μπακάρι κι' έκα-
νε τήν πρώτη της εμφάνισι στη Δι-
ονη έκδοσι τών Βρυξελλών.

Περιζήτησι για τούς Νοτιοαμερι-
κανικούς ρυθμούς με τήν σύμπαι-
σι της Κουθενάς τραγουδιστριας
Καρλνίτα, ή «Τσακίστας» έχει υπε-
μειώσει σε δίσκους R.C.A. πολλά
διεθνή σουζι, όπως τα «Καναγιάν»,
«Βένουσα», «Σερενάτα Νέγκρος» κ.ά.
★ Το έλληνικό χορευτικό ζευγάρι
Μάλας —Βέρα «Έλλην, που σημει-
ώνει επί τρία χρόνια μεγάλη έπιτυ-
χία στο «Καζάνο ντε Σικάγο», φεύγει
για λίγες μέρες στο Σικάγο, για να
πραγματοποιήσι σειρά εμφανίσεων
στην εκεί διεθνή έκδοσι.

Οι δύο έξαιρέσι χορευτές, έπι-
στρέφοντας πάλι στη Γαλλία, όπου
υπέργραψαν από τώρα συμβόλαιο με
το περίφημο καμπαρέ «Λίντο» είναι
πιθανόν να έλθουν για λίγες μέρες
στην Αθήνα.

★ Έπειτα από δύο έτών παρα-
μονή στην Αμερική γύρισε στην Α-
θήνα ο γνωστός τραγουδιστής Κώ-
στας Γρουνιάρης.

Στό «Κρήκη Βύλατς», τήν «Ελλη-
νική Ταβέρνα του Χόλλυγουντ», όπου
εργάστηκε το μεγαλύτερο διάστημα,
ο Γρουνιάρης είχε πολλή έπιτυχία στο
λαϊκό τραγούδι.

★ Μία έπιτυχημένη έγγεσησι όπο-
γρέωση τη Μπέττα Ροζαλίν, που έ-
κίνησε από τήν Ελλάδα για τό έ-
ξωτερικό, σάν χορευτρια, να μετα-
πίθισι στο τραγούδι.

Με τό καλλιτεχνικό ψευδώνυμο
Άντενία Λιν, έκαμε τήν πρώτη της
εμφάνισι στην Ισπανία και κατόπι
σ' ένα από τα μεγαλύτερα θέατρα
της Πορτογαλίας, τώρα δε έμφανί-
ζεται σε ένα παρισινό κέντρο.

★ Ο τραγουδιστής Περικλής Βά-
γιας και ο μαστρο Γιάννης Κανε-
λίδης φεύγουν σε λίγες μέρες στο
Σικάγο, προκειμένου να έγκαινιά-
σουν εκεί ένα νέο ελληνικό κέντρο.

★ Η 'Ιωάννα Άλθα, λανσάρε
με μεγάλη έπιτυχία ένα νέο τραγού-
δι που έγραψε ο μαστρο Φραν-
τζεσκάκης στην Αμερική, με τόν τί-
τλο «Καλή σου ώρα».

Με τό τραγούδι αυτό ο μαστρος
Φραντζεσκάκης, εμφανίζεται και
σάν στιχουργός.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Η ΜΑΝΙΑ

της τσίγκλας

Τά έπιχειρήματα τών φίλων
και τών έχθρών της

Α Η βάσαμε στη γραμμή όλες τις
τσίκλες, που καταναλώνονται σ'
ένα χρόνο σ' όλόκληρο τόν κόσμο,
θα φτάσι σε 1.400 εκατο-
μμυρίων χιλιόμετρων, δηλαδή περα-
σά τόν πλανήτη Κρόνο! 'Η άεί-
τους κυμαίνεται γύρω από τα 300
εκατομμύρια δολάρια.

Πως εξηγείται όμως αυτή ή «τσι-
κλωμανία» που ξεκίνησε άπ' τήν Α-
μερική και κυριέψι όλο τό Δυτικό κό-
σμο;

Οι τσίγκλες δεν έχουν σχεδόν καμ-
μία θρηπτική άξία (μόλις 9 θερμι-
δες ή καθεμιά). 'Η γεύσι και τό ά-
ρωμά τους χάνονται άμέσως με τό
μάσημα. Δεν βλέπουν βέβαια στην
ύγεια, άλλ' ούτε και άφελους καθό-
λου.

Πρέπει, λοιπόν, να ζητήσουμε στην
ψυχολογία τήν εξήγησι της τσίγας δια-
στροφής τους.

Πράγματι, ο άνθρωπος εύχαριστι-
έται να μασηά, τόσο όταν είναι μι-
κρό παιδί, όσο κι' όταν μεγαλώσι.
Τό μάσημα είναι ένας αυτόματος
και φυσικός τρόπος για να ξεχάσι
τήν άντα του και να καταπραυνώνται
τα νεύρα του.

Άντι, λοιπόν, να δογκάσουμε μο-
λοδία, γομολάστιχες, τό σωλήνα της
πίπας μας, ή να τρώμε τα νύχια μας,
πολύ πιο εύχάριστο και εύπεπτότερο
είναι βέβαια να μασάμε τσίγκλες.

Αυτά μας λέει ή ψυχολογία. Και
γι' αυτό οι περισσότερες τσίγκλες δεν
καταναλώνονται άπ' τα μικρά παι-
διά — όπως θα νόμιζε κανείς — άλλ'
από ανθρώπους ηλικίας 20—35 έτών.
Έχει διαπιστωθι άπόλυτα, ότι ή
καταναλωσι τους ααίνει σε περίο-
δους γενικής υπερεπέντασης. Στόν τε-
λευταίο παγκόσμιο πόλεμο, άναλο-
γούσαν 600 τσίγκλες τό χρόνο για κά-
θε Αμερικανό στρατιώτη, ναυτή ή
αεροπόρο.

Και τώρα άκόμα, οι 'Ηνωμ. Πο-
λιτείες καταναλώνουν τις περισσότε-
ρες τσίγκλες. Άκολουθού ό Καναδάς,
ή Αυστραλία και ή Άγγλία.
Γιάρκρον όμως και οι έθνορ
της τσίγκλας, όπως π. χ. ο κομπο-
νιστής που τήν καταδικάζουν σά
σημείωσι της εμπουροδουλίας κατα-
πίνοντας ή «άλλοτε διαμαρξής της
Ν. 'Εγχείρις φρέλλο λαγκουάρντιν»,
από ιδεολογία, άλλα γιατί... κόστι-
ζε άκριβή τό καθάρισμα τών πάγ-
κων, τών λεωφορείων, τών σιδηρο-
δρομικών σταθμών, κλπ. από τις τσί-
γκλες, που κολλούσαν έδώ κι' εκεί
αυτοί που τις μασούσαν!

Ένα άπ' τα έπιχειρήματα, που
μεταχειρίζονται οι άντίπαλοι της τσί-
γκλας, είναι, ότι μπορεί να προκαλέ-
σι στομαχόπονο ή... σκαληκοειδί-
σι φυσικά, πρόκειται για μία έξω-
φρενική άνοησία. Οι τσίγκλες είναι
έντελως άβλαβείς, άκόμα κι' άν τις
καταπιώμε.

Μπορούμε, μάλιστα, να πώμε, ότι
έχουν και κάποια ευεργετική επίδω-
σι στην ύγεια: Ααζώνουν τήν έκκρισι
σάλιου κι' έτσι συντελούν στο να
καθαρίζονται τα δόντια άπ' τό έπι-
χρισμα που προκαλεί τήν τερηδόνα.

Η σούστα της τσίγκλας είναι ή έ-
λης περίπου: 20% ρητινώδης ουσία,
19% άμυλοσκόπος, 60% ζάχαρη και
1% άρωματικές ουσίες (μέντα, γλυ-
κάνισο, γιάμπολη, κανέλλα, κλπ.).

Όταν προσρίεται όμως για ειδικούς
σκοπούς, της προσθέτουν άσπιρίνη,
γλαροφύλλα, βιταμίνες, σόδα, μαγι-
νέ, άντισηπτικά, δαθείσιο, μαγι-
νέ, άντισηπτικά, άντισηπτικά του
στόματος, φαρμακικά άμμιώνια, κα-
φεΐνη, φάρμακα κατά της ναυτίας,
κλπ. Έτσι, μασώντας τήν κανείς,
παίνει συγχρόνως με εύχάριστο τρό-
πο αυτά τα φάρμακα.

Η καλύτερη ρητινώδης ουσία για
τις τσίγκλες βγαίνει άπ' τόν κορμό
ένος δέντρου της ζούγκλας της Κεν-
τρικής Αμερικής. Έπειτα όμως δεν
έπαρκεί σε ποσότητα, συμπληρώνεται
και από άλλα άνάλογα προϊόντα δέν-
τρων της Νοτίου Αμερικής και της
Μόρνορε, καθώς και από συνθετικές
ρητίνες.

Τώρα οι ειδικοί ψάχνουν να βρού-
νε μία ουσία, που να έμμοιεί τις
τσίκλες να κολλάνε πάνω στο ψεύ-
τι κα δόντια. Έτσι, θα προστεθώσι
στους καταναλωτές τους κι' αυτοί
πού φορβάνε εμιασέλες!

ΑΙΣΘΗΤΙΚΟ ΜΕΤΕΤΕΡΕΝΑ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΑΝΔΡΟ-ΤΟ ΜΠΑΝΤΟΡΑ

ΑΠΗΛΙΧΟ

Πρώτα φος

— Πες τήν αλήθεια, Ρίκα, της
είπε. Θάθελες νάχης μία περιπέ-
τεια με τόν Καραφόντη...
— Θάδω τήν ψυχή μου για
να γίνω γυναίκα του...
— Μα δε θα τόν κήνης δίγαμο.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο γνωστός Αθηναίος ζωγρά-
φος Λεάνδρος Καραφόντης βρί-
σκεται ένα βράδυ στο άτελιέ του,
βαρεία τραυματισμένος μέσα σε
μία λίμνη αίματος. Δίπλα του κοι-
τόταν μία όμορφη κοπέλλα, άναί-
σθητα και βαρεία τραυματισμένη
και αυτή ή Ρίκα Πολυτεχνείο, θαυ-
μαστριά του και μαθήτριά της Σχο-
λής Καλών Τεχνών. Είναι φανερό
ότι ο ζωγράφος θέλανε να σκο-
τώσι τήν Ρίκα και κατόπι να απο-
πειρήθηκε ν' αυτοκτονήσι. Η
Μαργαρίτα, ή γυναίκα του, τρέχει
στον Ερμούρ Σταυρό, όπου βρί-
σκονται οι Καραφόντης και τό θυ-
μα του Δέν ξέρει όμως τίποτα
για τις σκέψεις της Ρίκας με τόν
άντρα της. Τό ίδιο ίσχυρίζονται
και οι γονείς της κοπέλλας, ο
πατέρας της και ή μητέρα της.
Η Ρίκα έχει στενή φίλη τη Στέλ-
λα Βουλά, που τήν καλεί κι'
αυτήν ο άνακριτής για να τήν
έξετάσι.

Η Στέλλα όμως προο-
ποιείται ότι δεν ξέρει τό μυστι-
κό της φίλης της. Όταν όμως γυ-
ρίζι στο σπίτι της, είναι άπλε-
τισμένη από παρακαλεί τό θεό
να τή βοηθήσι. Πριν δύο χρόνια,
ή Ρίκα είχε συνδεθι εύρωτικά μ'
ένα τραπέζινο υπάλληλο, τόν
Ντίνο Λεφτερά και ή Στέλλα μ'
έναν πλούσιο παραγγελιοδόχο, τόν
Ντέμη Βεράκη. Η ζωή της μαζί
του, τόν πρώτο χρόνο, πέρασε
σάν όνειρο! Ένώ ο Ντέμης έ-
πιεσε συνεχώς τη Στέλλα για πα-
ραχωρήσεις, ο Ντέμης άναγούσε
αληθινή τή Ρίκα και τή σεβάτα-
νε, με τό σκοπό να τήν κάνει γυ-
ναίκα του. Αυτό όμως τήν πείρα-
ζε και τήν πείσμωνε, άντι να τήν
ευχαριστι. Όταν λοιπόν, μαζί με
τη Στέλλα, γνώρισαν τυχαία τόν
Καραφόντη, τού ρέπικε κι' έπι-
δωξε μία περιπέτεια μαζί του.
Μ' όλο που τόν ήξερε παντρεμέ-
νο. Έκείνος τις φροντίσανε μ'
έπιφύλαξι κι' έδεικνε προτίμησι
μάλλον στή φρόνιμη Στέλλα.

— Έγώ δε θα πάω, άποκρίθη-
κε ή Στέλλα άποφασιστικά.
Από τή λάμψι στή ματιά της
Ρίκας, άντελήθησι ότι αυτό ήθελε
κι' αυτή κι' ότι τήν είχε ρωτήσει
από φόβο.

— Γιατί; έκανε ή Ρίκα, με μι-
σό στόμα.
— Δέ θέλω. Δέ μ' άρέσει να
εναυσιανώ.

— Σου φάνηκε... σούδωσε τήν
εντύπωση ότι μάς φλετάρει;
— Δεν ξέρω, Ρίκα. Από τή
στιγμή που έμαθα πως είναι παν-
τρεμένος, δε θέλω να εναυσιανώ.
Έε άλλου... ένώ άγαπώ τό Ντέ-
μη. Δέ θέλω...

— Ν' άνακριτής; Ούτε κατά
διάνοια! είπε ή Ρίκα ειρωνικά.
— Ίσως να είναι κι' αυτό. Πά-
τως δε θα πάω. Κι' άν θέλεις να
μ' άκούσις, να μη πας ούτε κι
έσύ.

— Έμένα μού φάνηκε όμορφη
και γλυκεία.
— Δεν αξίζει δεκάρα, εναυπε
ή Ρίκα με θυμό.

— Πάντως, πρόφερε ή Στέλλα
σοβαρά, τώρα ξέρεις πως είναι
παντρεμένος.

Η Ρίκα προχώρησε Βουδή,
κάμπουσα βήματα. Έπειτα άπο-
κρίθηκε μετά κάμπουσι ώρας, σάν
ν' άκούθουσε τήν ίδια της τή
σκέψι.

— Καί τί μ' αυτό; Δεν έχει
καμιά σημασία. Μου φαίνεται ά-
δύνατον ν' άναπαύι μία τέτοια γυ-
ναίκα.

Ο ΚΑΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

Έκείνο τό βράδυ δεν κοιμήθη-

— Και θάδω χρόνια της ζωής
μου να είχα μία περιπέτεια μαζί
του.

— Κι' έγώ σου λέω, πως αυτό
που κήνης δεν είναι άραίο. Έε
άλλου, μπορεί να είναι κι' έπι-
κίνδυνο.

— Λές να με μαλλιοτραβήξι ή
γυναίκα του;

Τό ύφος της Ρίκας είχε γίνει
ξαφνικά πρόστυχο κι' έκανε κακό
τό Στέλλα.

— Πως μιλάς έτσι; της είπε.

Πως μιλάς έτσι, Ρίκα; Μου φαί-
νεται ένα πράγμα τελείως άφάν-
ταστο να πιστεύεις πως είναι δυ-
νατόν νάχης περιπέτεια με τό
Λεάνδρο Καραφόντη.

— Αυτό θα τό δοίμε, είπε ά-
νάμεσα από τα δόντια της ή Ρίκα.

Η ΓΟΗΤΕΙΑ ΤΩΝ ΑΣΗΜΕΝΙΩΝ ΚΡΟΤΑΦΩΝ

— Στέλλα! Πειθαίνο... Δεν ξέ-
ρεις τί αισθάνομαι. Κι' έγώ ή ίδια
δε μπορώ να φανταστώ ότι εί-
ναι δυνατόν μία γυναίκα να είναι
συγχρόνως τόσο εύτυχισμένη και
τόσο δυστυχισμένη.

Τής τάλεγε αυτά τήν άλλη μέ-
ρα ή Ρίκα και τό πρόσωπό της
φεγγόβολουσε.

Είχε ρίξει μία παράξενη όμοο-
φία από τή μία μέρα στην άλλη.
Λές και κάποιο έπίδειξι χέρι ζω-
γράφου είχε πετάξει μία πινελιά
έδώ κι' εκεί. Κανείς δε θαύρε να
ππ, τί είχε κάνει αυτή τη μετα-
μόρφωσι.

— Τι έγινε; τή ρώτησε ή Στέλλα.
— Τι έγινε; Τίποτα δεν έγινε.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Η φωτογραφία

Τους παρανόμους έρωτας, ή Απολλων, μδουχτίας
και νόμιμον συμβίωσι περί πολλού πόθος,
έπιστολήν άπέστειλον εις τας εφημερίδας
δι' τις κατέσπασε γνωστόν πρθε πάσαι τας Αθηδας
(καί άνηρ υπέρκοπος νομίμου ηλικίας,
άνηρ σσηνής, προφανώς και όψεως γλυκείας,
ζητεί Αθηδα στροβουλών μετά χαρών άρρών,
ίνα τήν λάδη σούζων μεθ' όλων τών προκίων.
Κι' ή τύχη άπροσδόκητος και λαύρος έν πολλοίς,
φωτογραφίαν έλαβόν Αθηδός στροβουλής,
ήτις μ' εκάλει παρ' αυτή να σπεύσω άρον άρον,
κομίζων και τα στέφανα όμοι και τόν κομψόρον.
Εφ' ή ταχέως σπολιόθεις κι' έτοιμασθείς με ζήλον
βαλόν τήν ρεδιγκάταν μου και τόν ακληρόν μου πύλον
εις τήν οίκαν έφθασόν τή δίδοσι της Σαυφούς
κι' έκούσαν τρίς τόν κώδωνα μεταχαράς σαφούς.
Και άνοιχθείς της θυρός, πτενίσαν ή
(Διά)
ισκνήν πεντηκοντούτιδα, ήτις μοι έμει-
νε (αί)
— Θέλω τήν διδα! έκραυσε, χωρίς πο-
σώς ν' άργώ.
Κακείνη μοι άπάντησεν: «Καλέ, είμι
(ένωμι)
— Υμείς; της είπον έαλλάς μ' όπέ-
(χέσιαν κορυφάν,
ποήσας δε τήν σύγκρισιν με τήν φωτο-
(γραφίαν,
άνέκραζον περίλυπος, έν όψει φού!
(της βαγίας;
— Άλλά τα μάτια του λαγού κι' άλλα
(της, κομκουβάγιας!
Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

μωσ βοίσκαται στην όδδ Σίνα. Άρα εκεί θα είναι μόνος, κατά τὰ φαινόμενα.

—Και θὰ πῶς, Ρίκα;
—'Αν θὰ πῶς; ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα. Θὰ πῶς πετώντας.
—Κι ἂν... ἂν εἶναι κανέναν παλιάνθρωπο;

—'Εγὼ εἶπα τὸ κεφάλι τῆς ἡ Ρίκα, τεντώθηκε μ' εὐχαρίστησι κι' ἀποκρίθηκε:

—Θὰ πῶς κι' ἂν εἶναι ἀκόμη ὁ Μεφιστοφελὲς πού θὰ μοῦ πᾶσι τὴν ψυχή.

Κι' ἡ Ρίκα πῆγε...

Περίμενε ἡ Στέλλα μὲ ἀγωνία τὰ νέα τῆς τὴν ἄλλη μέρα.

Ἡ Ρίκα ὅμως φαίνεται μὴ ἀλλο- λων ἀπογοητευμένη.

—Εἶναι ἐπιφυλακτικός, τῆς εἶ- πε. Μὲ κυττάζει, φαίνεται σὰν νὰ θέλῃ κάτι νὰ πῇ... ἰσως καὶ νὰ μὲ φιλήσῃ, καὶ πάλι παίρνει τὸ ὕψος του τὸ μακρινό.

—Τί σοῦ εἶπε, ἐπὶ τέλους;

—Μουδεῖς κάτι, μοῦ εἶπε τῇ γνώμῃ του. 'Εχω, λέει ταλέντο.

—Σοῦ εἶπε νὰ ξαναπαῖς;

—Αὐτός; 'Οχι. 'Εγὼ τοῦ εἶπα πὼς θὰ ξαναπαῶ.

—Ρίκα, δὲν εἶσαι καλά...

—Θὰ πῶς, κι' ὅς μὲ διώξῃ, ἔ- κανε ἀποφασιστικά ἡ κοπελλίτσα.

—Μὰ δὲν ἔχεις ἀξιοπρέπεια ἀπάνω σου; Δὲν ἔχεις λογική;

—Θέλω νὰ τὸν κατακτήσω, ἀ- ποκρίθηκε τότε ἡ Ρίκα.

Καὶ ἐξαπτε, χωρίζοντας μιά μιά συλλαβή:

—Θέ-λω νὰ τὸν κα-τα-κτή-σω!

ΚΟΡΙΤΕΣΤΙΚΗ ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ

Τρεῖς ὁλόκληρους μῆνες χρειά- στηκε ἡ Ρίκα γιὰ νὰ κατακτήσῃ τὸ Λεάνδρου Καραφόντη... Ναί... Τώρα πούρχονται ὅλα στὸ νοῦ τῆς, τὸ ξέρει καλά ἡ Στέλλα πὼς στὴν ἀρχὴ δὲν ἔσταις αὐτός.

Ἡ ἱστορία τῆς Ρίκας ἦταν τόσο δια- φορετικὴ ἀπὸ τὴ δική της... Τόσο ἀντίθετη.

Τὴν παρακολούθησε τρεῖς ὁλό- κληρους μῆνες τὴν ἀγωνία τῆς. Ἡ Ρίκα δὲν εἶχε τὸ νοῦ τῆς γιὰ τί- ποτε ἄλλο, ὅλον ἐκεῖνο τὸν καιρὸ. Τῆς μιλοῦσε διαρκῶς γιὰ τὸν Κα- ραφόντη, τῆς διηγόταν ὅλες τὸς τῆς συναντήσεις. Ὁ ζωγράφος τῆς φερνόνταν καμμιὰ φορὰ ἀπότομα- τὴν ἐδῶκε.

—Μόλις μὲ εἶδε, κατσούφιασε:

—Πάλι ἐδῶ; μοῦ εἶπε.

—Καὶ μοῦ φάνηκε ἔτοιμος νὰ μὲ διώξῃ. 'Εγὼ ὅμως, σὰν νὰ μὴ συνεβαῖνε τίποτε, ἔδωκα τὰ σχέ- δια μου τ' ἀπλῶσα στὸ τραπέζι του κι' ἄρχισα νὰ τὸν ρωτᾶ...

—'Εσκίψε ἀπάνω μου, 'Εγὼ ἀ- κομίστησα στὸν ὅμο του, ἀφορη- μένη τὰχα... Κι' ἐνοιώσα τὰ χέι- λη του κοντὰ στὰ μαλλιά μου. Ἡ- μουσι σίγουρα πὼς θὰ μὲ φιλοῦσε. Τὴν ἄλλη στιγμὴ ὅμως ἔφυγε ἀπὸ

κοντὰ μου, καὶ μοῦ φώναξε θυμω- μένος:

—Φύγε, σὲ παρακαλῶ, δὲν τὸ καταλαβαίνεις ὅτι μὲ ἀπασχολεῖς; Αὐτὴ ἦταν μιά ἀπὸ τὶς πολ- λές τὸς συναντήσεις.

—Καὶ θὰ ξαναπαῖς; τῇ ρώτησε ἡ Στέλλα.

—Φυσικά, θὰ ξαναπαῶ.

—Δὲ ντρέπεσαι;

—Καὶ νὰ μὲ ποδοπατήσῃ θὰ ξαναπαῶ. 'Ὅπου νὰ μὲ βαρεθῇ.

—Μὰ ἀφοῦ σὲ διώχνει κιάλας.

—Ναί... 'Αλλά, ἐγὼ βλέπω στὰ μάτια του κάτι... κάτι... πού μὲ κάνει νὰ πιστεύω πὼς μονάχα τὰ χέιλη του μὲ διώχνουν.

Τρεῖς ὁλόκληρους μῆνες πέρα- σε ἡ Ρίκα, τότε κλαίγοντας πό- τε γελῶντας, πότε πετώντας στὰ σύννεφα, πότε πέφτοντας σὲ βα- ρεῖα ἀπελπισία. 'Ὅπου ἦλθε τὸ καλοκαίρι.

ΣΕΦΕΡΕΝΑ ΝΕΙΑΤΑ

Εἶχε κλείσει τὸ Πολυτεχνεῖο. Ἡ Στέλλα εἶχε πᾶσι ἐκεῖνο τὸ καλο- καιρὸ Βραδῶν νὰ πᾶσι τὴν φίλη τῆς νὰ κάνουν μιά βόλτα στὸ Ζάππειο. Χτύπησε τὸ κουδούνι. Σὲ λίγο κατέβηκε ἡ Ρίκα. Μιά Ρίκα ἀγνώριστη. 'Αστράφτε ὁλόκληρη καὶ φαίνονταν καλλνῶν.

—Στέλλα, τῆς ψιθύρισε μόλις τὴν εἶδε. Εἶμαι εὐτυχισμένη!

—Τί ἔγινε; τῇ ρώτησε ἡ Στέ- λα.

—Μοῦ πρότεινε νὰ πᾶμε πε- ρίπατο μαζί. 'Αὔριο στὶς ἔξι τὸ ἀπόγευμα θὰ περάσω ἀπὸ τὸ ἀ- τελιὲ του καὶ θὰ πᾶμε μὲ τὴν κούρσα του στὴ Βουλιαγμένη.

—Πὼς ἔγινε;

—Θὰ εἶναι μόνος. 'Αὔριο πρωῒ φεύγει ἡ γυναίκα του μὲ τὰ παι- διὰ γιὰ τὴν ἐξοχή. Ἡ Λιλή, ἡ κόρη του, πέρασε ἱλαρὰ τὴν ἄ- νοιξὶ πολλὰ βαρεῖα, καὶ πρέπει νὰ πᾶν ἐξοχή. Φεύγει λοιπόν, ἡ γυ- ναίκα του μὲ τὴν Λιλή καὶ μὲ τὸν Τάκη, τὸ γιὸ τοῦ...

—Καὶ πὼς σὲ πρότεινε;

—'Ετσι ἑσθινικά. Πῆγα μὲ τὰ σχέδιά μου. Αὐτὸς τοῦς ἔφερε μιά ματιὰ, ἀλλὰ κατάλαβα πὼς δὲν πρόσχε. Κι' ἄσφαινα μοῦ εἶπε:

—'Αὔριο θὰ εἶμαι μόνος, γιὰτὶ ταξιδεύει ἡ γυναίκα μου. Θέλεις νὰ πᾶμε στὴ Βουλιαγμένη;

—Τί ἔκανες ἐσύ;

—Πῆγα νὰ τὸν φιλήσω. 'Επειτα ὅμως τὸ μετάνιωσα. Πῆρα ἕνα ὕψος πολὺ μεγαλειώτικο καὶ τοῦ εἶπα ὅτι θὰ τὸ σκεθῶ.

Ἡ Στέλλα τὴν κύτταξε μὲ κα- τάπληξι.

—Τοῦ εἶπες τέτοιο πράγμα;

—'Αιέ!

—Πὼς τ' ἀποφάσισες; 'Αν τοῦ κακοφαινόταν;

Γέλασε ἡ Ρίκα.

—'Ηξερα τί ἔκανα. Κατάλαβα πὼς γιὰ νὰ μοῦ προτείνῃ ἕνα τέ- τοιο πράγμα, πᾶσι τσιμπήθηκε γιὰ καλά.

—Καὶ δὲ φοβάσαι νὰ πᾶς πε- ρίπατο μόνη μαζί του;

Ἡ Ρίκα ἐξακριβίστηκε στὰ γέ- λια:

—Δὲν εἶμαι κουτὴ σὰν κι' ἐ- σένα νὰ φοβῶθῃ. Τί θὰ μοῦ κάνῃ; 'Εξ ἄλλου... τὸν ἀγαπῶ... Δὲ μὲ νοιάζει ὅτι καὶ νὰ συμβῇ.

—'Ὅτι καὶ νὰ συμβῇ; τῇ ρώ- τησε ἡ Στέλλα.

Τότε ἡ Ρίκα νεύρισε.

—Φυσικά, δὲ θὰ θυσιασθῶ. Δὲν πρελλάθηκα! 'Αλλά θὰ τὸν ἀ- φῶσω νὰ μὲ φιλήσῃ. Αὐτὸ θέλω, τίποτ' ἄλλο, νὰ μ' ἀγκαλιάσῃ καὶ νὰ μὲ φιλήσῃ.

...Τὴν ἀγκάλιασε ἀλλὰ δὲν τὴν φιλήσε κι' ἡ Ρίκα ἦταν τὴν ἄλλη μέρα σὰ μεθυσμένη.

—Στέλλα, Στέλλα μου... Θὰ πρελλάθῃς. 'Αν δὲν τὸν χωρίσω, πᾶσι, θὰ μοῦ σπρίψῃ.

—Θὰ τὸν χωρίσεις; ἀποκρίθη- κε ἡ Στέλλα μὲ ἀγανάκτησι. Πὼς τὸ διανοιῶσαι ἕνα τέτοιο πράγμα;

—Τὸ διανοιῶμαι. Τόχω βάλεῖ πρόγραμμα, σκοπὸ τῆς ζωῆς μου.

—Ρίκα, εἶναι κακὸ αὐτὸ πού κάνεις, τῆς εἶπε ἡ Στέλλα. Εἶναι ἀπαισιο. Πρέπει νὰ μῆπς ἐσύ στὴ θέσι αὐτῆς τῆς γυναίκας... Δὲν τὴν ἀγαπᾷς τὴν γυναίκα του;

—'Ερῶ ἐγὼ τί κάνει; 'Ισως νὰ τὴν ἀγαπᾷ. Μιλάει γι' αὐτὴν μὲ συμπάθεια καὶ μ' ἐκτίμησι.

—Τότε λοιπόν;

—Κάθε μιά μὲ τὴν τύχη τῆς καὶ μὲ τὴν σειρά τῆς. 'Εκείνη τᾶ- χει ὅλα. Εἶναι πλούσια, ἀπὸ κα- λὴ οἰκογένεια. Δὲ θὰ πάθῃ τίποτα κι' ἂν χωρίσῃ. Θὰ μπορῇ μιά χα- ρὰ νὰ ζήσῃ.

—Μὰ, μόνο τὰ λεφτὰ λογαριά- ζονται;

—'Αν ἦμουν στὴ θέσι τῆς ἐ- γώ, θὰ κινδύνευα νὰ μείνω ἀδέ- κωρη κι' αὐτὸ θὰ εἶχε σημασία, θάπαιζε σπουδαῖο ὁλόο στὴν εὐ- τυχία μου. 'Εκείνη ὅμως ὡς πρὸς αὐτὸ τὸ ζήτημα δὲν ἔχει νὰ πάθῃ τίποτα.

—Τὰ παιδιὰ;

—'Εχει τὰ παιδιὰ τῆς. ἔχει τὰ λεφτὰ τῆς, ἔχει τὸ καλὸ τῆς ὄνομα, δὲν τῆς λείπει τίποτα. 'Ε- γὼ δὲν ἔχω τίποτα, τίποτα στὸν κόσμῳ.

Τὴν κύτταξε ἡ Στέλλα σοβαρά.

—'Εσύ ἔχεις τὸ Ντίνο, τὴν ἀ- γάπη του...

Ἡ Ρίκα γέλασε τότε σκληρά.

—Τί νὰ τὴν κάνῃ τὴν ἀγάπη του; Δὲν ἔχει λεφτὰ νὰ μὲ παν- τρεψῇ... δὲν ἔχει τίποτα νὰ μοῦ προσφέρει.

—Τὰ νειάτα του καὶ τὴν ἀγά- πη του.

Σήκωσε τοὺς ὄμους τῆς ἡ Ρίκα.

—'Ακου Στέλλα! τῆς εἶπε. Πρέπει νᾶμιαστε πρακτικῶς ἐμεῖς οἱ μοντέρνες κοπέλλες. 'Ὁ Ντίνος ἦταν καλὸς, ὅταν ἦμουν δεκάξῃ χρόνων. Τώρα, τί νὰ τὸν κάνῃ;

—Δὲν τὸ λυπᾶσαι; Πεθαίνει γιὰ σένα!

—Τί νὰ τοῦ κάνῃ; 'Εξ ἄλλου, δὲ θὰ τὸ μάθῃ. Δὲ θὰ τὸν ἀπο- γοητεύω καὶ τὸ Ντίνο.

—'Αν ὅμως χωρίσῃς τὸ Κα- ραφόντη, ὅπως λές;

—Τότε, ἀλλάζει τὸ ζήτημα. Τότε... θὰ τὰ μάθῃ φυσικά. 'Αλ- λά, ἔχομε καιρὸ ἴσαμε τότε.

Μέρα μὲ τὴν ἡμέρα προχωροῦ- σε τὸ εἰδύλλιο. Μέρα μὲ τὴν ἡ- μέρα εἰδέπετῃ ἡ Στέλλα στὰ μάτια τῆς Ρίκας νὰ παίρνουν μιά παρὰ- ξενη λάμψη. Τῆς διηγόταν ὅλες τὶς λεπτομέρειες, δὲν εἶχε οὔτε σε- μνοτυφία, οὔτε ντροπή.

—Τὸ φίλῃ του μὲ τρελλαίνει, Στέλλα, μὲ τρελλαίνει... 'Ετσι τὸ εἶχα ὀνειρευτὴ τὸ φίλῃ του.

—Στὴ Βουλιαγμένη σὲ φιλή- σε; τῇ ρώτησε ἡ Στέλλα, ἐπειδὴ ἦξερε ὅτι πῆγαινε ἐκεῖ συχνὰ μὲ τὴν κούρσα του.

—'Οχι... Τὸ φίλῃ μας ἦταν... βουνίσιο, γέλασε ἡ Ρίκα. Μὲ πῆ- γε στὴν Πάρνηθα. 'Εκεῖ καθήσα- με κάτω ἀπὸ τὰ ἔλατα, καὶ σὲ μιά στιγμὴ μὲ τράβηξε ἀπάνω του...

Καὶ μὲ φίλησε... μοῦ μάτωσε τὰ χέιλη. 'Ακόμη πονῶ... πονῶ κι' εἶμαι εὐτυχισμένη.

Μετά λίγες ἡμέρες τῆς διηγῆ- θεκε πάλι ἡ Ρίκα λεπτομέρειες ἀ- πὸ τὸ εἰδύλλιο τῆς:

—Προχωρήσαμε... προχωρήσα- με αρκετά. Μὲ πῆγε στὴ Βουλια- γμένη χτὲς τὸ βράδυ μὲ τὸ φεγγά- ρι, νὰ κάνουμε μπάνιο. Ἡ παρα- λία ἦταν ἐρημν... τὸ φεγγάρι...κα- ταλαβαίνεις, ρομάντισο... Κᾶναμε τὸ μπάνιο μας καὶ ἐξπλῶσαμε στὴν ἄμμο. Τότε ἦρθε αὐτὸς κοντὰ μου καὶ σὲ μιά στιγμὴ ἔτσι ὅπως ἡ- μουσι γυμνὴ σχεδὸν πέρασε τὸ χέ- ρι του σ' ὅλο μου τὸ κορμί... Στέλ- λα... ἐκείνη τὴ στιγμὴ δὲν τὴν ἄλ- λῶζα μὲ τίποτα.

Ἡ Στέλλα ἐνοιώσε τὴν καρδιά τῆς νὰ χτυπᾷ, νὰ χτυπᾷ... Χω- ρὶς νὰ ξέρῃ κι' αὐτὴ, γιὰτὶ, αἰ- σθανόνταν μιά ἀναστάτωση σ' ὅλη τῆς τὴν ὑπαρξί, σ' αὐτὰ τὰ λόγια τῆς Ρίκας.

Κι' ὁ Ντέμης πολλὲς φορὲς εἶ- χε ἐπιχειρήσει νὰ τὴν καὶδῇ τολ- μερά. Αὐτὴ ὅμως τὸν σταματοῦ- σε, δὲν ποῦ ἐπέτρεπε τὴν παρα- μικρὴ ἐλευθερία.

Σεμνὴ ἀπὸ τὴ φύσι τῆς κι' ἀ- πὸ τὴν ἀνατροφή τῆς δὲ μπορούσε νὰ συνθηκολογήσῃ μὲ τὴ σεμνῶ- νητά τῆς. Ἡ Ρίκα ὅμως τῆς διηγό- ταν αὐτὰ τὰ πράγματα μὲ τὴ με- γαλύτερη φυσικότητα τοῦ κόσμου.

—Καὶ τώρα τί θὰ γίνῃ; τῇ ρώ- τησε σιγανά.

—Οὔτε ξέρω! ἀναστένανε ἡ Ρίκα. Τὸ μόνο ποῦ ξέρω, εἶναι πὼς εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένη.

—Κι' ἂν προχωρήσουν κι' ἄλ- λο τὰ πράγματα;

—Στὸ χέρι μου εἶναι, ἔκανε ἡ Ρίκα μὲ αὐτοπεποίθησι.

—Καὶ τί σκέπτεσαι;

—Πρὸς τὸ παρόν, δὲν ἔχω σκο- πὸ νὰ προχωρήσουν τὰ πράγμα- τα. Θέλω νὰ εἶμαι σίγουρη πὼς θὰ χωρίσῃ γιὰ νὰ μὲ παντρεψῇ.

—Σοῦ μίλησε ποτὲ γιὰ κάτι τέτοιο;

—'Οχι... ὄχι ἀκόμα. 'Αλλά κά- τι μοῦ λέει πὼς δὲν θ' ἀογήσῃ αὐτὴ ἡ στιγμὴ.

—Ρίκα, φώναξε τότε ἡ Στέλ- λα, βάζοντας ὅλη τῆς τὴ δύναμι γιὰ νὰ πείσῃ τὴν φίλη τῆς. Σὲ πα- ροκαλῶ πάρα πολὺ, σκέψου τὰ κα- λύτερα τὰ πράγματα. Πόσων χρό- νων εἶναι ὁ Καραφόντης;

—Σαρανταεπτά.

—Κι' ἐσύ εἶκοσι. Εἶναι τρέλ- λα αὐτὸ πού κάνεις!

—Αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ μόνη μου εὐ- τυχία.

—Εἶναι κι' ἐγκλημα! Σκέψου πὼς τὸ μεγάλο του παιδί, εἶναι κοντὰ δέκα χρόνων, ὅπως μοῦ εἶ- πες...

—Ναί...

—Δὲ λυπᾶσαι αὐτὴ τὴν γυναι- κά; Τὴ γνώρισες ἀπὸ κοντὰ; Τὴν εἶδες;

—Τὴν εἶδα μιά φορὰ λιγάκι, βιαστικά. Εἶναι, ὅπως τὴν εἶδα τὴν πρώτη φορὰ. Μιά γυναίκα ἀ- σήμαντη, μιά καλὴ νοικοκυρὸν, τὸν λατρεῖ, φυσικά, τὸ Λεάνδρου τῆς...

—Τὴν εἰρωνεύεσαι γι' αὐτό;

—Φυσικά, ὄχι. 'Αλλά τὴ μι- σῶ. Ναί τὴ μισῶ, τὴ μισῶ. Θέλω νὰ τῆς τὸν πάρω! 'Αρκετὰ ἐνοιῶ- σε τὴν εὐτυχία κοντὰ του αὐτῇ. Τώρα εἶναι κι' ἡ δική μου ἡ σει- ρά, Στέλλα.

—Σοῦ μίλησε; Πὼς ἔγινε ἡ γνωριμία;

—Δὲν ἔγινε καμμιὰ γνωριμία. 'Ενα βράδυ πού ἦμουν στὸ ἀτε- λιὲ του, ἦρθε ἑσθινικά. Μόλις πρό- φτασα νὰ κοιμηθῶ. Τὴν ἀκούσα ὁ- μως πού μιλοῦσε μὲ τὸν ἄντρα τῆς. Καὶ μοῦ φάνηκε πὼς τοῦ μι- λούσε πολὺ τρυφερά καὶ πολὺ ἀλ- λά, ὅπως ὅλες οἱ ἐρωτευμένες νομῖμες γυναίκες.

—Ρίκα εἶσαι φοβερή, φώνα- ξε ἡ Στέλλα. Πὼς θὰ φέρεσαι στὸν ἄντρα σου, ἐσύ;

—'Εγὼ εἶμαι ἄλλο, ἀποκρίθη- κε μ' ὅλη τὴ φυσικότητα ἡ Ρίκα. Δὲν ξέρω πὼς θὰ φέρωμαι, ὅταν παντρευθῶ.

—Μένεις ἀγὰρ μαζί του; ρώ- τησε ἡ Στέλλα ἀνήσυχη.

—Χι... 'Οχι καὶ πολὺ ἀργά.

—Εἶπα κι' ἐγὼ...

—Τί ἔπες; Φοβάσαι μὴ μὲ μαλλῶσουν στὸ σπῆτι; 'Αχ, καπ- νευμένη Στέλλα, ἀκόμα δὲν κατάλα- βες πὼς δὲν νοιάζεται κανεὶς γιὰ μένα;

—Επειδὴ δὲν ἀογείς.

—Προχθὲς γύρισα στὶς ἐντε- κα. Ἡ μητρὶα μου ἦταν μόνη τὰ παιδιὰ εἶχαν κοιμηθῇ.

—Δὲν σοῦσαν παρατήρησι;

—Μὲ κύτταξε καλά-καλά, καὶ μοῦ εἶπε μὲ μισὸ στόμα: 'Γιὰτὶ ἀογεις; Πού ἦσουν; 'Εγὼ δὲν τῆς ἀποκρίθηκα. Τότε αὐτὴ κού- νησε τὸ κεφάλι τῆς καὶ πέταξε, τάχα σὰν νὰ μὴν ἤθελε νὰ τ' ἀ- κοῦσα; 'Τοῦ ἄξιοντος νὰ ἦταν ἄ- εῖα νὰ τυλῇ κανένα... Πὼς σοῦ φαίνονται οἱ νομῖστες τῆς;

Ἡ Στέλλα ἐνοιώσε ἕνα σφίξιμο στὴν καρδιά. 'Αγκάλιασε τὴ Ρί- κα, τὴν φίλησε καὶ τῆς εἶπε, σὰν νὰ ἦταν ἀληθινὴ ἀδελφὴ τῆς:

—Ρίκα, σὲ παρακαλῶ ἐγὼ πού σ' ἀναπνέω πού τὸ ξέρεις ὅτι νοι- ἀζομαι γιὰ σένα. Σταμάτησε αὐ- τὸ τὸ σπῆσι κι' ἐπικίδυνο παι- νίδι. Προσπάθησε ν' ἀγαπήσῃς μ' ὅλη σου τὴν καρδιά τὸ Ντίνο.

«ΠΟΘΟΙ ΣΤΑ ΣΤΑΧΙΑ»
'Ο Γιάννης Φούντας καὶ ἡ Μάρθα Βούρση σὲ μιά σκηνὴ τοῦ ὁλμ ἐπὶ- θοι στὰ σταχία, πού σκηνοθετεῖ ὁ Πῆλ Γιαννόπουλος, σὲ σενάριο τοῦ Βασίλη Μπέτσου. Στὸ ἀγροτικό αὐτὸ δράμα πρωταγωνιστοῦν ἐπίσης ὁ Λυκούργος Καλέργης, ὁ Τίτος Βαλδῆς, ὁ Γ. Φόρας, ἡ 'Αλέκα Πατση, ἡ 'Αθηνά Τσιμούλη καὶ ὁ Θανάσης Βέγγος. Τὴ μουσική ἐπέδουσι τοῦ ὁλμ ἔχει ἀναλάβει ὁ 'Ακης Σωμνατός.

Τὸ ἀξίζει. 'Ελα, καλὴ μου... Ἡ Ρίκα τὴν φίλησε μὲ συγκί- νησι.

—Τὸ ξέρω πὼς ἐσύ μ' ἀγαπᾷς καὶ θέλεις τὸ καλὸ μου. 'Αλλά, αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον τώρα πιά.

—Γιατί; Μήπως;

—'Οχι, δὲν εἶναι αὐτὸ πού σκέφθηκες... δὲν εἶναι ἀκόμα... 'Αλ- λά θὰ γίνῃ, τὸ ξέρω πὼς μιά μέ- ρα θὰ γίνῃ.

—Γι' αὐτό! Τραβήξου τώρα, πού εἶναι καιρὸς ἀκόμα.

—'Η τὸν Καραφόντη, ἡ κανέ- ναν ἄλλον, πρόφερε ἡ Ρίκα μὲ τό- νο σταθερό.

Κι' ἡ Στέλλα κατάλαβε πὼς δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ τὴ συμβουλευῇ ἄλ- λο...

Ο ΝΤΕΜΗΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΘΡΑΣΥΣ

Ἦταν μιά ζεστὴ μέρα, στὸ τέ- λος τοῦ Αὐγούστου. Μιά ἀπὸ τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες, πού πρὶν φύγῃ τὸ καλοκαίρι, σκορπᾷ ἀσπίφιαθα θαρρεῖς ὅλη του τὴ δύναμι καὶ βα- σανίζει τοὺς ἀνθρώπους.

Ἡ Στέλλα εἶχε περάσει μιά ἡ- μέρα κουραστική. Τὸ Πολυτεχνεῖο εἶχε, φυσικά, διακοπές, ἀλλὰ ἡ Στέλλα εἶχε πᾶσι στὴν 'Ακρόπο- λιν νὰ ζωγραφίσῃ. Εἶχε πάρει σο- βαρὰ τὴν τέχνη τῆς καὶ ἀκόλου- θούσε κατὰ γράμμα τὶς συμβου- λές τῶν καθηγητῶν νὰ μὴ πασα- μελήσουν τὴ δουλειὰ τοῦς στὶς δι- ακοπ

ΟΙ «Νίκες» του γαλλικού κινηματογράφου, τα βραβεία δηλαδή που απονέμουν κάθε χρόνο στους καλύτερους ηθοποιούς και στα καλύτερα φιλμ, ή έφημερις «Φιγκάρο» και το περιοδικό «Σινεμά», ύστερα από μία οργυμμένη τής κοινής γνώμης, μοιράστηκαν έφετος ως εξής:

Καλύτερο γαλλικό

Η Γαλιόνα τραγουδίστρια Δαλιό

φίλμ: «Χιρόσιμα, αγάπη μου». Ακολούθουν κατά σειράν επιτυχίας: «Ορφέο Νέγκρος», «Επικίνδυνες σχέσεις του 1960», «Τα 400 χτυπήματα», «Η αγέλαδος» (Φερναντέλ), «Τα εσάβελια».

Καλύτερο ξένο φιλμ: «Αμερικό το ποτιμούν κατόν». Ακολούθουν κατά σειράν επιτυχίας: «Οι άγριες λογίες» της Άννας Φράνκ, «Στον άνεμοστρόβιλο των παρών», «Η μοίρα ενός ανθρώπου», «Ιβάν ο Τρομερός».

Καλύτερη Γαλιόνα ηθοποιός: Ζαν Μωρό, και την ακολουθούν κατά σειράν επιτυχίας: Σιμόν Σινιόρε, Έμμανουέλε Ριβέ, Μπριζίτ Μπαρντό, Μαντελέν Ρομπενσόν, Πασκάλ Πετί, Μαρπέσσα Ντάου, Μαρίνα Βλαντό, Φρανσουά Άρνουλ.

Καλύτερος Γάλλος ηθοποιός: Ζαν Κλωντ Μπριζάλ (Τα εσάβελια) και ακολουθούν: Μπουρβίλ, Φερναντέλ, Ρομπέν Όσέν, Πιέρ Μπρασέρ, Άλαιν Ντελόν, Φρανσίς Μιλάνς.

Καλύτερη ξένη ηθοποιός: Άντρε Χέμπορν και ακολουθούν: Μαίριλιν Μονρό, Σοφία Λόρεν, Σούζαν Καθγουορντ, Κίμ Νόβσκι, Σίρεν Μάκ Λέιν, Άβα Γκάρντνερ, Έλίζαμπετ Τάιλορ, Ντέμπορα Κέρε.

Καλύτερος ξένος ηθοποιός: Τζάιμς Στιούαρτ και ακολουθούν κατά σειράν επιτυχίας: Όρσον Ουέλλες, Κάρο Γκράντ, Γουόλ Μπρόννερ, Βιτόριο ντε Σίκα, Τσαρλς Τσάπλιν, Τζακ Λέμον, Πάολ Νιούμαν, Ροκ Χάτσον, Τσαρλτον Χάτον.

Κυκλοφόρησε την περασμένη εβδομάδα η είδηση πως η Τζίνια Λολομπρίτζι ντ'Αλβέρθ θα εγκαταλείψει τον κινηματογράφο, αφού τελειώσει το φιλμ «Γυμνή μέσα στον κόσμο» και γυρίσει άλλο ένα φιλμ στην Ιταλία, για το οποίο έχει ήδη υπογράψει συμβόλαιο.

Η πληροφορία προερχόταν από τον αδελφό του συζύγου της στάρ, ο οποίος και έκανε την πρόκληση στο ζεύγος, για να μπορέσουν να εγκατασταθούν στο Γορόντο του Κανάδα.

Η ίδια είδηση ανέφερε πως ο γιγνός Σκόφικ θ' αρχίζει να εργάζεται σ' ένα νοσοκομείο

του Τορόντο, προϋποθέτει απαραίτητη για να μπορέσει να πάρει άδεια εξασκήσεως του επαγγέλματός του.

Η Τζίνια όμως δεν άργησε να διαψεύσει τις πληροφορίες αυτές, αποκαλύπτοντας πως ο κουνιάδος τ'α είπε αυτά αστεϊευμένως.

Συζητώντας δηλαδή μ' ένα δημοσιογράφο, τού είπε:

— Αν ο Μίλκο μπη σήμερα σ' ένα νοσοκομείο ως εξωτερικός γιατρός, θα παίρνω 6.300 δραχμές, το υπήρνε κ' έτσι η Τζίνια δε θα υπήρνε χη' πια λόγος να εργάζεται.

Ο δημοσιογράφος όμως πήρε το ερωτικό αυτό σχόλιο για έπαιση δέχθη, κ' έσπευσε να τη δημοσιεύσει.

Στην πραγματικότητα, πρόσθεσε η Τζίνια, ο Μίλκο δεν έχει κανένα λόγο να ξαναρχίσει μια δουλειά, που εγκατέλειψε εδώ και πολλά χρόνια, προς χάριν μου, για να γίνει ο «μπαλάντζος» μου. Κ' εγώ πάλι δε σκέφτηκα ποτέ να εγκαταλείψω τον κινηματογράφο.

Φτάνοντας στο Λονδίνο μ' ένα καπέλλο τερσάντων διαστάσεων, η Βίβιαν Λή φανόταν πολύ νευρική και κάμπιζε το ένα ταίγιοσ πάνα στο άλλο.

Δήλωσε όμως σ'αυτούς δημοσιογράφους πως θεωρούσε περιττή οποιαδήποτε ερώτηση, δεδομένου, ότι δεν έπρόκειτο ν' απαντήσει σε καμιά απ' αυτές.

Τη Βίβιαν Λή υποδέχθηκαν στο αεροδρόμιο δύο φίλες της, ο Λάορενς Όλντρεϊ και ο Λάορενς Πουέντα.

Την επομένη της άφιξής της, της έγινε η πρόταση να πρωταγωνιστήσει στο φιλμ, που θα έρχε για θέμα τη ζωή της Εύας Πέρν.

Τον προσεχή Οκτώβριο η Άνιτα Έκμπεργκ θα γυρίσει υπό τη διεύθυνση του σκηνοθέτη Ντίνο Ρίζι το φιλμ «Κλεισμένοι ταν θυρών», παίζοντας σ' αυτό τον πρώτο της δραματικό ρόλο.

Η Άνιτα, στο μεταξύ, αποφάσισε να μπη σ'ε μιά κλινική της Ρώμης, για ν' ακολουθήσει, υπό τον έλεγχο των γιστών, μιά δίαιτα, που θα της επιτρέψει ν' αδυνατίσει.

Ο Όρσον Ουέλλες απάντησε καταφατικά στην πρόσκληση του Γάλλου σκηνοθέτη Άνρι Καλέρ να πρωταγωνιστήσει στο φιλμ

Σύντομες ειδήσεις

«Με τ'α δόντια».

Το σενάριο το ένεπνευσε μιά απόπειρα απαγωγής ατομική επιστήμονας, που έγινε πρό δυο χρόνων. Στην πραγματικότητα, η απόπειρα αυτή απέτυχε, ενώ στο φιλμ επιτυγχάνει, και ο επιστήμων (Όρσον Ουέλλες) απομνημονεύει πάνω σ' ένα ξερονήσι. Ένας πράκτωρ της F.B.I., όμως (Φελίξ Μαρτέν) τον ανακαλύπτει και τον απελευθερώνει. Το φιλμ είναι γαλλικό και ο Όρσον Ουέλλες θα μιλήσει για πρώτη φορά γαλλικά μπροστά στο φακό.

Η Ρόμυ Σνάιντερ διέφυγε τις φήμες, ότι πρόκειται να διαλύσει τον άρραβόνα της με τον Άλβιν Ντελόν. Ο έρωτάς μας, είπε, υπερπήδησε μέγρι της στιγμής, πολλά έμπεδα και θραύει. Δεν πρόκειται, λοιπόν, να τόν διαλύσουμε τη στιγμή ακριβώς, που είμαστε, ο Άλβιν κ' εγώ, περισσότε-

Ο Ρουβεντάρ Φούλντ

ρο ερωτευμένοι από κάθε άλλη φορά.

Ο Ρομπέρτο Ροσσελίνι επέτυχε στη Ρώμη την ακόρωσι του γάμου του με την Ίνγκριντ Μπέουγκ-

μα ν. Ο Ιταλός σκηνοθέτης καθάρωσε ν' αποδείξει πως, όταν παντρεύτηκε την Μπεργκμαν, εκείνη δεν είχε ακόμα πάρει διαζύγιο από το γιατρό Λιντστρόμ, κ' έτσι ο γάμος τους ήταν άκυρος. Υστερα από την απόφαση αυτή, ο Ρομπέρτο μπορεί, κατά τους Ιταλικούς νόμους, να ζητήσει να παραδοθούν σ' αυτόν τα παιδιά, που απέκτησε με τη διάσημη στάρ, κατά τη συμβολή τους.

Η Τζίνια Σημπεργκ υπέβαλε αίτηση διαζυγίου κατά του συζύγου της, του Γάλλου δικηγόρου Φρανσουά Μορένι, που εγκατέλειψε το επαγγέλμα του για να γίνει σκηνοθέτης. Αυτό όμως δε θα την έμποδισε να γυρίσει υπό τη διεύθυνσή του το νέο της φιλμ «Εισακείδασ».

Δεν είναι κάπως δύσκολο, τη ρώτησαν οι δημοσιογράφοι, να σάς διευθύνει ένας άνθρωπος από τον οποίο χωρίζετε;

— Όχι, γιατί μείναμε φίλοι και γευματίζουμε συχνά μαζί.

Πριν καταλήξουν όμως στη φίλια, οι σχέσεις σας με τον Κ. Μορένι πέρασαν από αρκετές θύελλες.

Ναι, αλλά αυτά ανήκουν πιά στο παρελθόν. Πιστεύω στην αξία του ως σκηνοθέτη και θα κρατήσω την υπόσχεση, που τού έδωσα να πρωταγωνιστήσω στο πρώτο του φιλμ. Μιλώγαμε για το φιλμ αυτό από τότε που παντρευτήκαμε (5 Σεπτεμβρίου 1958).

Ο Φρανσουά σπούδαζε τότε για δικηγόρο, τον ενδιέφερε όμως πολύ ο κινηματογράφος. Είναι, βλέπετε, εξάδελφος του περίφημου σκηνοθέτη Ουίλλιαμ Γουάιλερ.

— Όταν θα κρατήσετε το λόγο σας, τώρα που ξαναγίνετε στάρ;

— Έζησα πολύ παράξενα, τα τρία τελευταία χρόνια. «Υστερα, από την αποτυχία των φιλμ «Ζαν ντ' Άρκ» και «Καλημέρα θλίψη», που αποδόθηκε σ' έμένα, ο αμερικανικός Τόπος, ιδίως, με θεωρούσε «ερωφλημένη». Ήμουν τότε 17 χρόνων και πρέπει να δηλώσω πως ο άντρας μου με βοήθησε πολύ. Μούδωσε θάρρος και με παρακίνησε να παρακολουθήσω μαθήματα δραματικής τέχνης, χορού, φωνητικής, κλπ. «Έτσι, μ' έκα-

Ο Άλβιν Ντελόν

ν' αποσύρετε την αίτησι διαζυγίου.

— Όχι. Όταν ένας γάμος δεν είναι εποικοδομητικός, πρέπει να διαλυθεί. Για μιά λόγο ένας άνδρας και μιά γυναίκα να εξακολουθούν να ζουν μαζί, όταν δεν είναι ευτυχισμένοι, είναι κοντά στον αλλο; Δέ μ' αρέσουν οι «παρισιανικοί γάμοι», που απαιτούν να κοιμούνται μιά γυναίκα επίσημος μ' ένα σόζυγο, που δεν αγαπά, και να συναντά για δυο ώρες κάθε απόγευμα κάποιον άλλον.

— Μήπως και στην περίπτωση σας δε θα υπήρχε ο «άλλος», που θαρχεται να σάς παίρνει από το στούντιο μετά το πέρας της εργασίας; — Όχι... Κι' αν υπήρχε, θα φροντίσω να μη τον βλέπω ο «ερώτης».

Δύο παλιές δόξες του γερμανικού κινηματογράφου ή Μπριγκίτε Χόρντ και ο Ρόσντολφ Φόστερ αναγορεύονται στην ενεργό υπηρεσία. Θα συμπρωταγωνιστήσουν σ' ένα νέο φιλμ, από το οποίο βέβαια δε θα λείψουν και τ' αστέρια της νέας γενιάς. Η πρόβλη της παλαιάς επιτυχίας «Βαρώνος Μυγκάουζεν» εναφανε το όνομα της Μπριγκίτε ανάμεσα στα δημοφιλέστερα για το κοινό της Γερμανίας.

Η Δαλιόνα και η Ντανιέλ Νταρριέ βρίσκονται επί δυο μήνες επί κεφαλής στην πώληση δίσκων τους, σ' ολοκληρωτή Γαλλία. Ακολουθούν ο Τίντο Ρόσσι και ο Σάσα Ντιστέλ.

Η Άβα Γκάρντνερ, που βρισκεται τις ημέρες αυτές στη Ρώμη, είναι νύφη και πάλι τον Τύπο μ' ένα νέο της είδωλο. Το όνομα που αναφέρεται τώρα, είναι του Άγγλου ηθοποιού Ντίρκ Μπρόυκχαρντ.

Η Άβα, που είναι 37 χρόνων κ' έχει στο ενεργητικό της 3 διαζύγια, αποφάσισε επίσης να υιοθετήσει ένα παιδί.

Η Τζέην Μάκσφελντ είχε αναγγείλει πρό εβδομάδων πως έπρόκειτο να γίνει για τρίτη φορά μητέρα, όταν τ'α τέλη Σεπτεμβρίου, φτάνοντας όμως την περασμένη εβδομάδα στη Σουηδία, πληροφορήσε τους δημοσιογράφους πως το εύτυχες αυτό γεγονός δεν είναι και... τόσο σίγουρο!

ΠΑΙ ΚΕΝΕΤΥ

ΤΟ ΡΟΛΟ ΤΗΣ ΜΑΡΤΙΝΙΚΑΣ

Πρόσωπα:

ΜΠΕΛΑΝΤΑ ΛΗ	: ΜΑΡΙΑ	ΦΙΛΙΠ ΕΡΕΝΤ	: ΜΠΑΓΙΑΡΝΤΕΛ
ΑΛΑΙΝ ΣΟΡΥ	: ΖΑΚ	ΝΤΑΡΙΟ ΜΟΡΕΝΟ	: ΝΤΕΜΑΡΑΙ
ΖΑΚ ΚΑΣΤΕΛΟ	: ΣΑΙΝΤ ΑΝΤΡΕ	ΜΑΓΚΑΛΙ ΝΟΕΛ	: ΤΣΟΥΛΙΑ
ΦΟΚΟ ΛΟΥΑΙ	: ΛΕΦΟΡ	ΖΑΝ ΤΙΣΣΙΕ	: Ο ΚΑΛΟΤΕΡΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Βρισκόμαστε στα 1635. Σ' ένα λιμάνι της Καραϊβικής, μιά κομψή γαλιόνα, η «Οραία Γαλιόνα» περιμένει να συστήσει ελνικοί άνεμοι για να συνεχίσει το ταξίδι της προς τη Μαρτινίκα. Πάγω σ' αυτή βρίσκεται η ώραία σύζυγος του μαρκησιού Σαίιντ-Αντρέ, η Μαρία, που συνοδεύει πάντα τον άντρα της στα ταξίδια

του. Σαπλωμένη στο κρεβάτι της, η Μαρία θυμάται πως γνώρισε πριν από χρόνια στο πανδοχείο του πατέρα της, στη Διεππη, τον Ζακ ντυ Παρνιέ, που έχει διοριστή στο μεταξύ κυβερνήτης της Μαρτινίκας. Αυτό όμως εκείνη δεν το ήξερε, όπως αγνοεί και το ότι κάποιος είχε αναλάβει να καταστρέψει τα γραμμάτα, που της έστειλε ο Ζακ...

Σε μιά στιγμή ο Ζακ με το σπαθί του τραυμάτισε τον αντίπαλό του.

— Από σήμερα θα υπάρχει ένα κάθαρμα, λιγώτερο στην Καραϊβική!...

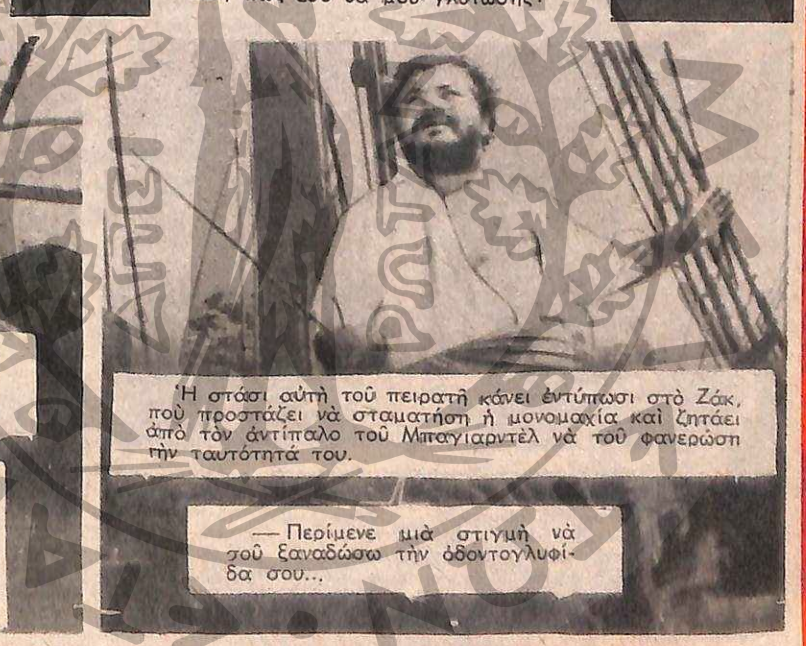
Ενώ ο άρχιπειρατής σωριάστηκε στο κατάρωμα, ο Ζακ βλέπει τον υποπλοίαρχό του Μπαγιαρντέλ ν' αγωνίζεται για να νικήσει ένα αντίπαλό του, που μάλιστα παλληκαρίσια.

— Τέσσερις καθάρισα σήμερα με το σπαθί μου!... Μην ελπίζεις λοιπόν, πως εσύ θα μου γλυτώσης!

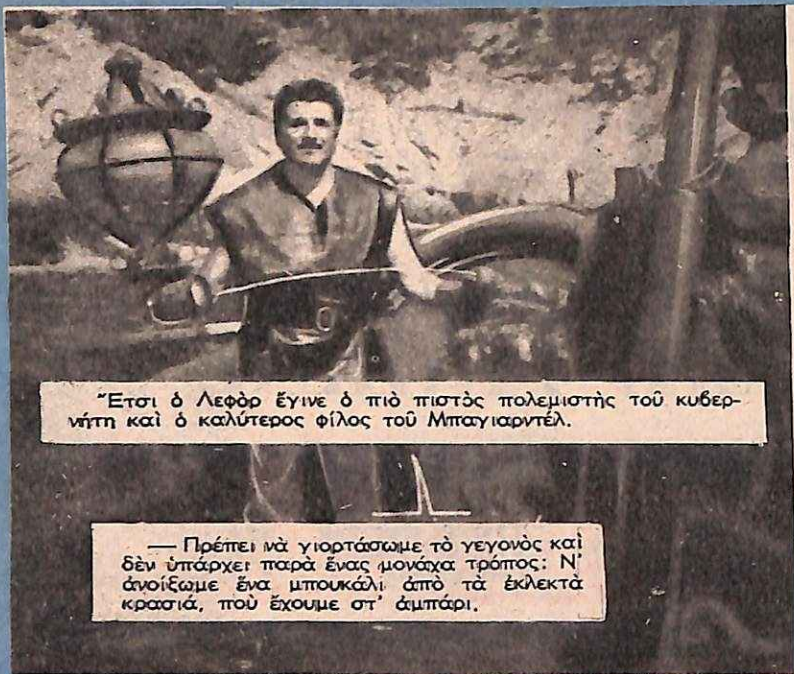
Σε μιά στιγμή, όμως, το σπαθί του Μπαγιαρντέλ καρφώνεται σ' ένα χοντρό σχοινί και ο Ιπποτικός του αντίπαλος τον βοηθά να το τραβήξει.

— Είμαι πρόθυμος να βάλω το έφος μου στην υπηρεσία σας, γιατί δεν είμαι πειρατής. Οι άνθρωποι αυτοί με πήραν μαζί τους, πάνω στο καράβι τους, αφού προηγουμένως με μέθυσαν. Χαίρομαι που μου δίδεται έτσι η ευκαιρία να υπηρετήσω και πάλι το βασιλιά μου.

Η στάσι αυτή του πειρατή κάνει εντύπωση στο Ζακ, που προσπαθεί να σταματήσει η μονομαχία και ζητάει από τον αντίπαλό του Μπαγιαρντέλ να του φανερώσει την ταυτότητά του.

— Περιμένε μιά στιγμή να σου εναδώσω την οδοντογλυφίδα σου...

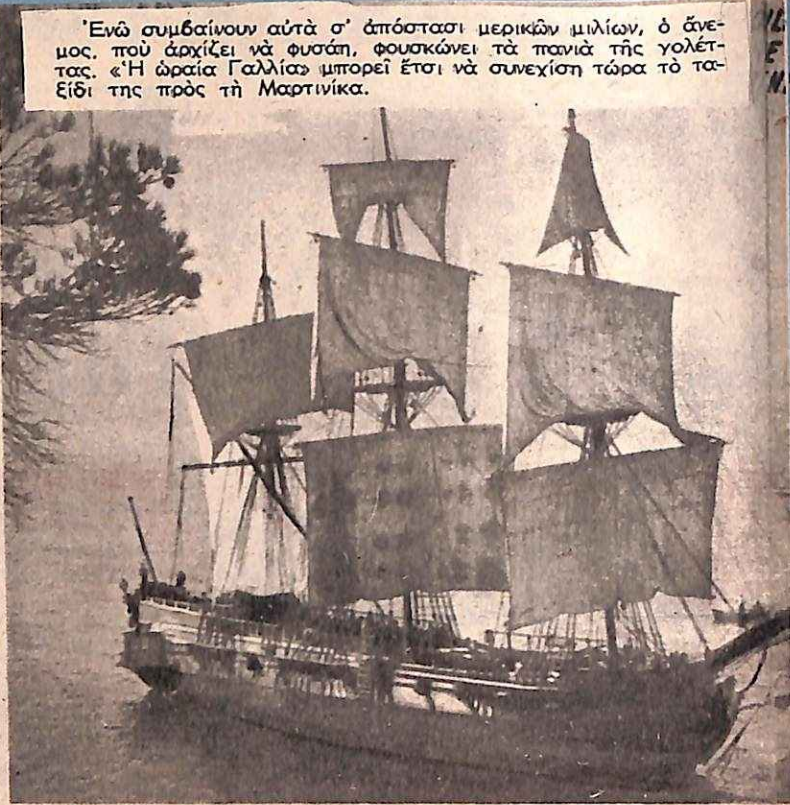

— Έτσι ο Λεφόρ έγινε ο πιο πιστός πολεμιστής του κυβερνήτη και ο καλύτερος φίλος του Μπαγιαρντέλ.

— Πρέπει να γιορτάσουμε το γεγονός και δεν υπάρχει παρά ένας μοναχός τρόπος: Ν' ανοίξουμε ένα μπουκάλι από τα έλκεκτα κρασιά, που έχουμε στ' αμπάρι.

— Ατενίζοντας την απέραντη θάλασσα, η Μαρία αναρωτιέται αν θα ξανάβλεπε ποτέ τον Ζάκ. Πού να βρισκόταν άραγε; Ήταν πάντα ζωντανός;... Έκείνη είχε παντρευτεί τον μαρκήσιο ντε Σαιντ-Αντρέ, ύστερα από μεγάλη πίεση του πατέρα της και επειδή ο γάμος αυτός της έδινε την ευκαιρία να ταξιδέψει σε διάφορα μέρη, αψάροντας έτσι τις πιθανότητες να συναντήσει κάπου τον αγαπημένο της, που δεν κατόρθωνε να τον ξεχάσει.

— Ένώ συμβαίνουν αυτά σ' απόσταση μερικών μιλίων, ο άνεμος, που αρχίζει να φυσάει, φουσκώνει τα πανιά της γολέτας. «Η ωραία Γαλλία» μπορεί έτσι να συνεχίσει τώρα το ταξίδι της προς τη Μαρτινίκα.

— Όταν, τέλος, η «Ωραία Γαλλία» φτάνει στη Μαρτινίκα, ο Λά Περιέρ ανεβαίνει πάνω στη γολέττα για να υποδεχθεί, έξ' ονόματος του κυβερνήτη, τον κόμητα και τη γυναίκα του.

— Κυρία μου, κύριε κόμη, η Α. Ε. ο κυβερνήτης δε μπόρεσε δυστυχώς να έρθει ο ίδιος να σας υποδεχθεί, γιατί του έτυχε κάποιο απρόοπτο.

— Έλπίζω να μη συμβαίνει τίποτα δυσάρεστο.

— Η αλήθεια είναι πως ο Ζάκ δε βλέπει με καλό μάτι την άφιξη του κόμητος Σαιντ-Αντρέ, που το παρελθόν του είναι αρκετά σκοτεινό.

— Αν μου επιτρέπετε, θα φροντίσω εγώ ο ίδιος για τον τόπο της διαμονής σας. Άγνοούσαμε ότι η κυρία κόμισσα θα μας έκανε την τιμή να σας συνοδεύει, στο ταξίδι σας αυτό.

— Ένώ ο ύπασις της του κυβερνήτη απομακρύνεται, ο μαρκήσιος ψιθυρίζει στη γυναίκα του...

Στο όχλο Σαιν Πιέρ, όπου φτάνει σε λίγο ο Λά Περιέρ, σπεύδει να ενημερώσει τον κυβερνήτη για την άφιξη της γολέτας και να τον πληροφορήσει πώς τον κόμητα Σαιντ-Αντρέ τον συνοδεύει και η γυναίκα του. Και οι δυο ύπασις της του Ζάκ, Λά Περιέρ και Μπαγιαρντέλ είναι πολύ μεγαλύτεροι του. Ο νεαρός κυβερνήτης όμως έδειξε πάντοτε πως ξέρει να επιβάλλεται και φάνηκε αντάξιος του αξιώματός του.

— Πιστεύω πως ο κυβερνήτης θα είναι ένας αρκετά ευγενικός άντρας, ώστε να φροντίσει να μας βρει ένα αντίξιο για μας σπίτι...

— Ο Ζάκ όμως δεν επιτρέπει να συζητούν τις διαταγές του

— Η Έταιρία των Νήσων διευθύνεται από πολλά ύποπτα υποκείμενα. Οι «κύριοι» αυτοί δε μπορούν να γονέψουν το γεγονός ότι ο καρδινάλιος με όνομασε κυβερνήτη της Μαρτινίκας για να επιβάλω την τάξη... Τό ταξίδι του μαρκήσιου έχει ένα μόνο σκοπό: να εμποδίσει την εκπλήρωσι της αποστολής μου.

— Ο Λά Περιέρ στον όποιον η ωραία Μαρία έκανε μεγάλη εντύπωση, διαμαρτύρεται...

— Όχι!... Όχι! Είναι νέα και πολύ διαφορετική!...

— Θα γίνει αυτό που είπα... Κι' επειδή βλέπω πως διστάζει να μεταβιβάσει την απόφασί μου στην κυρία μαρκησία, θα στείλω τον Λεφόρ. Αυτός θα τα καταφέρει καλύτερα.

— Η απόφασί του κυβερνήτη ικανοποιεί τον Μπαγιαρντέλ και τον κάνει να χαμογελάσει.

— Θα εγκαταστήσετε τον μαρκήσιο ντε Σαιντ-Αντρέ στο όχλο.

— Στο όχλο: άπορεί ο Λά Περιέρ. Μά ξεχνάτε, λοιπόν, πως πρόκειται για ένα αριστοκράτη που κατέχει μια υψηλή θέση στην Έταιρία των Νήσων.

— Μη ξεχνάτε πως τον μαρκήσιο συνοδεύει η γυναίκα του!

— Καμιά γρηά φώκια, ασφαλώς!

— Η απόφασί αυτή όμως δεν άρεσε καθόλου στο μαρκήσιο. Σαιντ-Αντρέ, ο Λεφόρ ωστόσο του δίνει να καταλάβει πως ο Ζάκ δεν είναι από τους ανθρώπους, που αλλάζουν εύκολα απόφασεις. Η Μαρία, ύστερα από λίγο, ετοιμάζεται να βγεί στην εξοχή.

Από το παρατηρητήριό του ο Ζακ παρακολουθεί μ' ένα τηλεσκόπιο την κίνηση πάνω στο κατάρτι της «Ωραίας Γαλλίας». Σε μία στιγμή, βλέποντας την κυρία ντε Σαιντ-Αντρέ δεν κατορθώνει να συγκρατήσει ένα επίφωνμα έκπληξης:

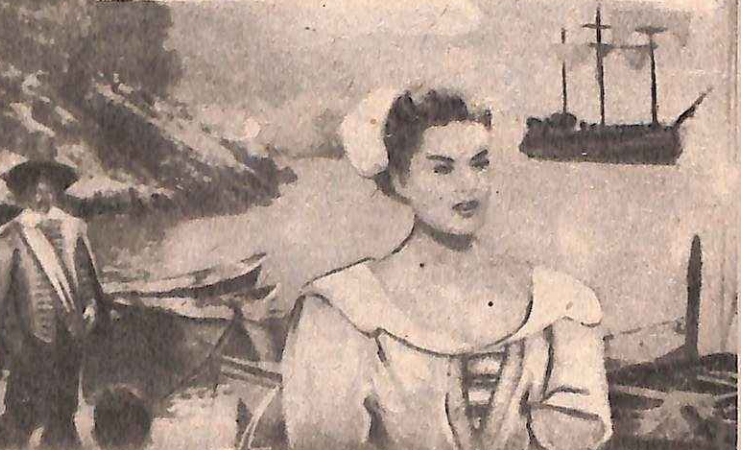
— 'Η Μαρία!...

Αναστατωμένος, αντιλαμβάνεται πως τίποτα δε μπόρεσε να τον κάνει να την ξεχάσει.

Σε λίγο, η μεγάλη βάρκα πλησιάζει στην παραλία, όπου έχει συγκεντρωθεί αρκετός κόσμος για να υποδεχθεί τους ξένους. Η άφιξη ενός πλοίου στο νησί ήταν την εποχή εκείνη σημαντικό γεγονός για τους κατοίκους του.

Η συνάντησή αυτή με τον Ζακ έχει συγκινήσει βαθειά τη Μαρία.

Γνωρίζομαστε ήδη με τον κύριο κυβερνήτη... Θα θυμάστανε ασφαλώς την κόρη του μπάμπι Μπανό, του ξενοδόχου της Διέπης... Ο μαρκήσιος Σαιντ-Αντρέ μου έκανε την τιμή να με παντρευτεί.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Κυρία μου, ο κυβερνήτης της Μαρτινίκας σάς ευχαριστεί για την τιμή που τού κάνετε με την επίσκεψή σας αυτή στο νησί του.

— Αγαπητή μου Μαρία, πρέπει να ευχαριστήσω με τον κύριο ντε Πανιέ για την εκτίμησή, που μάς δείχνει... Κύριε κυβερνήτη είμαι στη διάθεσή σας, για να βοηθήσω με όλες μου τις δυνάμεις στην επιτυχία της αποστολής σας.

ΡΩΜΑΪΚΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

μπορεί να υποφέρει, αλλά ο αυτοκράτορας έχει υποχρέωση να σιωπήσει.

Κι' έκλεισε τα μάτια στα σκάνδαλά της. 'Αλλ' η Φαυστίνα γινόταν ολοένα και περισσότερη αδιανόητη. Τα βράδια, ντυνόνταν σαν κοινή εταίρα κι' έτρεχε στις ταβέρνες, όπου σύχναζαν οι μονομάχοι του 'Ιπποδρόμου.

Από τους σκανδαλώδεις αυτούς έρωτες της έφερε το έτος 161 μ. Χ. δύο δίδυμα αγορά. Το ένα απ' αυτά πέθανε μερικές ημέρες μετά τη γέννησή του. Το άλλο ήταν ένα γεροδεμένο και ζωηρό βρέφος, που δεν έμοιαζε ούτε με τη μητέρα του, ούτε με τον πρόωρα γερασμένο αυτοκράτορα.

Οι αυλικόι άρχισαν τότε να κάνουν διάφορες υποθέσεις. Στο τέλος, βόηκαν πως είχε καταπληκτική ομοιότητα μ' ένα μονομάχο, το Μάνγκου.

Το παιδί αυτό ήταν ο Κόμμοδος.

Τα ένστικτα, που είχε κληρονομήσει από τον πατέρα του φανερώθηκαν από πολύ νωρίς. Σε ηλικία 7 χρόνων, έφαγε ένα κυνηγετικό σκυλί κι' έπειτα άρχισε να ξεδιπλώνει χάρματά έντερα του!

Ο Μάρκος-Αυρήλιος, που τον είχε αναγορεύσει, μ' όλο που ήξερε πως δεν ήταν δικό του παιδί — και στο ζήτημα αυτό, όπως και σε πολλά άλλα, έσκυψε το κεφάλι μπροστά στις υποχωρήσεις της θέσής του — προσπάθησε να σταθή κοντά του σαν

χειροκρότησαν. Αντί ν' αγαπηθώσαν.

Αυτό το ανθρωπόμορφο τέρας ανέθηκε σε ηλικία δεκαεννέα χρόνων στο θρόνο της Ρώμης... Γύρω του πολλά πράγματα είχαν αλλάξει. Μόνο η μητέρα του εξακολουθούσε πάντα να είναι μία κοινή κι' αδόλαστη εταίρα.

Το μεγάλο πάθος της Φαυστίνας ήταν τώρα ένας Γαλάτης μονομάχος, που λεγόταν Κλαύδιος Φέρφας. Όσο ζούσε ο άντρας της, η αυτοκράτειρα πήγαινε και τον έβρισκε στο σπίτι του ή έτρεχε μαζί του στα καταγώγια της Ρώμης. 'Αλλά, μετά το θάνατο του Μάρκου-Αυρηλίου, δε δίστασε να τον φέρει και μέσα στα ανάκτορα.

Μερικοί από τους αυλικούς του, υποδείξαν τότε στον Κόμμοδο να σκοτώσει τη μητέρα του.

— Ένας γιός δε σκοτώνει ποτέ τη μητέρα του, τους απάντησε.

'Αλλά, εσφονικά, μία άγρια λάμψη πέρασε από τα μάτια του.

— Όλα δείχνουν πως η μητέρα μου είναι άδωραταγη, είπε. 'Αλλά βόηκα τον τρόπο για να μπορέσω να χορτάσω.

Έσκυψε κατόπιν κι' έξήγησε στους ακόλουθους του τι έπρεπε να κάνουν.

Μιάν αούη, ύστερα από μερικές ημέρες, κάπνισαν απ' αυτούς, παραμόνεψαν το μονομάχο, την ώρα που έβγαζε από το δωμάτιο της Φαυστίνας και τον σκοτώσαν. 'Επειτα μάζεψαν το αίμα του μέσα σ' ένα κύπελλο και το πήγαν στην αυτοκράτειρα.

— Είναι το αίμα ενός μοσχαριού, που μόλις το σφάξαμε, της είπαν.

Η Φαυστίνα, που έπινε συχνά ζεστό σίμα για να διατηρή την ομορφιά της, έφερε το κύπελλο στα χείλη της και το άδειασε ως τον πάτο.

Η ΔΟΥΛΟΪΣ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΚΟΡΕΣ

Κι' ο άντρας της δεν τα άγγιζοι. 'Αλλ' ο άνθρωπος, που αποκλήθηκε από τους συγχρόνους του «τέρας ήθικης», από σεβασμό στο αξίωμά του, δεν ήθελε ν' ασχοληθώ με τη διαγωγή της γυναίκας του. 'Ετσι, υποκρινόταν πως τη θεωρούσε ήθικη κι' έναρετη, όπως έπρεπε να ήταν η σύζυγος του αυτοκράτορος.

Η ακόλαστη Φαυστίνα πέθανε έπειτα από ένα δργιο μαζί με νεαρούς πατρικούς. 'Αλλ' ο 'Αντωνίνος σεβάστηκε και πάλι τη μνήμη της. Την κήδεψε μ' όλες τις τιμές κι' έδωσε ένα ναό, που τον αφιέρωσε στη νεκρή σύζυγό του. Διέθεσε επίσης ένα σημαντικό ποσό για την εκπαίδευσή και την προκοπή της απορριπτικής.

Ο 'Αντωνίνος είχε αποκτήσει από τη Φαυστίνα δυο κόρες, τη Φαντίλλα και τη Φαυστίνα τη νεότερη.

Ποιά διαφορά ανάμεσα σ' αυτά τα δυο κορίτσια! Η Φαντίλλα ήταν ο τύπος της ρωμαϊκής νέας, που δεν έβριζε άλλη λογική από εκείνη της καρδιάς της. Η Φαυστίνα η νεώτερη, αντίθετα, είχε κληρονομήσει από τη μητέρα και τη γιαγιά της τη φλογερή ιδιοσυγκρασία και την ακόλασία τους.

Η Φαντίλλα, μ' όλο που ζούσε μέσα σε μία ατμόσφαιρα πλημμυρισμένη από αθηριστικές και δηλητηριώδεις αντισυναισθητικές, είχε διατηρήσει την αγνότητα της ψυχής της. 'Αδιάφορη για τη θέση της, αγάπησε παράφορα ένα νέο, που ήταν ολότελο έσμος, το Λάμιο Σιλάνο. Συνάντησε, όμως, την άρνησή του πατέρα της και τότε, χωρίς να διστάσει, έφυγε μαζί με τον αγαπημένο της.

Ο 'Αντωνίνος τη συγχώρησε στο τέλος κι' έστειλε στο γάμο της. 'Αλλ' οι συγκινήσεις είχαν φθείρει ανεπανόρθωτα την υγεία της κι' η ρωμαϊκή Φαντίλλα πέθανε ύστερα από λίγο καιρό, σε ηλικία 19 χρόνων.

Την άλλη του κόρη, την 'Αννία Γαλερία Φαυστίνα, ο 'Αντωνίνος την είχε δώσει στο Μάρκο Αύρηλιο, που τον είχε όρισει από πριν για διάδοχό του.

Ο 'Αντωνίνος ήταν έβδομηντα τεσσάρων χρόνων, όταν αρρώστησε για πρώτη φορά στη ζωή του. Οι γιατροί είπαν, ότι έπρεπε για μία άπλη έντερική ενόχληση. 'Αλλ' ο αυτοκράτορας κατάλαβε πως είχε φτάσει το τέλος του. Φώναξε άμέσως το Μάρκο Αύρηλιο και του είπε:

— 'Η σειρά σου τώρα! Πρόσταξε ύστερα να μεταφερθώ το άγαλμα της θεάς της Ευτυχίας στο δωμάτιό μου. Είχε τεμαχιστεί να δείξω, ότι η δική του εξουσία είχε τερματιστεί πια κι' έδωσε εντολές για την κηδεία του.

Μέσα στο δωμάτιο έμπαιναν οι στερνές αγτίνες του ήλιου, που έδυε. Σύμφωνα με μία παλιά συνήθεια, ο άρχηγός του πραιτωρίου παρουσιαζόταν κάθε μέρα με τη δύση του ήλιου στον αυτοκράτορα, για να πάρη το σύνθημα για τη νύχτα.

— 'Ετσι έγινε κι' εκείνη την ημέρα.

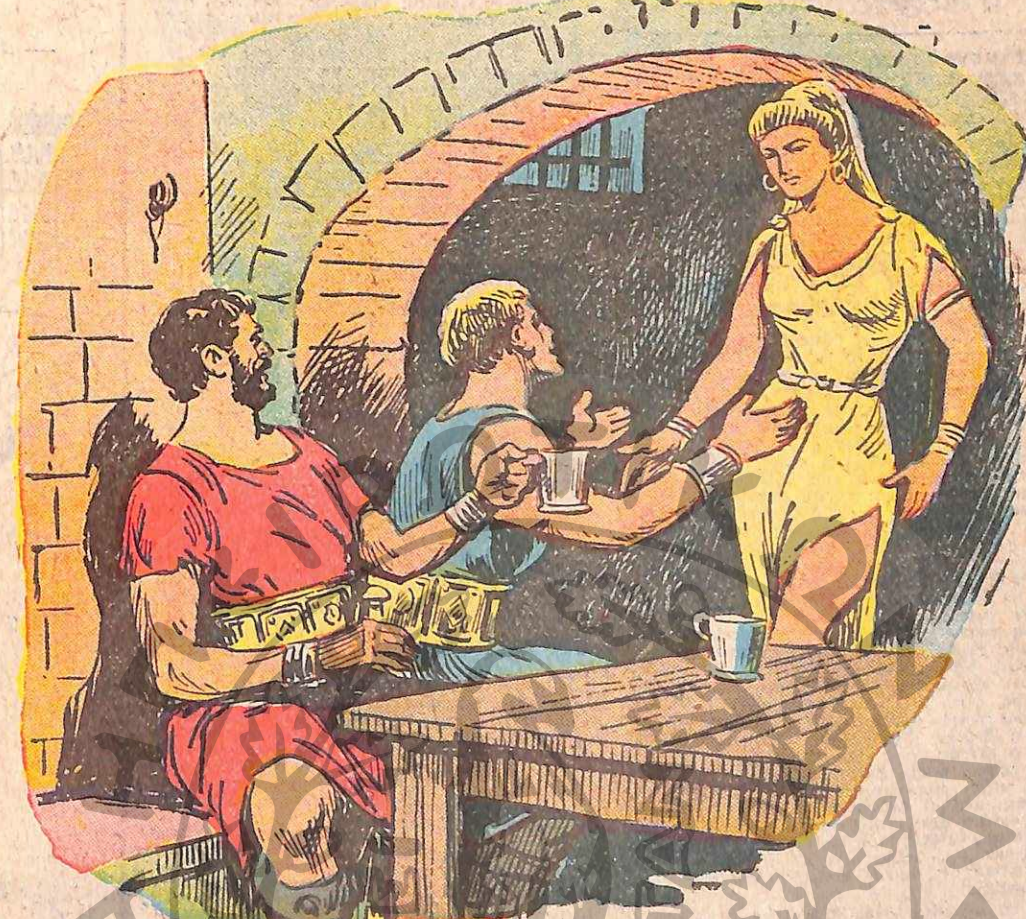
Ο 'Αντωνίνος, μόλις τον είδε, του έγνεψε να πάη κοντά.

Το σύνθημα γι' άποψη είναι έσυχία, του είπε.

Γύρισε κατόπιν από το άλλο πλευρό, σκέπασε το κεφάλι του με το σεντόνι και περίμενε το θάνατο, που, άλλωστε, δεν άργησε να έρθη.

Ο Μάρκος-Αύρηλιος, που διαδέχτηκε τον 'Αντωνίνο, ήταν κι' αυτός ένας φιλόσοφος. Όταν κάποιος από τους έμπιστους του πήρε το θάρρος να του μιλήσει για τη σκανδαλώδη διαγωγή της γυναίκας του, ο αυτοκράτορας έβρισε αρκετή ώρα συλλογισμένος. 'Επειτα, μιλώντας στον έαυτό του, είπε:

— Μάρκε - Αύρηλιε, θα φερθής σ' αυτή την περίπτωση όπως θα φερνόνταν κι' ο 'Αντωνίνος. 'Αν δώδης τη γυναίκα σου, όλοι οι Ρωμαίοι, που έχουν άπιστες συζύγους, θα τις δώδουν. 'Αν τη σκοτώσης, κι' αυτοί επίσης θα τις σκοτώσουν. Ο άνθρωπος

Τα βράδια σαν κοινή εταίρα έτρεχε στις ταβέρνες, όπου σύχναζαν οι μονομάχοι του 'Ιπποδρόμου...

αληθινός πατέρας και συγγεντικός γύρω του τους πιά διαλεκτούς δασκάλους για να τον παραστήσουν: τρεις για τη γραμματική, πέντε για τη ρητορική, δύο για τα νομικά, έξη για τη φιλοσοφία, δύο για τα μαθηματικά... 'Αλλ' ο Κόμμοδος τους κλείδωνε μέσα στο δωμάτιό κι' έτρεχε στον 'Ιπποδρόμο.

Το αληθινό του παρόσημο κι' η μεγάλη δύναμή του δεν έκαναν συμπάση στους Ρωμαίους, που του συγχωρούσαν την αγριότητα του... Μία μέρα, που βρισκόταν στο Φόρουμ, ο Κόμμοδος είδε έναν κολλοσσό, που έπερδαιε από ένα δρόμο. 'Ετρεξε άμέσως καί, βγαίνοντας το έγκλειδιό του, τον σκότωσε. Τον άναβε κατόπιν το στήθος και την κοιλιά, για να δει, όπως είπε, πως ήταν τα εσωτερικά όργανα ενός γίγαντος... Κι' εκείνο, που παρακολούθησαν τη φρικαλέα σηνή, τον έπευφήμαν και τον

— Είναι όπεροχο! είπε. 'Εχω την έντύπωσή πως μία φωτιά κυλάει μέσα στις φλέβες μου...

— Είναι η φωτιά του Κλαυδίου, της απάντησαν. Το αίμα που ήπιες ήταν δικό του!

Από εκείνη τη στιγμή, η Φαυστίνα έπρεπε βαρειά άρρωστη. Το αίμα του αγαπημένου της μονομάχου, που είχε πιη, την είχε δηλητηριάσει. 'Η οι τύψεις, όμως μ' έσπινον, έσχιζαν τώρα τα σωθικά της και δεν την άφηναν να ησυχάσει. 'Ετσι η άλκοις, πέθανε ύστερα από μερικές ημέρες. Οι κατάρτες του ρωμαϊκού λαού κι' η αδιαφορία του γιού της τη συνόδευσαν στον τάφο της.

Ε. ΣΑΝΔΗΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Αννία - Κλαυδία, η γυναίκα που περιφρόνησε το Νέρωνα.

Η πριγκίπισσα Φεριάλ

ΦΕΡΙΑΛ, ή «άνταρτισσα»

Η μεγαλύτερη κόρη του Φαρούκ απαρνήθηκε τον πριγκιπικό της τίτλο και θέλει να παντρευτεί ένα τραπεζίτικο υπάλληλο!

ΟΤΑΝ, εδώ και τρία χρόνια, η πριγκίπισσα Φεριάλ, η μεγαλύτερη από τις τρεις κόρες του Φαρούκ, δέχτηκε για πρώτη φορά τους δημοσιογράφους, με την ευκαιρία που έκλεινε τα 18, τους έδωσε την έντονη ενόχληση κοριτσιού-πρότυπου σεμνότητας και υπακοής στον πατέρα της. Όταν τη ρώτησαν, αν είχε αρχίσει να αντιμετωπίζει θέμα γάμου, αυτή κοκκίνισε και περιωρίστηκε να πει:

—Θα παντρευτώ όποιον μου υποδείξει ο πατέρας μου. Και, φυσικά, ο άντρας μου θα είναι μουσουλμάνος... Σήμερα, η Φεριάλ δεν είναι πια 18, αλλά 21 ετών. Και, αν της θυμίζει κανείς τις απαντήσεις, που είχε δώσει στην πρώτη συνέντευξη της ζωής της, θα χαμογελάσει με συγκατάβαση, συνοδευόμενη από μια αίσιορατη ειρωνεία. Γιατί η κόρη του Φαρούκ άλλαξε εντελώς ιδέες στο διάστημα που μεσολάβησε, έγινε, από το υπάκουο κορίτσιο που ήταν άλλοτε, μία «άνταρτισσα», που εξοργίζει σε βαθμό απίστευτο τον πατέρα της!

Η αλλαγή αυτή δεν έγινε απότομα. —Ως τότε, που τελείωσε το «πανσιόν» της στην «Ελβετία», απομονωμένη από κάθε επαφή με τον έξω κόσμο — ο Φαρούκ, όσο επιεικής στάθηκε απέναντί της στον έρωτά της, άλλην τόσο αυστηρότητα έδειξε στην αντιστροφή των παιδιών του! Η Φεριάλ, δε μπορούσε να έχει άλλες ιδέες, πού της έπεσε στο μυαλό από αυτές, πού της είχε εμπνεύσει ο πατέρας της. —Επειτα, όμως, η απόκτηση μίας, περιωρισμένης, έστως, ελευθερίας, και οι επαφές της με το κομμοπολιτικό φοιτητικό περιβάλλον της «Ελβετίας», έπομένο ήταν να της ανοίξουν τα μάτια, όπως λέει η ίδια, η να την «καταστρέψουν», όπως υποστηρίζει ο Φαρούκ!

Το σφάλμα του, διατείνεται τώρα ο πρώην μονάρχης, ήταν πως δε διαπίστωσε από τότε να παντρευτεί την Φεριάλ μ' έναν άντρα της έγκλησής του και, το χειρότερο, πως, κάνοντας την πρώτη υποχώρησή της, επέτρεψε να συνεχιστεί η σπουδής της, παρακολουθώντας μαθήματα σε μία σχολή διεκμηκνών και στενοδοκτωλολογικών της Λωζάννης.

Η αλήθεια είναι πως επιχείρησε, μα δεν κατάφερε να της βρει έναν ούζο-γιο της σφαιρας της. —Αν πιστεύουμε μία φήμη, που ίσως να είναι υπερβολική, μόλις η Φεριάλ έκλεισε τα 17, έδωσε την ωραιότερη φωτογραφία της σε σάραντα αντίτυπα και φρόντισε να μοιραστούν σε Ισλαμικούς πριγκίπες και σε ικνίδες της Μέσης Ανατολής, με την ελπίδα πως θα σαγηνευόταν ένας από αυτούς από την ομορφιά της και τα προσόντα της και θα έστευε να την ζητήσει σε γάμο. —Ομως, κι' αυτό το μέσο αν δεν μεταχειριστότε, είναι βέβαιο πως χρησιμοποιήσε αρκετούς με-

ζάζοντες για την αναζήτηση ενός κατάλληλου γαμπρού, μα χωρίς να καταλήξει στο αποτέλεσμα που προσδοκούσε. —Ενας γάμος με την κόρη του απένταρου σχεδόν και αντιδημοτικώτατου πάντα στην Αίγυπτο Φαρούκ δεν παρουσίαζε το παραμικρό πλεονέκτημα στα μάτια εκείνων, που ο πρώην μονάρχης επιθυμούσε για γαμπρούς του.

Πριν περάσει πολλές καιρές από τότε που άρχισε τις άγονες διερευνες, ο Φαρούκ διαπίστωσε πως η Φεριάλ έπαψε πια νάναι το κορίτσιο, το πρόθυμο να υποτάσσεται χωρίς καμιά αντίρρηση στις επιθυμίες του. Σαφνικά, διατύπωσε μία νέα αξίωση, έντελως απαράδεκτη για την νοοτροπία του άλλοτε βασιλικά της Αίγυπτου: την αξίωση να εργαστή!

—Οι πριγκίπισσες δεν εργάζονται! της θύμισε ο Φαρούκ. Κι' αν εργαστούν, το κάνουν απλώς από ευχαρίστηση, χωρίς να δέχονται αμοιβή.

Δυστυχώς, εκείνο, που άγνοούσε, ήταν πως, στην δημοκρατική «Ελβετία» η Φεριάλ είχε σκηματίσει πολύ κακή ιδέα για τις πριγκίπισσες και για όσες, γενικά, δεν εργάζονται!

—Ίσως να είναι έτσι, του αποκρίθηκε, μα ενώ χρειάζομαι χρήματα.

Για δεύτερη φορά, ο Φαρούκ αναγκάστηκε να υποχωρήσει. Ήξερε πως τα οικονομικά του δεν του επιτρέπανε πια να της δίνει πολύ μεγάλο χρηματικό και πως το επικείμενο, που του πρόβαλε, δεν ήταν ασήμαντο. —Ούτε, α-γανίστηκε πολύ για να την μεταπείσει κάνοντας την σκέψη πως, αν κέρδιζε χρόνο, ίσως βρισκόταν στο μεταξύ ο γαμπρός, που θα έδινε την ιδέωδη λύση στο πρόβλημα. Μα ο γαμπρός δε βρέθηκε και, λίγους μήνες πριν η Φεριάλ ενηλικιωθεί, ο Φαρούκ της έδωσε επιτέλους την άδεια να εργαστή, καταλαβαίνοντας πως προτιμώτερο θα ήταν αυτό, παρά να κάνει μόνη της η κόρη του εκείνο που ήθελε, μόλις θ' αποκοτούσε τη νόμιμη ηλικία!

—Αλλά οι δυσάρεστες εκπλήξεις, που του επιφύλασσε η πρωτότοκη θυγατέρα του, δεν έμελλε να σταματήσουν ως εδώ. Η Φεριάλ, που, με την αναγκαστική πατρική συγκατάβαση, κάνει τυσική πατρική συγκατάβαση, στενοδοκτωλολογία και, μάλιστα, με εξαιρετική επιτυχία —(«είναι η καλύτερη συ-νοδολογία μου!» λέει γι' αυτήν ο διευθυντής της σχολής, ο «Αντρέι Μπουλ» — έχει αποκτήσει τη νοοτροπία της εργαζόμενης γυναίκας και ο πριγκιπικός της τίτλος όχι μόνο δεν την κολακίζει, μα και την ενοχλεί! Για τον Φαρούκ, ήταν σωστός κεραυνός σάν έμαθε πως η κόρη του, αποκορύφοντας έμμεσα αυτό τον τίτλο, αξίωσε να την αποκαλούν όλοι στο εξής απλώς «μιά Φεριάλ»! Και η αναγνώριση του έρτοσε στο αποκορύφωμα, όταν, επιπλέον, πληροφορήθηκε πως οι στενοί της φίλοι έχουν αγγλοποιήσει το όνομά της και την φωνάζουν καίθευτικά («Φέρρυ»).

Μάλιστα, επιχείρησε να της μιλήσει και υποχρεώσεις της σαν πριγκίπισσας και τις ζήτησε («να ξαναβρεί την χαμένη της αξιοπρέπεια»). Η Φεριάλ είχε σκεπ-τεί το λάθος της ανταρσίας! Και, ό-σει το λάθος της ενηλικιωμένης της, με την ευκαιρία της ξαναζήτη-της, οι δημοσιογράφοι της ξαναζήτη-σαν συνέντευξη, τους είπε το έντελως αντίθετο από εκείνο, που είχαν εδώ αντιθέσει ακούσει:

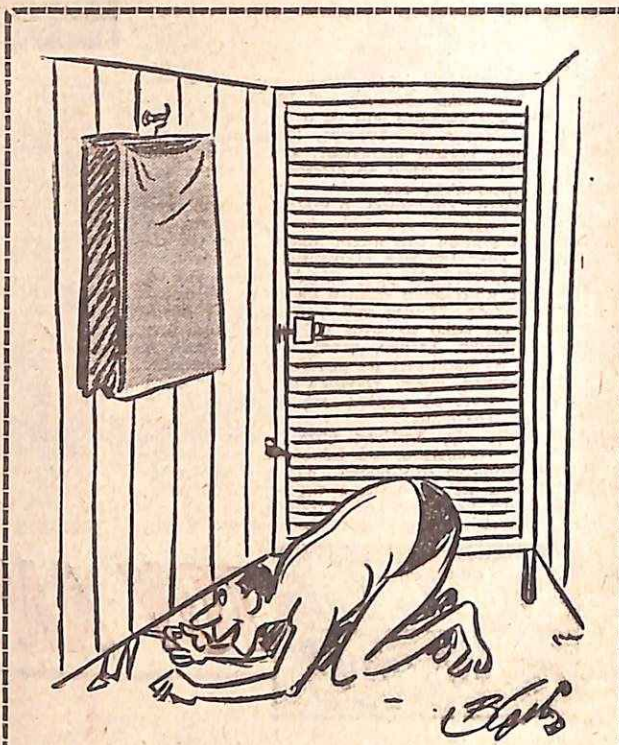
—Όταν παντρευτώ, δήλωσε, θα παντρευτώ από έρωτα! Δεν πρόκειται να πουληθώ σαν σκλάβο! Το επάγγελμα και η καταγωγή του άντρα δεν παίζουν για μένα κανένα ρόλο. Το μόνο, που έχει σημασία, είναι να μ' αγαπάει και να τον αγαπώ!

Ο Φαρούκ έγινε έξω φρενών. Και, ακόμη περισσότερο, με την συνέχεια της συνεντεύξεως της κόρης του, όπου εκείνη απέκλεισε έμμεσα το ένδεκ-μένο του γάμου της με μουσουλμάνο.

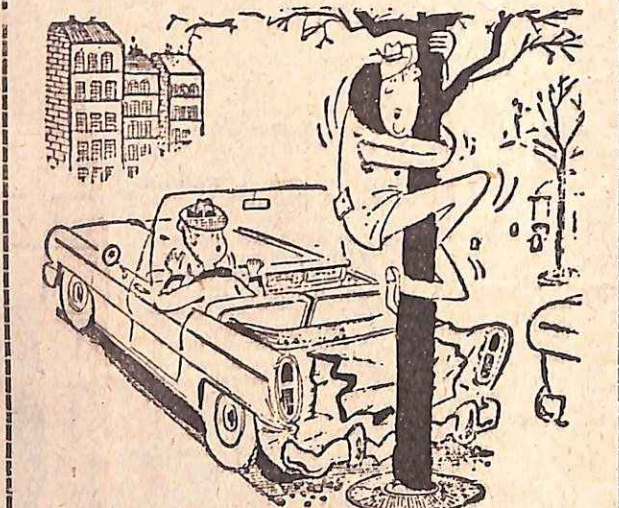
—Για έναν «Ανατολίτη» δηλαδή, η Φεριάλ, ο γάμος δεν αποτελεί παρά στην εξασφάλιση υγιούς. —Αν η γυναίκα του δε μπορεί να του χαρίσει γνιο, μόρτα της είναι το δικό του!

—Υποψιαζόμενος πως οι προκλητικές αυτές δηλώσεις ίσως κρύβανε την ύ-παρξη ενός «ανάμυστου» είδωλλου, ο Φαρούκ κάλεσε την κόρη του να του ο-μολογήσει όλη την αλήθεια. Και αυτή παραδέχτηκε πως έχει αισθηματικό σύν-δεσμο μ' έναν νεαρό «Ελβετό» τραπε-ζίτικο υπάλληλο!

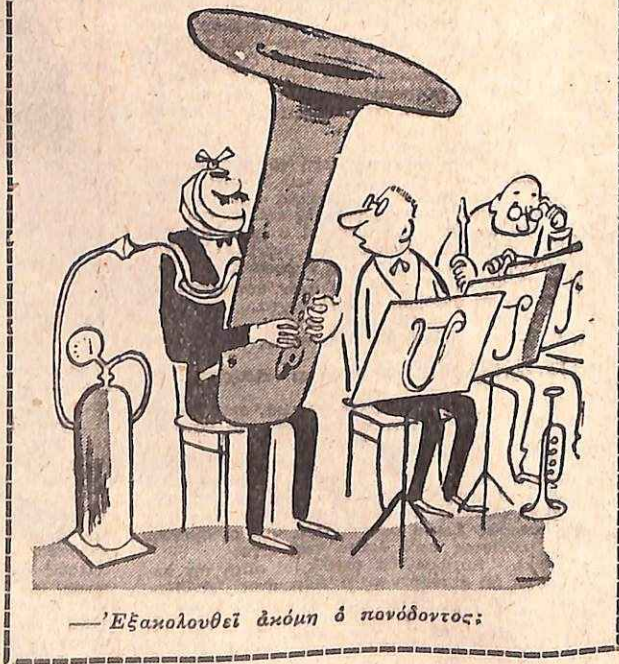
Κανείς δεν έμαθε με ποιες ακριβώς λέξεις χαρακτήρισε ο Φαρούκ την ο-μολογία αυτή, που του έκανε η κόρη του. —Αλλά ένα είναι το βέβαιο: Πώς, αυτή τη φορά, δεν πρόκειται να υποχωρήσει. Και πως, αν η «Φέρρυ» διαπράξει το τολμήμα να παντρευτεί πρακτικό-μα-κα με τον τραπεζίτικο της, η πιθανότερη αντίδραση του εξοργισμένου πατέ-ρα της θα είναι να την αποκηρύξει!

—Δεσποινίς, μήπως σας βοσκονται σπύρια; (Του Β. Χριστοδούλου)

—Τί να πατήσω τώρα, για να κάνω μπρός!

—Εξακολουθεί ακόμη ο πονόδοντος;

ΚΥΡΙΑΚΗ απόγευμα. —Η ώρα της... έκκλησίας. —Οχι της έκκλησίας που έχετε. —Αλλά της άλλης: των γηπέδων. Χιλιάδες οι πιστοί. Οι πιο ευλαβείς έχουν άρδεις πάνω στις κερκίδες του Παναθηναϊκού, στο Ν. Φάληρο, από το πρωί. Δεν είναι «μπαρ» παρ'ότι αυτοί, να μείνουν έξω του νυμφώνος! Και μάλιστα τέτοια πανηγυρική μέρα. Γιατί, όταν κατεβαίνουν στο στίβο οι δυο δημοφιλέστερες ομάδες της χώρας, δε «Ολυμπιακός» και ο «Παναθηναϊκός», είναι σωστό πανηγύρι για τους φιλάθλους. Χριστούγεννα ή Πάσχα.

Η ώρα ενόρκειας του αγώνος πλησιάζει. Μυρμηκίες άνθρωποι στα πέτρινα σκαλιά του γηπέδου. Καρσάκι, έτσι που να μη χαράξει βελόνα, που λένε. Μυρμηκίες λαού κι' έξω από το γήπεδο, που δε βρήκαν εισιτήριο να μπουν, γιατί εξαντλήθηκαν όλα δυο ώρες προ του αγώνος.

Ευτυχώς οι πρώτοι, περιμενουν τη μεγάλη στιγμή που θα βγεί από την καταπακτή ο διαιτητής με τους δυο λαισμαν, για να σφυρίξει την έναρξη της τιτανομαχίας.

Δυστυχώς, οι δεύτεροι παραμένουν έξω από τα τείχη και δε λένε να το κουνήσουν. Στο τέλος-τέλος, κάτι είναι κι' αυτό! Θα μπορούν απ' τις κραυγές των τυχερών θεατών, που πλημμυρίζουν το γήπεδο, να «μπαρ» τ'ι γίνεται και να χαίρονται ή να λυπούνται, αναλόγως.

Ψιχία, θα πητε. Μα απ' το δολέτελα;... Στο στενό διάδρομο, που οδηγεί στις κλειστές εξωτερικές πόλες, τα σκάλια δίνουν και παίρνουν: —Η γυναίκα μου φταίει. —Αργήσε, λέει, να ψήση το φαί ο φούρνος. Νά το βράσω το φαί... μπροστά στο μάτι.

Μα δεν το είχε βραστό; Ψητό το ήθελες; τον περάζει ο άλλος. —Η εϊρωνική όμως διάθεση σβύνει, καθώς μυρίο-στομη ή λαχιά άντηχει στο γήπεδο και ξεχνούνται ως κάτω στο φάληρο.

Βγήκαν οι ομάδες. Δυο αγοράκια, που είχαν κολλήσει τη μούρη τους στα κάγκελλα του εξωτερικού τοίχου και καθόνταν ως έκλειν την ώρα φρόνιμα, σά να ηλεκτρίστηκαν ξαφνικά από την λαχιά...

Είναι κι' οι δυο «παιδικάδες» όχι μεγαλύτεροι από 12 χρονών. —Νά σάς τους παρουσιάσουμε: —Ο μελαγχρόνης και σγουρομάλλης είναι ο «Φώτακας». —Ο ξανθός με τα γαλανά μάτια είναι ο «Κούνηλος». Φίλοι αγάριοι, γειτόνοι και... θανάσιμοι έχθροι! Γιατί ο πρώτος είναι φανατικός «Ολυμπιακόληκτος». Κι' ο δεύτερος γνήσιος οπαδός του «Γριφουλίου».

Το μέρος τους όμως έχει σβύσει μπροστά στη λαχάρα της στιγμής. —Καθώς οι μυρίοστομες κραυγές εξακολουθούν να δονούν τις κερκίδες, οι δυο παιτρίκοι κυττάζονται στα μάτια.

Συνεννοήθηκαν μέσα σ' ένα κλάσμα του δευτερο-λέπτου.

Ξαφνικά, πριν οι αστυφύλακες, που τηρούν την τάξη να προβάσουν να τους εμποδίσουν, χυμούν πάνω στα κάγκελα κι' αρχίζουν να σκαρφαλώνουν στον τοίχο σαν αγριόγατοι. Λίγο ακόμη και, να τους πηδούν τη μάντρα και χάνονται ανάμεσα στους θεατές, ενώ οι άλλοι... που έχουν μείνει κρέστοις τους κυττάζουν ζηλόφθονα.

Νάμαστε και μες παιδιά! Σωστά. Μα τα παιδιά δε μένουν πάντα παιδιά. Μεγαλώνουν. Κι' ο «Φώτακας» με το φέλο-έχθρο του «Κούνηλος» μεγάλωσαν κι' αυτοί.

Πέρασαν, άλλωστε, από κείνο το απόγευμα της Κυριακής, δεκα δόκλιρα χρόνια.

Και τώρα, οι δυο πιστρίκοι, που έγιναν παλλη-κάκια, δε μπαίνουν πια στο γήπεδο πηδώντας τις μάντρες. Ούτε κάνουν τον κόπο να πιάσουν ούρα για να περάσουν. Τώρα, σε καθένα χωριστά και σε διαφορετικά γηπέδα, ο κόσμος, μόλις τους δει, παντοφί για να ελευθερώση μπροστά τους την εισ-οδο.

Γιατί — πως να το κάνουμε; — κι' οι δυο έγιναν μεγάλα αστέρια της μπάλας. Σας τους παρουσια-ζουμε. —Ο «Φώτακας» έγινε... Γιώργος Σιδέρης, ο «Φορ-δυναμίτης» ο κυνηγός-θούελλα του θρυλικού «Ο-λυμπιακού». Κι' ο «Κούνηλος» έγινε... —Ανδρέας Πα-παεμμανουήλ, το πρώτο κανόνι του Παναθηναϊκού.

—Και λοιπόν, Γιώργο, είχες μεράκι για τη μπάλα από παιδί, έ;

—Ο Γιώργος Σιδέρης, το νέο απόκτημα των «Ερυ-θροελευκάνων», που οι χιλιάδες των οπαδών της Πει-ραϊκής πρωταθλητρίας τον λατρεύουν δυο χρόνια τώρα, από τότε, που φόρεσε την τιμημένη φανέλλα μας. —Ο «Ολυμπιακός», καμιά του Πειραιά και ο λεδέν της του Τζίνα Σιμονόφσκι, του Γιουγκοσλαβού προ-πονητή της δοξαμένης ομάδας, είναι ένα απλό καλοκάριο παιδί του λαού.

Σεμνός, όχι όμως και σεμνότηφος, διαιτητικός, αλλά χωρίς να είναι φλύαρος, συγκρατημένος και πειθαρχημένος, μιλά στη δημοσιογραφική μας επα-γγελματική έρευνα, σε τόσο οικείο και φιλικό, χωρίς βενετισμούς και προσποιημένες απαντήσεις.

—Αν αγαπούσα τη μπάλα, και στα άδρα χαρο-κτηρικά του απλάνεται ένα πλατύ χαμγελο. —Την αγαπούσα, είναι φταγή λέει! συνεχίζει. —Ιρρελινόμενος γι' αυτή! —Αν ρωτήσης τα δρομάκια και τις άλλες της συνοικίας του «Αγίου Ιωάννου Ρέντη», όπου γεννήθηκε και μεγάλωσε, κάτι θα σου πούν γι' αυτό.

—Απ' το πρωί ως το βράδυ δηλαδή, δούλευε μπάλα και τών γονέων. —...Και παντοφλά!

—Τί ένοιωσε;

—Νά... ή παντοφλά της μάνας μου.

—Ο νεαρός «φορ-δυναμίτης», όπως τον αποκαλούν οι έβδικοι του ποδοσφαίρου και όλοι γενικά οι φι-

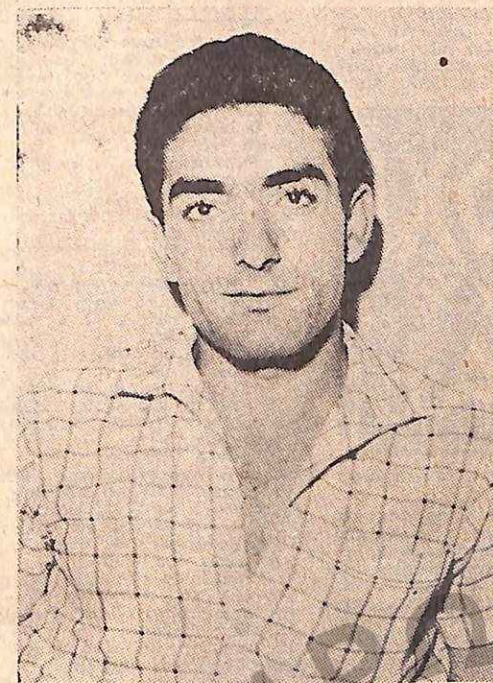
ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΙΔΕΡΗΣ: 'Ο «δυναμίτης» του «Ολυμπιακού»

λοθλοι, ξεκαρδίζεται στα γέλια, καθώς αναθυμάται τα παιδικά έκαίνα χρόνια. —Επαίξε τότε «μπάκ» και ο μεγάλος του αντίπαλος ήταν...

— Ποιος ήταν, Γιώργο; — Νά: αυτός που είναι και σήμερα. —Ο «Ανδρέας Παπαεμμανουήλ, του Παναθηναϊκού. Είχαμε γεννηθή στην ίδια γειτονιά και μαζί άρχισαμε να «κλωτσά-με». —Άλλος ένας ακόμη πιστρίκος, γειτόνας μας και σύτσοφος στα πρώτα μας «κλωτσοθήματα». —Ή-ταν ο Γκαβέτσος, ο σημερινός συμπαίκτης μου στον «Ολυμπιακό».

— Λοιπόν;... —Δεν υπάρχει λοιπόν. —Όταν κινείς έχη κέφι για μπάλα, δύναμι και ταλάνη ή πρηνότητα τραβούν μόνο το δρόμο τους.

—Ο δρόμος αυτός για το «δυναμίτη» ήταν σύντομος και γεμάτος φως. Το ωραίο φως της επιτυχίας.

Ο Γιώργος Σιδέρης

Σε ηλικία 15 χρονών, έπαιξε στην επίσημη ομάδα της γειτονιάς του, στον «Απόλλωνα Ρέντη». Το 1957 μεταγράφηκε στον «Ατρόμητο» Πειραιώς και μετά δυο χρόνια τον βρισκόμουν στον «Ολυμπιακό», πνεύμα της ομάδας, έπαιδα του και γλυκερά α-παντοφί του.

— Πώς τα κατάφερες; —Δεν τα κατάφερες αυτός. Τον κατάφεραν τον ίδιο οι άλλοι. Είχε προηγήσει άγριο κυνηγητό από τους «φωτάδες» των δυο μεγάλων συλλόγων, του Παναθηναϊκού και του «Ολυμπιακού». Τον κέρδισε ο μωός ο δεύτερος.

—Δε με κέρδισε. —Εγώ τον προτίμησα, γιατί ήταν η παιδική μου αγάπη, μουλογεί ο Σιδέρης —ερείς, τώρα οι δυο μας τα πάμε περίφημα.

— Ποιοι δυο σας; — —Εγώ κι' ο «Ολυμπιακός».

Το ξέρεμοσ δά. Το ξέρεμοσ όλοι οι φίλαθλοι. —Ο Γιώργος Σιδέρης σήμερα είναι μία από τις εκλεκτο-τερες μονάδες του μεγάλου συλλόγου της χώρας μας. —Ο «αειπρωτινόμενος» κυνηγός, ο «φορ-δυναμίτης» ή ατσάλινη αιχμή, που σπάζει κάθε αντίπαλη άμυ-να. Είναι το αγαπημένο παιδί όλων των πιστών φί-λνπεδων, ανεκράτητος συλλογικός προτίμησμοσ, το ήνδομα των «Ολυμπιακών» και το καμάρι του πα-τέρα του, του Νίκου Σιδέρη, ενός απλού ανθρώπου και φανατικού ποδοσφαιροφίλου.

—Και να ξέρετε ποσο μόχθηκε ο πατέρας-Σιδέρης για να βγάλει αυτό το «καμάρι». —Έκατσε και άρ-σασε όχτω παιδιά, όποια να πετύχουν τον τέλειο ποδοσφαιριστή.

Μετράτε, παρακαλώ: Φώτης, Γιάννης, Μανθάνος, Στέλιος, Αντώνης, Σπύρος, Κώστας, Γιώργος. Στο τέλος, τον πέτυχε. Και ο κύκλος των παι-διών της οικογένειας έκλεισε, μόλις ο Γιώργος, ο τελευταίος, είδε το φως της ζωής.

—Και όλη η οικογένεια είναι ποδοσφαιροφίλη; —Ρωτούμε.

—Βεβαίως. —Εκτός από τα θηλυκά μέλη, δηλαδή τη μητέρα μου και την αδελφή μου. Βεβαία, είναι κι' αυτές, αλλά όχι και τόσο φανατικές.

—Αληθινή... δε δουλεύει πια ή «παντοφλά» που είπα.

—Ο Γιώργος ξεκαρδίζεται στα γέλια. Σας το εί-παμε, δά. Είναι ένα απλό, καλοκάριο παιδί, και γι' αυτό τόσο συμπαθές κι' αξιαγάπητο.

— —Οχι πιά! —Αυτά πέρασαν. Βλέπετε... μεγα-λώσα!

Το «μεγάλωσε» είναι τρόπος του λέγειν. Μόλις είναι ήδη 22 χρονών το σημερινό άστέρι της στήλης μας. Φαντάστες ακόμα. —Η μάλλον λιμενοφύλακας. —Γιατί ο Γιώργος διάλεξε το λιμενικό, για να υπη-ρετήσει τη θητεία του.

Μη νομίζετε όμως πως έχει και πολλή σχέση με τό... λιμάνι.

—Η ΑΣΑΕΕΔ, η ανώτατη άρχή του αθλητισμού των «Ενόπλων Δυνάμεων» απ' την πρώτη μέρα, που φόρεσε τη στολή, τον κάλεσε στις τάξεις της. Τον χρειαζόταν για την «Εθνική» Ενόπλη.

Κι' ο Γιώργος δικαίωσε με το παραπάνω τις προσδοκίες της ΑΣΑΕΕΔ. Ναιπώ είναι ακόμη οι θρίαμβοι της Μπαρέα και του «Οράν», όπου η «Ε-θνική» μας ποδοσφαιρική ομάδα των «Ενόπλων Δυνά-μεων» νίκησε τους «Ιταλούς» και τους «Γάλλους», απο-σπώντας το γενικό θαυμασμό των ξένων φιλάθλων.

Στους αγώνες αυτούς, ο Σιδέρης διακρίθηκε παί-ζοντας σε θέσι σέντερ φορ. Νά πως έξηγει ο ίδιος το θαύμα των νικών εκείνων: —Παίξαμε όλοι ομαδικά. —Ελειφαν, βλέπετε, οι βενετισμοί. Το θαδικό παιχνίδι είναι το πόν. —Εγώ τη γνώμη πως, αν η «Εθνική» «Ενόπλη» χρησιμοποι-ούσαν σαν πολιτική «Εθνική» ομάδα, δε άποφεύγαμε πολλές πικρές ήττες. Βεβαία, έμένα δέ μου πέφτει λόγος, αλλά...

—Δεν υπάρχει άλλος, Γιώργο. Την ίδια γνώμη έ-χουν όλοι οι φίλαθλοι. Και υποβάλλουν μάλιστα μέσω της στήλης αυτής μία παράκληση στους άρ-μοδίους: —Αν ήταν δυνατό να έπαιξε η «Εθνική» «Ε-νόπλη» έναν αγώνα και στην «Αθήνα». Νά τη δούν και να την καμαρώσουν οι «Αθηναίοι» που τόσες ά-πογοιτήσεις και πίκρες έχουν ποτισθή από τις συνε-χείς μας ήττες.

—Αν δε συζητάτε με το Σιδέρη, περί ποδοσφαί-ρου, τότε είστε υποχρεωμένος να φέρετε την κου-βέντα στο... τέβλι.

—Ο φορ-δυναμίτης είναι, όπως μας αποκαλύπτει ο ίδιος, μέγας «ταβλίσκος».

—Στο ποδόσφαιρο χάνω και καμιά φορά, πα-ραδέχεται. Στο τάβλι όμως ποτέ!

Τον συχαίρουμε για τα «κερόδιμάτα» του αυτά και επωφελομέθα της ευκαιρίας για να προχωρή-σουμε και σε άλλους απόρητους χώρους.

—Οποιοσ κερδίζει, λένε, στα χαρτιά, χάνει στην αγάπη.

Απονιδιάζεται. —Υστερα, με εξαιρετική ευστροφία, σά να εμψέσει... μπάλα στα πόδια του, μάς βγά-ζει... άραστ:

—Μα δε μίλησα για χαρτιά. Για τάβλι ελπια...

—Το ίδιο είναι.

—Νέα υτοίπλα και... σούτ.

—Ζη, λοιπόν... δεν άπαντά. Τά αισθηματικά μου ζητήματα δεν ενδιέφερον, παρά μόνο έμένα. —Γκόλ και... τέμμα.

—Και μερικά άπορητά απ' την ιδιαιτική ζωή και τις σκέψεις του νεαρού άστερα μας.

—Ο Σιδέρης, μετά την μπάλα και το τάβλι, αγαπά το σινεμα και το θέατρο.

—Ποιά ένα άστέρα θαυμάζει;

—Τον Γκρέγκορυ Πέκ, τον Κάρυ Γκράντ, τον Βιτόριο Γκάσμαν και τη Λοουίμπριγκιτα.

—Κι' απ' τα ντόπια;

—Τον «Ορέστη Μακρή», τη Ρένα Ντόρ, την Τζένη Κιρέζη και το Δημήτρη Παπαμιχαήλ.

—Από τους ξένους ποδοσφαιριστές, που έχει δει, —εξαιρετική έντονηση του έχουν προσέλκει ο «Ματσό-λα», ο Λιντχολμ και ο Λοιτάκοσ της «Φορβαντινός».

—Όσο για τους ντόπιους, ξεχωρίζει τους ύπολοι-πους 10 παίχτες του «Ολυμπιακού».

—Κι' απ' τους άλλους των ξένων συλλόγων;

—Μου άρέσει ο φίλος μου ο Παπαεμμανουήλ, ο Χολέτσος του «Απολλωνίου» ο Θεοφάνης, που, όταν θέλει να παίξει, είναι μεγάλος ποδοσφαιριστής, ο Λιντοβλάκης, ο Νεστορίδης και ο Δερματίτης.

—Τέλος, μεγάλη άδυναμία του είναι ο... σπνος!

—Ο Σιδέρης είναι μέγας οπαδός και δε διατάζει να το υπολογιστεί.

—Έχετε δη ποτέ σας έναν τόσο «ξινό» κι' άεικί-νητο ύπναμα;

—Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΓΓΑ ΤΥΡΙΑ

—Ενώ όλα τ' άλλα είδη τυριών τρώγονται, το γερμανικό «μπουκετ»... πίνεται! Είναι ένα μικρό στρογγυλό τυρί, που το δακτύλιος μέσα σε μπόρα του «Μαϊζου» και τίνων άφτερα το διάλυσι αυτή.

Στο πού επιτερεύεται της Σουηδικής, προσθέτουν στο φτιάξιμό του ούζο, κι' άφωσ άριμάση, το πλέ-νουν με ούζο και πάλι.

Το «άπεντεζ» της «Ελβετίας» άριμάζει μέσα σε άπορο κρασί.

Τέλος, στο νορβηγικό «γκέκτσ» προσθέτουν άρ-κετή ζάχαρη, που του δίνει μία γεύσι γλ' κόδυνη.

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

12 Μαΐου. Τηλεγράφημα.
«Ο Ρενέ ζήτησε το χέρι μου. Τού άπαντησα όχι».
14 Μαΐου. Τηλεγράφημα.
«Απάντησα ναι στο Ρενέ. 'Ακολουθεί γράμμα μου».
15 Μαΐου.

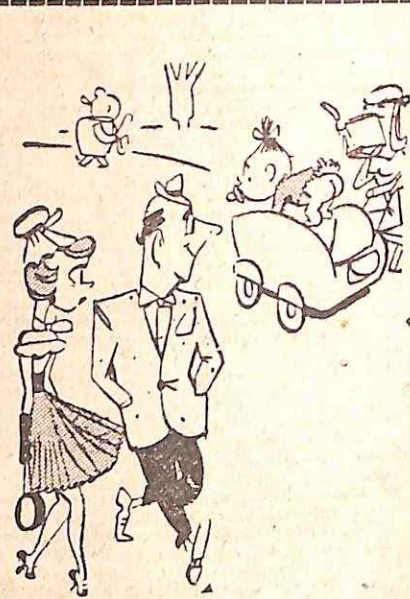

τα από μία στιγμή, τον άκουσα να μου λέει:

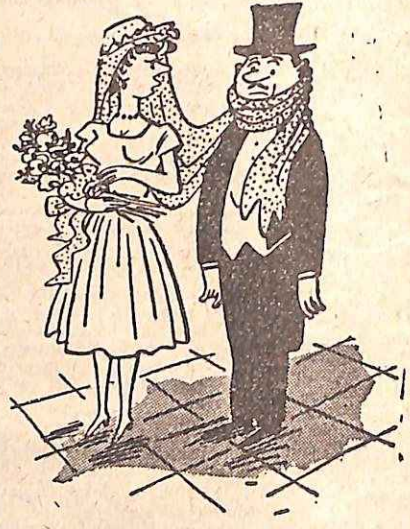
«Αν δεν έχουν περάσει τα νεύρα σου, μπορείς να κάμεις κομματάκια τού σεντόνι σου. Δε ξέρω πώς τα κατάφερες να μαθαίνω που επρόκειτο να πάω. 'Αλλ' είχε πάντοτε έτοιμο έναν πειρακτικό λόγο για μένα. Τι λέω; Ένα μόνο... Πολλούς. Τα φρονιμάκια μου, το μακιγιάζ μου, το χτένισμά μου, οι συζητήσεις που έκανα, το πώς γελούσα, το πώς δε γελούσα, όλα ήταν άφορμες για να αρχίσω μια ανοικτή επίθεση. Και πώς μου μιλούσε! Κάθε λέξη του ήταν μια σιελιτιά! Πολλές φορές μουρόταν ή επιβόησε, ή αρπάξω, ή τρισηκόντα μπροστά μου και να το πετάξω πάνω του. «Σου είπα πως ο Ρενέ με κυνηγούσε για να μπορώ να μωλέρω τα φαρμακερά λόγια του. 'Αλλά μη νομίζεις πως κι' εγώ πηγαίνα πίσω... Μη φαντασθής, βέβαια, πως τον κυνηγούσα. Μία νύχτα με τις δικές μου άρχες δεν κυνηγεί ποτέ έναν άντρα. 'Αλλά πως να σου το πω; 'Η μουν ευχαριστιμένη, όταν, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, μπορούσα να τον κάνω να μαθαίνει που επρόκειτο να πάω για ναρ-οθί κι' αυτός. 'Αρχιζε τότε ο πόλεμος... Γιατί είχα πάντα να του πω ένα σωρό πράγματα, που δεν ήταν καθόλου κολακευτικά γι' αυτόν. «Πριν από κάμποσες ημέρες του φώναξα κατάμουτρα: «Είσαι ανυπόφορος, Ρενέ. «Κάθε άλλος άντρας στη θέση του θα μου γυρίζε τις πλάτες και θαφευγε. 'Αλλ' αυτός ήρθε και κάθισε πλάι μου. «Ευτυχώς, που αρχίζεις να καταλαβαίνεις ότι δε μπορείς να κάνεις χωρίς έμένα, μου είπε με κυνισμό. «Από τη λύσσα μου, έκανα κομματάκια τού μαντήλι που κρατούσα στα χέρια μου. 'Ο Ρενέ γέλοσε... Στο τέλος, δε μπόρεσα να κρατηθώ κι' άρχισα να κλαίω. Μ' άρπαξε τότε από το χέρι, κατέβηκε τις σκάλες σέρνοντάς με μαζί του και μ'

Στο δρόμο δεν βγάλαμε μιλιά από το στόμα μας.

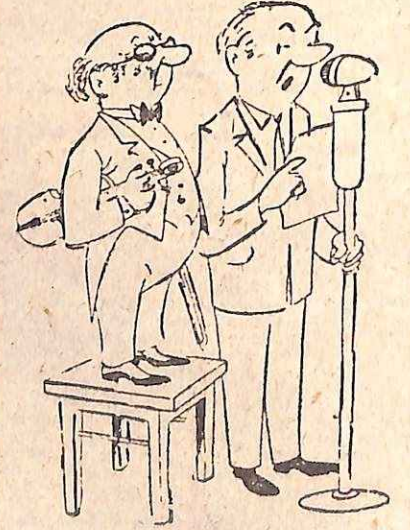
«'Ημαστε μόνοι σχεδόν μέσα ο' αυτό το κέντρο. Τό γκαρσόνι μας σερβίρισε δυο ποτά. «'Ο Ρενέ δεν είχε εκείνο τού βρόδου τού συνθησίου ειρωνικό ύφος του. Τόν άκουσα, ζαφνικά, να λέει: «Κρίμα! Νόμιζα πως μ' αγαπούσες... «Μιλούσε σε μένα ή στον εαυτό του; Συνέχισε ύστερα από μία στιγμή: «Θέλω να πω, δηλαδή, πως, επειδή ο' αγαπούσα, νόμιζα πως μ' αγαπούσες και σύ... «Τόν κτύπαζ αριστιμέντη. «Είπες πως μ' αγαπούσες, Ρενέ; ρώτησα. «Τι σημασία έχει; μου άπάντησε λυπημένα. «Δεν είπαμε τίποτα άλλο. «Επειτα από λίγο, ή θυέλλα κόπασε κι' έτσι μπόρεσαμε να ξαναφύγουμε. «Μερικά λεπτά αργότερα, ακόμουν από σπύρι μου. 'Εθγαλα άμέσως τα ρούχα μου κι' έπεσα στο κρεβάτι μου... 'Αλλά δεν κατάφερα να κοιμηθώ. Ένα σωρό σκέψεις ατριογύριζαν μέσα στο μυαλό μου. «Σηκώθηκε τέλος και βγήκα στο κώλ. Τό ρολόγι που βρισκόταν στον τοίχο έδειχνε τρεις... 'Ετρεξα ώστόσο, στο τηλεφώνο, σήκωσα τού ακουστικό κι' έφτιαξα έναν αριθμό. «Πέρασαν πέντε δολόκληρα λεπτά ώσπου, ν' άκούσω μία φωνή, που έμοιαζε περισσότερο με μουγκρητό. «'Εμπρός! «'Εδώ, Βαλερία, είπα. «'Η φωνή τού Ρενέ έγινε πιο καθαρή. «Τι με θέλεις αυτή την ώρα; ρώτησε. «Σε πήρα για να σου πω πως δεν έχω συναντήσει ως σήμερα πιο άνοητο άνθρωπο από σένα! «Ευχαριστώ, είπε ο Ρενέ. Είσαι πολύ ευγενική... Και με ζήτησες για να μου κάμεις αυτό τού κοπιμμένου; «Γι' αυτό και για κάτι άλλο. «'Ας έρθωμε στο άλλο. «Σε πήρα ακούμπια για να σου πω ναι... Μ' άκούεις; Ναι... ναι... ναι. 'Ηταν, λοιπόν, τόσο δύσκολο να καταλάβεις, χοντροκοφέλε, πως έπρεπε να μου πης πρώτα πως μ' αγαπάς κι' έπειτα να μωλέρω ζητήσης να γίνω γυναίκα σου; «'Εχεις δικιο, είπε ο Ρενέ. 'Αρχισα από τού τέλος... «Εγώ, όμως, προτιμώ την άσκη, άπάντησα. Γιατί πρέπει να ζήρης πως κι' εγώ ο' αγαπάω... «Μείναμε δεν ξέρω πόση ώρα στο άκουστικό, λέγοντας ένα σωρό άμορφα λόγια, που δεν τα θυμάμαι πιά. «Τό άλλο πρωί, ο Ρενέ ήρθε στο σπύρι μου κρατώντας μία πελώρια άνθοδόση στα χέρια του. Είπατε κι' οί δυο τόσο ευτυχισμένοι! Σε λίγο θα γίνουν οί γάμοι μας. Σε φίλδ Βαλερία» ΜΟΡΙΣ ΜΑΡΤΕΝ

— Τό φόρεμά σου δεν είναι πιά της μόδας. Αιλή! Βλέπω ότι τά φο-ράνε τώρα πολλή κοντύτερα!

— 'Ολο άρωσταίνεις, Θρασύδου-λε, όταν πρόκειται να κάνουμε κάτι τό σοβαρό!

— ... Και τώρα ή έκπομπή μας: «Διάσημοι έντελεσται!»

ΤΟ ΛΑΔΙ ΘΟΥ' ΕΜΑΤΕ 600 ΘΑΝΑΤΟΥΣ!

Πέντε θανατικές καταδίδες γράψανε τόν επίλογο της «μεγαλύτερης όμαδικής δολητηριάσεως της ιστορίας»

ΠΡΙΝ ακόμη συνέλθη από την τραγική καταστροφή τού 'Αγκαντίρ, μία καινούργια συμφορά, με πολυάριθμα θύματα, έπληξε τού Μαρόκο. 'Η άσυνειδησία μερικών έμπόρων έγινε άφορμή να σημειωθεί «ή μεγαλύτερη όμαδική δολητηρία της ιστορίας», κατά την έκφραση ενός από τούς γιατρούς, που σπεύσανε στο Ραμπάτ, για να προσφέρουν τή βοήθειά τους. 'Η όμαδική αυτή δολητηρία προήλθε από ένα λάδι, που, ενώ προοριζόταν για τά μοτέρ των άεροπλάνων, κατάληξε στα στομάχια των άτυχων Μαροκινών! 'Η στείρα, που έκανε την έγκληματική αυτή επιχείρησι, προμηθεύτηκε τού λάδι αυτό από τίσ άμερικανικές άεροπορικές βάσεις, τού άνάμισε, μισό-μισό, με συνθισμένο λάδι τού φαγητού, τού κονσερβάρισε σε κομψότατα κουτιά, που είχαν την έτικέττα... «λάδι πολυτελείας», και τού πούλησε, με τεράστιο κέρδος, σε τιμή άρκετά μεγαλύτερη από την τρέχουσα τού συνθι-σμένου λαδιού! 'Εκείνο, που βοήθησε σημαντικά τούς άπατεώ-νες στην κερδοσκοπική τους επιχείρησι, ήταν πως ή πρόσμιξι αυτή έξωσε σαν άποτέλεσμα ένα λά-δι, εξαιρετικά στιλπνού χρωματισμού, που ξεγε-λούσε τόν καθένα πως ήταν πραγματικά λάδι πολυτελείας. 'Η περιποιημένη συσκευασία σε σφραγισμένα κουτιά κανόνισε και τίσ τελευταίες επιφυλά-ξεις, που θα μπορούσαν να υπάρχουν για την ακρίβη τιμή του! 'Ωστόσο, οί πέντε πρωτεργάτες αυτής της «μπίζνες» και οί 19 συνένοχοί τους, που αναλά-βανε τή συσκευασία τού λαδιού, τού πλάσarisμά του στην άγορά, τή διαφήμισή του κλπ., δεν προ-λάβαινε να χαρούν για τού θρίαμβό τους. Αυτό, που άγνοούσαν, ήταν πως τού λάδι για άεροπλά-να, που άγόρασαν από τούς 'Αμερικανούς, δεν ήταν άπλως «άκατάλληλο προς βρώσιν», αλλά περιείχε και ένα επικινδυνόδεσματο, για τόν άν-θρωπο, δολητήριο, που προσβάλλει κυρίως τούς μύς των άνω και κάτω άκρων, με άποτέλεσμα να τούς παραλύη. Οί συνέπειες δεν άργησαν να έκδηλωθούν, σε τρομακτική έκτασι. Μέσα σε μερικές μέρες, ώσ-που να αντίληφθούν οί άρχες πως ή αίτία τού κακού ήταν τού κονσερβαρισμένο λάδι και να ά-παγορεύσουν την πώλησί του, 9067 άτομα, τά μισά από τά άποία παιδιά, παρουσιάζανε φαινό-μενα μερικής ή όλικής παραλύσεως! Σε 37 πε-ριπτώσεις, έξ άλλου, τού δολητηριώδους λαδι, προ-κάλεσε τού θάνατο εκείνων, που τού χρησιμοποίη-σαν. Οί έρευνες για τήν άνακάλυψι των ένόχων έ-γιναν με ταχύτητα έντελώς άσυνήριστη για τού Μαρόκο, όπου τά πάντα ακολουθούν, κατά κα-νόνα, έναν εξαιρετικά άργό ρυθμό, και με την ίδια ταχύτητα, όταν οί ένοχοι συλληφθήκανε και άμολογήσαν την πράξι τους, όρίστηκε και έγινε ή δική τους. Οί 24 κατηγορούμενοι παραπεμφθήκανε με την κατηγορία τού «έγκληματος έναντίον τής έθνικής υγείας», ίσης βαρύτητας με τήν κατηγορία τής εσχάτης προδοσίας. 'Ετσι, από την πρώτη στιγ-μή, ήταν βέβαιο πως τού δικαστήριο θα ξαναλού-σε όλα τά όρια τής ασυτηρότητας των νόμων, τουλάχιστο για τούς πρωταιτίους τού κακούργη-ματος. 'Ωστόσο, ούτε ή δίκη αυτή μεταμείλει, ούτε οί διαβεβαιώσεις, άναμεσα σε λυγμούς, των ένό-χων, ότι δεν είχαν ιδέα για τίσ δολητηριώδεις ιδιότητες τού λαδιού, μπόρεσαν να συγκινήσουν τού δικαστήριο. 'Όταν ήρθε ύστερα ή σειρά τού εισα-γελώς, τού Μουλά 'Αλή 'Αθανί, να μιλήσει, ό

Πραγματικά, από την έναρσι της δίκης, φά-νηκε πως ο πρόεδρος Κεντάρα και τά άλλα τέσ-σερα μέλη τού δικαστηρίου, είχαν άποφασίσει να μην έπιτρέψουν στον εαυτό τους την παραμικρή έπιείκεια άπέναντι τούς κατηγορουμένους. 'Η συγκλονιστικότερη στιγμή ήταν όταν ο πρόεδρος διέταξε να προσαχθούν στην αίθουσα μερικά από τά παιδιά, που είχαν μείνει παράλυτα από τού δολητήριο τού λαδιού. Τό θέαμα των παιδιών αυτών, που άλλα σε-ρόντουσαν με τά δεκανίκια τους και άλλα τά

Τελικά, ο εισαγγελεύς ζήτησε την καταδίκη σε θάνατο των πέντε πρωταιτίων, που προμηθεύτη-καν τού λάδι από τούς 'Αμερικανούς, και άσστη-ρες ποινές φυλάκισως για τούς άλλους. Τό δι-καστήριο δεν άπομακρύνθηκε παρά ελάχιστα από τίσ προτάσεις τού εισαγγελεύς κι' αυτό μόνο για τούς δευτερευόντες ένόχους. Οί πέντε πρω-τεργάτες τού όμαδικού έγκληματος καταδικάστη-καν σε θάνατο και μοναδική έλπίδα τους άπο-μείνει, τή στιγμή που γράφονται αυτές οί γραμ-μές, ή χάρι, που έχει τή δυνατότητα — αλλά δεν έχει, όπως φαίνεται, και τή διάθεσι — να τούς άπονεύη ο Σουλτάνος τού Μαρόκου.

'Από τά θύματα τους, τά περισσότερα, χάρις στην άμεση ιατρική περίθαλψι, μπόρεσαν να άνα-καταστήσουν τή χρρή των χεριών ή των ποδιών τους, που οί μύς τους είχαν προσβλήθι από τού δολητήριο. 'Εκτακτα συνεργεία τής 'Ερυθράς 'Η-μισελήνου — τής αντίστοιχης με τόν 'Ερυθρό Σταυρό όργανώσεως των μουσουλμανικών χωρών — κινήτοπήθηκαν άρσαστως, με τή άμεση βοήθεια όλων των άραβικών κρατών, καθώς και τής Γαλλίας, και σώσανε έτσι άρκετούς καταδι-κασμένους.

Αυστηρώς, έξακόσια, τού λιγώτερο, από τά άδωα θύματα τής στείρας είναι βέβαιο πως θα μείνουν παράλυτα για όλη τους τή ζωή. Οί άλλοι, που τού δολητήριο δεν κατάστρεψε έν-τελώς τούς μύς των άκρων τους, υποβάλλονται, με τήν ιατρική καθοδήγησι, σε σειρά άσκήσεων, όμοιων με εκείνες, που εφαρμόζονται για τή थे-ραπεία τής πολιομυελίτιδος.

'Όπως έλπίζουν οί γιατροί, άρκετοί, με τή βοήθεια τού μασάζ, τής ηλεκτροθεραπείας και των σωματικών άσκήσεων μέσα στο νερό, που είναι οί άποτελεσματικότερες στην προκείμενη περίπτωση, θα ξαναγίνουν ίκανοί να βαδίζουν ή να επαναλάβουν τή χειρωνακτική εργασία τους. Στο μεταξύ, για όσους έχουν γίνει άνίκανοι να δουλέψουν, ή κυβέρνησι τού Μαρόκου άποφάσισε τή χορήγησι στον καθένα τους ενός ειδικού επι-δόματος από 450 δραχμές τού μήνα, πράγμα, που μόλις έγινε γνωστό, είχε μία συνέπεια, που φαί-νεται άπίστευτη, αλλά που είναι χαρακτηριστι-κάτα ένδεικτική τής αλληλότητας, στην όποία βρίσκεται ένα μεγάλο μέρος τού πληθυσμού: Ποί-λοι «φτωχοί διάδολοι» ή αγίαστρευτοί τεμνέληδες τού Μαρόκου, κίνησαν γη και αίσανό για ν' ά-νακαλύψουν τίσ ποσότητες τού δολητηριώδους λα-διού, που είχαν ξεφυγει από την κατάσχεσι, ώστε, μένοντας και αυτοί παράλυτοι ή άνάπη-ροι για όλη τή ζωή τους, να έξασφαλίσουν τή στοιχειώδη συντηρήσι τους με τού πενιχρό αυτό κυβερνητικό έπίδομα!

'Όπως διαβεβαιώνουν, μάλιστα, άρισμένοι ξε-νοί άνταποκρίτες στο Μαρόκο, σημειώθηκαν κιό-λας άρκετά κρούσματα, με άποτέλεσμα να διε-ξάγονται σήμερα άστυτηρότατες έρευνες για τού διαχωρισμό των «έκδοσιών» παράλυτων από τούς άλλους!

λόγος τού στάθηκε αληθινός καταπέλτης. Στάν ισχυρισμό των κατηγορουμένων και των συνηγό-ρων τους, ότι δεν υπομείνονταν ποιές μπο-ρούσε να είναι οί συνέπειες τής πράξεώς τους, άποκρίθηκε πως και αν αυτό είναι αληθινό, πράγ-μα όχι άπίθανο, δε μείνει, ώστόσο, τίσ εύθους των ένόχων, άφου ή πρόθεσι τής άπάτης ήταν άναμεισθήριτη.

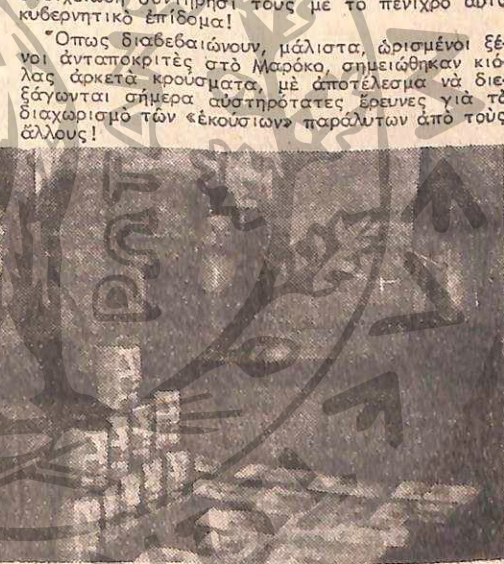
Τελικά, ο εισαγγελεύς ζήτησε την καταδίκη σε θάνατο των πέντε πρωταιτίων, που προμηθεύτη-καν τού λάδι από τούς 'Αμερικανούς, και άσστη-ρες ποινές φυλάκισως για τούς άλλους. Τό δι-καστήριο δεν άπομακρύνθηκε παρά ελάχιστα από τίσ προτάσεις τού εισαγγελεύς κι' αυτό μόνο για τούς δευτερευόντες ένόχους. Οί πέντε πρω-τεργάτες τού όμαδικού έγκληματος καταδικάστη-καν σε θάνατο και μοναδική έλπίδα τους άπο-μείνει, τή στιγμή που γράφονται αυτές οί γραμ-μές, ή χάρι, που έχει τή δυνατότητα — αλλά δεν έχει, όπως φαίνεται, και τή διάθεσι — να τούς άπονεύη ο Σουλτάνος τού Μαρόκου.

'Από τά θύματα τους, τά περισσότερα, χάρις στην άμεση ιατρική περίθαλψι, μπόρεσαν να άνα-καταστήσουν τή χρρή των χεριών ή των ποδιών τους, που οί μύς τους είχαν προσβλήθι από τού δολητήριο. 'Εκτακτα συνεργεία τής 'Ερυθράς 'Η-μισελήνου — τής αντίστοιχης με τόν 'Ερυθρό Σταυρό όργανώσεως των μουσουλμανικών χωρών — κινήτοπήθηκαν άρσαστως, με τή άμεση βοήθεια όλων των άραβικών κρατών, καθώς και τής Γαλλίας, και σώσανε έτσι άρκετούς καταδι-κασμένους.

Αυστηρώς, έξακόσια, τού λιγώτερο, από τά άδωα θύματα τής στείρας είναι βέβαιο πως θα μείνουν παράλυτα για όλη τους τή ζωή. Οί άλλοι, που τού δολητήριο δεν κατάστρεψε έν-τελώς τούς μύς των άκρων τους, υποβάλλονται, με τήν ιατρική καθοδήγησι, σε σειρά άσκήσεων, όμοιων με εκείνες, που εφαρμόζονται για τή थे-ραπεία τής πολιομυελίτιδος.

'Όπως έλπίζουν οί γιατροί, άρκετοί, με τή βοήθεια τού μασάζ, τής ηλεκτροθεραπείας και των σωματικών άσκήσεων μέσα στο νερό, που είναι οί άποτελεσματικότερες στην προκείμενη περίπτωση, θα ξαναγίνουν ίκανοί να βαδίζουν ή να επαναλάβουν τή χειρωνακτική εργασία τους. Στο μεταξύ, για όσους έχουν γίνει άνίκανοι να δουλέψουν, ή κυβέρνησι τού Μαρόκου άποφάσισε τή χορήγησι στον καθένα τους ενός ειδικού επι-δόματος από 450 δραχμές τού μήνα, πράγμα, που μόλις έγινε γνωστό, είχε μία συνέπεια, που φαί-νεται άπίστευτη, αλλά που είναι χαρακτηριστι-κάτα ένδεικτική τής αλληλότητας, στην όποία βρίσκεται ένα μεγάλο μέρος τού πληθυσμού: Ποί-λοι «φτωχοί διάδολοι» ή αγίαστρευτοί τεμνέληδες τού Μαρόκου, κίνησαν γη και αίσανό για ν' ά-νακαλύψουν τίσ ποσότητες τού δολητηριώδους λα-διού, που είχαν ξεφυγει από την κατάσχεσι, ώστε, μένοντας και αυτοί παράλυτοι ή άνάπη-ροι για όλη τή ζωή τους, να έξασφαλίσουν τή στοιχειώδη συντηρήσι τους με τού πενιχρό αυτό κυβερνητικό έπίδομα!

'Όπως διαβεβαιώνουν, μάλιστα, άρισμένοι ξε-νοί άνταποκρίτες στο Μαρόκο, σημειώθηκαν κιό-λας άρκετά κρούσματα, με άποτέλεσμα να διε-ξάγονται σήμερα άστυτηρότατες έρευνες για τού διαχωρισμό των «έκδοσιών» παράλυτων από τούς άλλους!

Τό δικαστήριο τού Ραμπάτ συνεδριάζει. Μπροστά στους δικαστές, ο' ένα τραπεζάκι, «πειστήρια» τού έγκληματος: Κονοφόρες με τού δολη-ρισμένο λάδι και φωτογραφίες των θιμάτων, που έμειναν παράλυτα ή άνίκανοι.

ΑΠΟ ΤΟ ΑΣΜΑ ΑΣΜΑΤΩΝ
ΤΟΥ ΣΟΛΩΜΩΝΤΟΣ

30

ἀπάντησε ὁ Σολομών. "Ὡ θά μοι
τὴν πῆς. ἢ θὰ πεθάνῃς στὴ στιγ-
μὴ ἀπὸ τὸ χέρι μου.
— Ο Χειράμ χαμογέλασε.
— Βασίλειά, εἶπε, τὴν ἀλήθεια,
ποῦ μοὺ ζητάς οὔτε τὴν ἐκτέλεση
ἀπὸ κανένα, οὔτε τὴν πῆρα μὲ τὴ

βία, ὅπως κάνουν οἱ ληστές τῶν
βουνῶν, ποὺ θέλεις τώρα νὰ τοὺς
μιμηθῇς. Μάθε, λοιπόν, ὅτι οἱ ἀ-
πειλές σου δὲν μποροῦν νὰ με συγ-
κινήσουν. Μὲ κάνουν μόνο νὰ σὲ
λυτᾶμαι... Δὲν ἔχω τίποτ' ἄλλο νὰ
σοῦ πῶ.

Τὸ χέρι τοῦ Σολομώντα ἔπρεπε
ἀμέσως. Ντρεπόταν τώρα γιὰ τὸ
θύμω τοῦ ποῦ τὸν εἶχε κάμει νὰ
παραφερῇ. Κι' ἐνοίωσε ταπεινῶσι
καὶ συντριβὴ μπροστὰ στὸ ἥμερο
καὶ καθόριο βλέμμα τοῦ Χειράμ!

— "Ὅπου βρίσκεται ἡ σοφία,
ἐκεῖ εἶναι κι' ἡ δύναμι, εἶπε, πε-
τώντας μακριὰ τὸ σπαθί του.
"Ἀπὸ τότε, ἔδωσε ὅλη τὴν ἐμ-
πιστοσύνην του στὸν Τυρίο ἀρχιτέκ-
τονα καὶ πρόσταξε τοὺς ἀνθρώ-
πους τοῦ νὰ ὑπακούουν τυφλὰ στὶς
διαταγές του.

Οἱ ἐργασίες ἄρχισαν ἀμέσως.
Κι' ὅπως γίνονταν μὲ τάξι, ρυθμὸ
καὶ σύστημα, προχώρησαν γρήγο-
ρα. Ὁ Χειράμ ἔφερε ἀπὸ πρὶν
ποιὰ καὶ πόσα ὕλικά θὰ τοῦ χρειά-
ζονταν καὶ προετοίμαζε τὸ κάθε τι
μ' ἀξιοθαύμαστη ἀκριβεία, γιὰ νὰ
τὸ ἔχη στὴ διάθεσί του ὅταν θὰ
τοῦ χρειάζονταν. Προτοῦ ἀκόμη τε-
λειώσῃ ἕνας τοίχος, οἱ διακοσμη-
τὲς κι' ἐκεῖνοι, ποὺ κατεργάζονταν
τὸ χρυσάφι καὶ τὸ ἐλεφαντόδοντο,
εἶχαν ἔτοιμα τὰ πολυτελῆ καὶ καλ-
λιτεχνικά στολίδια, ποὺ θὰ τὸν ὁ-
μορφάναι καὶ θὰ τὸν ζωντανέψουν.
Ἀκούοντας, ὁ μέγας ἀρχιτέκ-
τονας ἔτρεχε παντοῦ παρακολου-
θώντας τὶς ἐργασίες καὶ διηύθυνε τὰ
πάντα. Ὅλα τὰ προβλήματα ποὺ
παρουσίαζε τὸ χτίσιμο τοῦ Ναοῦ,
τὰ εἶχε λύσει προκαταβολικὰ κι'
εἶχε μέσα στὸ μυαλό του ὅλο τὸ
σχέδιό του. Ὡς καὶ στὶς πιὸ μι-
κρές λεπτομέρειες.

Τὸ μεγαλόπρεπο κτίριο κόντευε
τώρα νὰ τελειώσῃ κι' ὁ Σολομών
λογάριαζε νὰ μὴ ξεκινήσῃ ἐναντίον
τοῦ ἀδελφοῦ του, προτοῦ πανηγυ-
ρίσῃ τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ.

Τὴν ἀπόφασί του αὐτὴ δὲν τοῦ
τὴν ὑπάκουε μόνο ἡ βαθεῖα πί-
στι τοῦ στὸ ἔργο, ποὺ εἶχε ἐπω-
μισθῇ, ἀλλὰ κι' ἕνας πολιτικὸς ὑ-
πολογισμός.

Ὁ στρατὸς τοῦ βασιλιᾶ τῆς Ἱε-
ρουσαλὴμ ἦταν μικρὸς κι' οἱ δυνά-
μεις του φθέρουναν ὁλόενα στὴν
ἀδιάκοπη προσπάθεια νὰ σπᾶσῃ
τὸν τρομερὸ κλοιὸ τῶν ἐχθρῶν, ποὺ
ἔβγαν ἀπὸ παντοῦ τὴν πρωτεύου-
σά του. Αὐτὲς οἱ ἀκαρπες ἀποπει-
ρές ἔρχονταν ταυτόχρονα τὸ ἥθι-
κὸ τῶν στρατιωτῶν του, ποὺ εἶ-
χαν ἀρχίσει ν' ἀμφιβάλλουν γιὰ τὴ
νίκη. "Ἐτοί, ὁ Σολομών στήριζε
ὅλες τὶς ἐλπίδες του στὸ Ναό, ποὺ
ἦταν ἀπὸ καιρὸ ὁ πόθος καὶ τὸ
ὄνειρο ὅλων τῶν Ἰσραηλιτῶν... Ὅ-
ταν θὰ ἔμπαινε κι' ἡ τελευταία πέ-
τρα, θὰ προσκαλοῦσε στὴν πρω-
τεύουσα τοῦ ὅλες τὶς φυλές, γιὰ
νὰ θαυμάσουν τὸ περήφανο ἔργο
καὶ νὰ δοῦσαν μαζί του τὸ Θεό,
ποῦ τὸν ἔδωκε νὰ τὸ ἀποτελειώ-
σῃ. Αὐτὸς ὁ πανηγυρισμὸς θὰ τὸν
ἐσθάρωνε στὰ μάτια ὅλων καὶ θὰ
μεγάλωνε τὸ κύρος του, ἐνῶ ὁ ἀ-
δελφὸς του θάμνε ἀπομονωμένος
στὴ Σιχέμ, σὰ νὰ εἶχε κοπῇ ἀπὸ
τὸν κορμὸ τοῦ Ἰσραήλ.

Ὁ ὑπολογισμὸς τοῦ Σολομώντα
ἦταν σωστός. Γιατὶ μὲ τὰ ἐγκαί-
νια τοῦ Ναοῦ θὰ μπορούσε ν' ἀλ-
λάξῃ ὅλη ἡ κατάσταση τοῦ Ἰσρα-
ήλ... Ἀλλὰ ἔσφινκα, ἔλειπε ἐκεῖ-
νος, ποὺ θὰ μπορούσε ν' ἀποτε-
λειώσῃ τὸ μεγαλόπρεπο ἔργο. Οἱ ἀν-
θρώποι, ποὺ δὲ μπορούσαν νὰ κα-
ταλάβουν οὔτε τὸ βαθὺ συμβολι-
σμὸ, ποὺ εἶχε τὸ ἀρχιτεκτονικὸ
σχέδιό του, οὔτε τὸ σοφὸ καὶ πει-
θαρχημένον καταμερισμὸ τῆς δου-
λείας, ποὺ εἶχε ὀρίσει, τὸν ἐβγα-
λαν ἀπὸ τὴ μέση μ' ἕνα ἀποτρό-
παιο ἔγκλημα.

Ὁ Χειράμ, ὅπως εἶδαμε, εἶχε
χωρίσει ἐκείνους, ποὺ δούλευαν στὸ
Ναό σὲ τρεῖς κατηγορίες, στοὺς
ἐργάτες, στοὺς τεχνίτες καὶ τοὺς
μαστόρους, κι' εἶχε πῇ στὴν κάθε
μιά ἀπ' αὐτὲς μιά λέξι, ποὺ ἦταν
τὸ σὺνθημα κι' ὁ κανὼνας τῆς.
Ὁ ἐργάτης, μὲ τὰ γερὰ μπράτσα
καὶ τὴ μεγάλη ρώμη, μόλις τελειώ-
ναν τὸ βράδυ τὴ δουλειά του, ἔ-
πεφταν νὰ κοιμηθῶν, τσακισμένοι
ἀπὸ τὴν κόπωση, καὶ δὲν εἶχαν
οὔτε τὸν καιρὸ, οὔτε τὴν ἱκανότη-
τα νὰ σκεφτοῦν καὶ νὰ κρίνουν. Ἐ-
τσι, δὲν πολυσκοτίζονταν νὰ κα-
ταλάβουν καὶ δὲ φθονοῦσαν ἐκεῖ-
νους, ποὺ ἤσαν πρὶν πολλὰ ἀπ'
αὐτοὺς. Ὅταν, ἐμφωνώντας τὸ ἄλ-

λο πρῶτ', ἐνοίωσαν καὶ πάλι τὰ μέ-
λη τους γερὰ καὶ ξεκούραστα, ἔσκυ-
ναν εὐχαριστημένοι στὸν κοινοῦ-
γιό μὲχθῶ, χωρὶς νὰ συλλογίζον-
ται τίποτ' ἄλλο.

Οἱ μαστόροι, ἀπὸ τ' ἄλλο μέ-
ρος, βρίσκονταν τόσο κοντὰ στὴ
σκεύη τοῦ Χειράμ, τοῦ μεγάλου
ἀρχιμάστορα, ποὺ δὲν εἶχαν νὰ ἐ-
πιθυμήσουν τίποτα περισσότερο, ἢ
κι' ἂν ἐπιθυμοῦσαν, ἐψαχναν νὰ τὸ
βρουν μέσα τους, γιατί ἤσαν
πὺς ὅλες οἱ μεγάλες ἀλήθειες πη-
γάζουν ἀπὸ τὴν ψυχὴ.

Οἱ τεχνίτες, ὅμως, περιφροῦ-
σαν τοὺς ἐργάτες καὶ τοὺς δέρον-
ταν βάνους καὶ σκαῖα σὰ νὰ ἦ-
ταν σιλόδοι καὶ αὐτοχρόνα
φθονοῦσαν τοὺς μαστόρους, ποὺ
τοὺς ἐπισκίαζαν μὲ τὴ βαθεῖα γνῶ-
σι τους καὶ τὴ σοφί, λοιπόν.
Ἀνάμεσα στοὺς τεχνίτες, λοιπόν,
ἦταν πολλοὶ ἐκεῖνοι ποὺ δυσφοροῦ-
σαν. Σὲ τρεῖς ἀπ' αὐτοὺς, ὅμως,
ἡ δυσφορία ἔγινε ἐξέγερσι, ἀνταρ-
σία καὶ πόθος χαλασμοῦ.

Οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἄνθρωποι, τυφλω-
μένοι ἀπὸ τὸν πόθο τους ν' ἀνε-
δῶν, νόμισαν πὺς ἦταν ἀρκετὸ νὰ
μάθουν τὴ λέξι, ποὺ ἦταν τὸ σὺν-
θημα κι' ὁ κανὼνας τῶν μαστόρων,
γιὰ νὰ ἐξομοιωθῶν μαζί τους. Καὶ
ποῖος ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἴδιο
τοῦ Χειράμ θὰ μπορούσε νὰ τοὺς
τὴν πῇ; Ἀποφάσισαν, λοιπόν, νὰ
καταφύγουν στὴ βία, γιὰ νὰ τὸν
ἐξαναγκάσουν. Ὅτι τὸν σκότωναν
κατόπιν, γιὰ νὰ μὴ μπορῇ νὰ φα-
νερῶσῃ μὲ ποῖο τρόπο εἶχαν μάθει
τὴ μεγάλη λέξι, τὴν ἄλλη μέ-
ρα, θάμπαιναν καδὰλα στοὺς ἄλ-
λους, πανίσχυροι καὶ παντοῦνα-
μοι.

Ἀλλ' ἀπὸ τὸ σχέδιό τους αὐτό,
μόνο τὴ δεύτερη φάσι του, τὴν ἀ-
ποτρόπαιη καὶ βδελυρῇ, μπόρεσαν
νὰ πραγματοποιήσουν.

Ὁ Χειράμ εἶχε τὴ συνθήκη τὸ
βράδυ, ὅταν θερματιζόταν ἡ δου-
λειά κι' ἔφηναν ὅλοι ἀπὸ τὸ ἔργο,
νὰ ἐπιθεωρῇ μόνος του τὸ ἔργο,
νὰ εἶχε γίνῃ τὴν ἡμέρα, γιὰ νὰ
ποῦ εἶχε τὴν ἑλπίδα, γιὰ νὰ
βλέπῃ τὶς τυχὼν ἐλλείψεις του καὶ
ταυτόχρονα γιὰ νὰ κανονίσῃ τὸ
ρυθμὸ τῆς δουλειᾶς γιὰ τὴν ἐπο-
μένη.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὅμως, τρεῖς
ἄνθρωποι εἶχαν μείνει μέσα στὸ
Ναό, ἐνῶ ὅλοι οἱ σύντροφοί τους
εἶχαν φύγει. Ἦσαν οἱ τρεῖς τεχνί-
τες, ποὺ εἶχαν ἐπαναστατήσῃ
κρυφά.

Ὁ πρῶτος τὸν περίμενε στὴν ἀ-
νατολικὴ πύλιν τοῦ Ναοῦ.

— Δὸς μου τὴ λέξι τῶν μαστό-
ρων! τοῦ φώναξε, μόλις τὸν εἶδε
νὰ πλησιάζῃ.

— Γιατὶ δὲν ἔχεις τὴν ὁμοιο-
νὰ τὴ μάθη, ὅταν ἡ πείρα σου θὰ
ἔχῃ ὀρίσει καὶ τὸ μυαλό σου θὰ
εἶναι σὲ θέσι νὰ τὴν καταλάβῃ;
τοῦ ἀπάντησε ὁ Χειράμ.

— Τὴ θέλω τώρα! φώναξε ὁ τε-
χνίτης, ὑψώνοντας τὸ σιδερένιο
χάρακα, ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια
του.

— Ποτὲ ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔμαθε
τίποτα μὲ τὴ βία, τοῦ εἶπε ὁ Χει-
ράμ. Τὴ λέξι, αὐτὴ, ποὺ μοὺ ζη-
τάς, τὰ χεῖλιά σου δὲν εἶναι σὲ θέ-
σι νὰ τὴν προφέρουν καὶ γι' αὐτὸ
δὲ θὰ σοῦ τὴν πῶ.

Ὁ ἀνάρτης κατέβασε τότε μὲ
ὀρμὴ τὸ σιδερένιο χάρακα καὶ τὸν
χτύπησε στὸν ἀριστερὸ ὦμο.

Ὁ Χειράμ ἔφυγε γογγυζώντας
ἀπὸ τὸν πόνο κι' ἔτρεψε γιὰ νὰ
βγῇ ἀπὸ τὴ δυτικὴ πύλιν.

Ἀλλὰ ἐκεῖ βρέθηκε μπροστὰ στὸ
δεύτερο ἀπὸ τοὺς ἀνάρτες.

— Τὴ λέξι, τῶν μαστόρων! τοῦ
φώναξε κι' αὐτὸς, ὑψώνοντας ἕνα
βαρὺ λαστάρι.

— Δὲ θὰ τὴ μάθῃς, ὅπως δὲν
τὴν ἔμαθε οὔτε ὁ σύντροφός σου
στὴν ἀνταρσία, ἀπάντησε μὲ πεί-
σμα ὁ Χειράμ.

Ὁ δεύτερος ἀνάρτης κατέβασε
τότε τὸ λαστάρι καὶ τὸν χτύπησε
στὸ δεξιὸ ὦμο.

Ὁ Χειράμ ἔφυγε τρέχοντας καὶ
προσπάθησε νὰ βγῇ ἀπὸ τὴ μεσημ-
βρινὴ πύλιν.

Ἀλλ' ὁ τρίτος ἀνάρτης τὸν
περίμενε ἐκεῖ.

— Τὴ λέξι τῶν μαστόρων! τοῦ
φώναξε, ὑψώνοντας ἕνα βαρὺ σφυρί.
Ὁ Χειράμ σταύρωσε τὰ χέρια

στὸ στήθος του χωρὶς ν' ἀπαν-
τήσῃ.

Ὁ τρίτος ἀνάρτης κατέβασε
τότε τὸ σφυρί καὶ τοῦ ἀνοίξε τὸ
κεφάλι στὰ δύο.

Οἱ δύο σύντροφοί του ἔτρεξαν
ἀμέσως κοντὰ του. Στὰ μάτια καὶ
τῶν τριῶν καθρεφτίζονταν ἡ ἀπό-
γνωσι. Τὸ ἔγκλημα τοῦ δὲν τοὺς
εἶχε ὀφελῆσῃ σὲ τίποτα... Ἀλλ' ἔ-
πρεπε τώρα νὰ ἐξαφανίσουν τὸ
πτώμα, γιὰ νὰ γλυτώσουν. Ἐσκα-
ψαν, λοιπόν, ἕνα βαθὺ λάκκο καὶ
τὸν ἔθαψαν. Ἐπειτα φύτεψαν στὸ
μέρος αὐτὸ μιά ἀκακία, γιὰ νὰ
ξέροντο ποῦ βρίσκονταν τὸ θῦμα
τους.

Αὐτὴ ἡ προφύλαξι, ὅμως, δὲν
τοὺς ὠφέλησε σὲ τίποτα. Γιατὶ τὸ
ἐγκλημα τοῦ ἀνακαλύφθηκε κι' οἱ
στρατιῶτες τοὺς βρήκαν ἐκεῖ ποὺ
εἶχαν κρυφθῇ.

Κι' οἱ τρεῖς πληρώσαν μὲ τὴ
ζωή τους τὸ ἔγκλημα τους.

Ὁ πρῶτος ἀνίστασθε καὶ τοὺς
στρατιῶτες, ποὺ ἀναγκάστηκαν,
στὸ τέλος, νὰ τὸν σκοτώσουν.

Ὁ δεύτερος ἔδειξε μετάνοιαν κι'
ὁ βασιλιάς τοῦκαμε τὴν χάρι νὰ τὸν
ἀφίσῃ νὰ κρεμαστῇ μόνος του.

Ὁ τρίτος, ὅχι μόνο δὲν ἔδειξε
μετάνοιαν, ἀλλ' ἔθρισε καὶ νεκρὸ
ἀκόμη τὸ Χειράμ. Ὁ δῆμιος τοῦ
ἐξερρίζωσε τότε τὴ γλῶσσα, γιὰ νὰ
μὴ μπορῇ νὰ πῇ ἄλλες βρισιές, τοῦ-
κοψε ἀπὸ τὸν ὦμο τὰ χεῖρια, ποὺ
τὰ εἶχε χρησιμοποιοῦν γιὰ ν' ἀραι-
εῖ τὴ ζωὴ ἑνὸς ἄλλου ἀνθρώπου,
κι' ἔπειτα ταύτισε μ' ἕνα ρόπα-
λο τὸ κεφάλι.

Ἀλλ' ὁ θάνατος τοῦ Χειράμ ἦταν
ἕνα τρομερὸ πῆγμα. Οἱ ἐργασίες
τοῦ Ναοῦ σταμάτησαν ἀμέσως, γι-
ατὶ κανένας δὲν ἔφερε μὲ ποῖο τρόπο
νὰ τὶς συνεχίσῃ. Κι' αὐτοὶ ἀκόμη
οἱ μαστόροι δὲν εἶχαν καταφέρει
νὰ μαντέψουν ποῖο ἦταν τὸ βαθύ-
τερο νόημα τοῦ ἀρχιμάστορα, ποὺ
δὲν ὑπῆρχε πιά. Ὁ Σολομών, ποὺ
τοὺς καλεῖσε ἕναν-ἕναν χωριστά, ἀ-
πελπίστηκε, ὅτι θὰ μπορούσε νὰ
μάθῃ τίποτα ἀπ' αὐτοὺς. Ἄλλος
τοῦλεγε τοῦτο κι' ἄλλος ἐκεῖνο.
Ἕνας, τέλος, τοῦ εἶπε:

— Μόνο ὁ μέγας Χειράμ μπο-
ρεῖ νὰ σὲ φωτίσῃ, βασιλιά.

Ὁ Σολομών ἀναστένανε.

— Ἀλλ' ὁ Χειράμ δὲν ὑπάρχει
πιά, ἀπάντησε.

Τὰ μάτια τοῦ συνομιλήτου τοῦ
παυχίνισαν σίνιγματικά.

— Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ὁ μέγας
Χειράμ πέθανε, εἶπε. Ἀλλὰ
πέθανε μαζί του καὶ τὸ πνεῦμα
του.

Ὁ Σολομών σκέφτηκε τότε, ὅτι
μόνο ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ σοφοῦ ἀρ-
χιτέκτονα τοῦ Ναοῦ θὰ μπορούσε
νὰ μάθῃ ἐκεῖνο ποὺ ζήτοῦσε.

Ἀλλὰ ποῦ θὰ ζήτησε; Καὶ
πὺς θὰ ἐπικοινωνοῦσε μαζί του;
Καὶ γιατί ὁ νεκρὸς Χειράμ θὰ
τοῦλεγε ἐκεῖνο ποὺ δὲ θέλησε νὰ
τοῦ πῇ ὅταν ἦταν ἀκόμη στὴ ζωὴ;
Ὅχι, μόνος τοῦ ἔπρεπε νὰ ψά-
ξῃ. Αὐτὸ ἤθελε νὰ τοῦ πῇ ὁ μά-
στορας, ποὺ τὸν συμβούλευε νὰ ζή-
τῃ τὴν φωτιστὴ ἀπὸ τὸ πνεῦμα
τοῦ Χειράμ. Ὁ ἄνθρωπος εἶχε πε-
θάνει. Ἀλλ' ἡ σκεύη του εἶχε μεί-
νει. Κι' ἔπρεπε νὰ τὴ βρῇ...

ΣΤΟΝ ΙΣΚΙΟ ΤΗΣ ΑΚΑΚΙΑΣ

Τρεῖς ἡμέρες καὶ τρεῖς νύχτες
ὁ βασιλιάς Σολομών ἔμεινε στὸν
ἴσκιον τῆς ἀκακίας, ποὺ στὴ ρίζα
τῆς εἶχε ἐνταφιασθῇ ὁ Χειράμ.

Ἡ ἀκακία, ποὺ εἶναι ἀειθαλής,
θεωρήθηκε ἀνέκαθεν ὡς ἱερὸ φυτό.

Οἱ Ἰουδαῖοι ἔλεγαν, ὅτι ὁ Ἰερω-
δὰς διέταξε τὸ Μωϋσῆ νὰ φτιάξῃ
ἀπὸ τὸ ξύλο τῆς τοῦ Θεοῦ στήλη,
τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης, τὴν
Τράπεζα τοῦ ἁγίου τῆς Προθέσεως
καὶ διάφορα ἄλλα ἱερὰ σκεύη. Κι'
ἐπειδὴ ἀπαγορευόταν στοὺς ἱερεῖς
τοὺς νὰ διασκελίζουν τοὺς τάφους
τῶν νεκρῶν, συνήθιζαν νὰ φυτεύ-
ουν πάνω ἀπ' αὐτοὺς ἀκακίες, γιὰ
νὰ μποροῦν νὰ τοὺς ἀναγνωρίζουν.

Ἀλλὰ καὶ σὲ πολλοὺς ἄλλους λα-
οὺς ἡ ἀκακία εἶχε ἱερὰ σημασία.
Οἱ πενθοῦντες κι' οἱ συνοδευόντες
τὴν ἐκφορά ἑνὸς νεκροῦ, κρατοῦσαν
στὰ χεῖριά τους κλαδιά ἀπὸ ἀκα-
κίας, κέδρο ἢ κυπαρίσσι ἢ ἄνηθ
ἀμραντὸ ἢ μυρτιάς, ποὺ τάρρι-

χναν κατόπιν πάνω στὸν τάφο του.

Στὴ μυστικὴ γλῶσσα, ἡ ἀκακία
συμβόλιζε τὴν ἀγνότητα, ποὺ ἀπο-
καλύπτει τὴ σοφία, κι' ἀκόμη τὴν
ἐπιδίωξι, τὴ μετεμψύχωσι, τὴν ἀ-
φασρία καὶ τὴν αἰωνιότητα μέσα
στὴν ἀδιάκοπη ἀλλαγὴ τῶν μορ-
φῶν. Ὁ τάφος, ποὺ πάνω του ἔ-
θαλλε ἀδιάκοπα ἡ ἀκακία, δὲν πε-
ριεῖχε, λοιπόν, μόνο τὸ φθαρτὸ
σῶμα, ἀλλὰ καὶ κάτι ποὺ ἦταν πολ-
υτιμότερο: τὴν ἀθάνατη οὐσία,
τὴν ψυχὴ ἢ τὸ πνεῦμα τοῦ νεκροῦ.

Τὸ πνεῦμα αὐτό, ποὺ τὸ κρατοῦσε
ζηλότυπα ἡ γῆ, δὲ ζήτοῦσε παρὰ
τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ λυτρώθῃ ἀπὸ
τὰ δεσμά του, γιὰ νὰ πετάξῃ ἐλευ-
θερο κι' ἀδέσμευτο. Γι' αὐτό, ἔ-
κεινο ποὺ ἤθελε νὰ μπειν μέσα
στὸ πνεῦμα ἑνὸς πεθανένου δασκά-
λου, ἑνὸς σοφοῦ, καὶ νὰ καταλά-
βουν τὸ νόημα τῆς διδασκαλίας
του, πῆγαιναν πάνω ἀπὸ τὸν τάφο
του, περιμένοντας τὴ στιγμή, ποὺ
θὰ λούονταν στὸ φῶς τῆς.

Τὸ ἴδιο εἶχε κάμει τώρα κι' ὁ
Σολομών.

Ὁ ἀπροσδόκητος αὐτοῦ θάνατος
εἶχε προκαλέσει τὴ συντριβὴ μέ-
σα στὴν ψυχὴ του, ποὺ ὁ βασιλιάς
τῆς Ἱερουσαλὴμ θ' ἄλλαξε πρόθυ-
μα τὸ θρόνο του μὲ τὴ σοφία τοῦ
Χειράμ.

Κι' ἄλλωστε, τί ἄξιζε ὁ θρόνος
καὶ τὸ βασίλειό του, ἂν δὲν κα-
τάφερνε νὰ κάμῃ δική του τὴ σο-

φία τοῦ μεγάλου δασκάλου;

Αὐτὴ τὴ σοφία ὁ Σολομών εἶχε
προσπαθῇ ἄλλοτε νὰ τὴν ἀπο-
καλύπτῃ μὲ τὴ βία, σὰν τοὺς τρεῖς
ἀνάρτες. Κι' αὐτὸς ἐπίσης εἶχε
σηκώσει τὸ χέρι του πάνω στὸ
Χειράμ κι' εἶχε στηρίξει τὴν αἰχμὴ
τοῦ ξίφους του στὸ στήθος του.
Τὴ σημαίνει τὸ ὅτι δὲν εἶχε ἀπο-
τελειώσει τὴν κίνησί του...

Ἀλλὰ τώρα στέκοταν ταπεινὸς
καὶ μετανοιωμένος πάνω ἀπὸ τὸν
τάφο του. Γιατὶ μόνο ὁ Χειράμ
μποροῦσε νὰ τοῦ δώσῃ τὴ δύναμι
νὰ συντρίψῃ τὸν ἀδελφὸ του, νὰ
συνενώσῃ καὶ πάλι τὸ Ἰσραήλ καὶ
νὰ τοῦ δώσῃ ἕνα ἰσχυρὸ καὶ στα-
θερὸ κέντρο, γιὰ νὰ μπόρῃ νὰ
προκόψῃ καὶ νὰ ἐνήμερῃ γύρω σ'
αὐτό. Ἄν ὁ Ναὸς ἔμεινε μισοτε-
λειωμένος, οἱ Ἰσραηλίτες θὰ κομ-
ματίζονταν, θὰ διασκορπίζονταν
καὶ θὰ ἀφανίζονταν.

Τὴν πρώτη ἡμέρα, ὁ Σολομών,
κρατώντας στὸ χέρι του τὸ μέτρο,
τὸ γνῶμονα καὶ τὸ διαβήτη, ἔκαμε
πάνω στὸ χώμα διάφορα σχέδια,
γιὰ νὰ βρῇ ποῖο ἦταν ἐκεῖνο ποὺ
ταίριαζε στὸ μισοτελειωμένον Ναό.

Ὁ Χειράμ, προτοῦ πεθάνῃ, εἶχε
τοποθετήσῃ τὶς δύο ἐσωτερικὲς
στήλες καὶ τὶς δύο ἐσωτερικὲς. Οἱ
ἐξωτερικὲς εἶχαν ὕψος 35 πῆχων
κι' οἱ ἐσωτερικὲς 18. Ἡ ἀριστερὴ
ἡ βορεινὴ στήλη ἦταν ἡ Βοᾶς κι'
ἡ δεξιὰ ἡ νότια ἡ Ἰαχέιν. Ἀλλ'

οἱ δύο στήλες, οἱ ἐξωτερικὲς κι'
οἱ ἐσωτερικὲς, ἔμειναν ἀσύμμετρες
μεταξύ τους, σὰ δύο ἐχθροί, ποὺ
ἦταν ἔτοιμοι νὰ ὀρμήσουν ὁ ἕνας
πάνω στὸν ἄλλο γιὰ νὰ κατασπα-
ραγοῦν. Τὴ θὰ τοὺς ἔδινε τὴν ἰ-
σορροπία καὶ τὴ σταθερότητα καὶ
πὺς ἡ ἀντίθεσι κι' ὁ ἀνταγωνι-
σμὸς τοὺς θὰ γίνονταν δύναμι σω-
τήρια καὶ δημιουργικὴ;

Ὁ Σολομών πάλεψε ὅλη τὴν ἡ-
μέρα, φτιάχνοντας καὶ ξαναφτιά-
νοντας τὰ σχέδιά του. Ἀλλὰ, στὸ
τέλος, τὸ μυαλό του σκοτίσθηκε
κι' ὁ βασιλιάς τῆς Ἱερουσαλὴμ βυ-
βίστηκε σὲ ληθαργικὸ ὕπνο.

Τὸ ἄλλο πρωῒ, ὅμως, ξαναβρῆκε
τὸ θάρρος καὶ τὴ δύναμι του καὶ
ξανάρχισε τοὺς ὑπολογισμούς του.
Τὰ σχέδια, ποὺ ἔφτιαξε, ἦσαν τὸ
καθένα τέλειον καὶ ὑπέροχον. Μὰ ὁ
ταν προσπαθοῦσε νὰ τὰ ταίριαξῃ
μεταξύ τους, δὲν τὸ κατάφερε.
"Ἄλλοτε κάτι περίσσευε. Κι' ἄλλο-
τε κάτι ἔλειπε. Ἀπὸ ποῦ ἔπρεπε
νὰ κόψῃ κείνο, ποὺ περισσεύε; Καὶ
ποῦ ἔπρεπε νὰ προσθέσῃ ἐκεῖνο ποὺ
ἔλειπε;

Εἶχε κιντῶσει πιά ἀπὸ ὦρα πολ-
λὴ, ἀλλ' ὁ Σολομών προσπαθοῦσε
πάντα νὰ βρῇ τὴν ποθητὴ λύσι μέ-
σα στὸ μυαλό του. Καί, ἔσφινκα,
ἕνα ἀστραφτερό φῶς ἔλαμψε ὁλό-
γυρά του. Μέσα σ' αὐτὸ εἶδε τε-
λειωμένο τὸ Ναό.

Ἡ καρδιά του ἄρχισε νὰ χτυπᾷ

Ἀκατανίκητη μὲ τὸ 'LOVE-PAT' τῆς Revlon

Ὁμορφὴ μέσα σὲ δύο λεπτά. Διότι τὸ LOVE-PAT εἶναι ἕνα
πῆγμα μακιγιάρισμα καὶ ὄχι ἀπλῶς πεπιεσμένη πούδρα. Κανένας
ἄλλος Μάικ - Ἄν δὲν σὰς δίνει τὴν ἀκριβὴ ἀναλογία
βάσεως - κρέμας καὶ πούδρας. Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ
χρησιμοποιοῦσθε ἄλλην βάση διὰ τὸ μακιγιάρισμα καὶ - προσέξτε
- τὰ χρώματα REVLON εἶναι ὁμοιομορφὰ καὶ σταθερά.

35

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ'ΟΛΟΥΣ

Η μάχη κατά του καρκίνου πλησιάζει στο τέρμα της!...

Κάθε 6 λεπτά ένας καρκινοπαθής πεθαίνει. Κάθε 10 λεπτά ένας καρκινοπαθής βερκεύεται

ΕΙΝΑΙ πολύ πρόωρο ακόμη για να πούμε ότι ο καρκίνος νικήθηκε. Από τ' άλλο μέρος, όμως, δεν πρέπει να τρομοκρατούμεθα χωρίς λόγο. Σύμφωνα με τους υπολογισμούς των επιστημόνων, αν κάθε 6 λεπτά, ένας άνθρωπος πεθαίνει από καρκίνο, κάθε 10 λεπτά ένας άλλος, που έπασχε από καρκίνο, θεραπεύεται. Αυτό δείχνουν οι στατιστικές.

Δεν είναι σωστό, λοιπόν, να λέμε ότι δεν έروμε τίποτα για τον καρκίνο. Δεν έρομε. Βέβαια, τα πάντα, άλλ' όσα έρομε είναι άσχετά για να μάς καθοδηγήσουν στις έρευνές μας. Κάθε καρκινοπαθής άρχίζει από ένα μοναδικό κύτταρο, που θα μπορούσαμε να το άποκαλέσωμε καταραμένο. Διάφοροι παράγοντες το κάνουν να βγαίνει από τον κανονικό δρόμο. Αρχίζει τότε ν' αναπτύσσεται και ν' αναπαράγεται άναρχικά. Άλλα ποιά είναι οι παράγοντες που το κάνουν να χάνει τη φυσιολογική ισορροπία του;

Στην πρώτη γραμμή έρχονται οι χημικοί παράγοντες. Πριν από δυό αιώνες, ένας Άγγλος έπιστήμων είχε προσέξει ότι έκείνοι που καθάριζαν τις καπνοδόχους προσβάλλονταν συχνά από καρκίνο. Έρομε σήμερα ότι ή κάπνια περιέχει ένα στοιχείο, που έχει άναμφισβήτητα καρκινογόνο έπίδραση. Ένας ποντικός, όταν του άλειψαμε τ' αυτό μ' αυτή την ουσία, παθαίνει άμέσως καρκίνο. Καρκινογόνο έπίδραση έχουν έπίσης και άλλες ουσίες που βρίσκονται στον καπνό του τσιγάρου, στα χρώματα που παρασκευάζονται με άνιλιν, στις έξατμίσεις των αυτοκινητών κτλ.

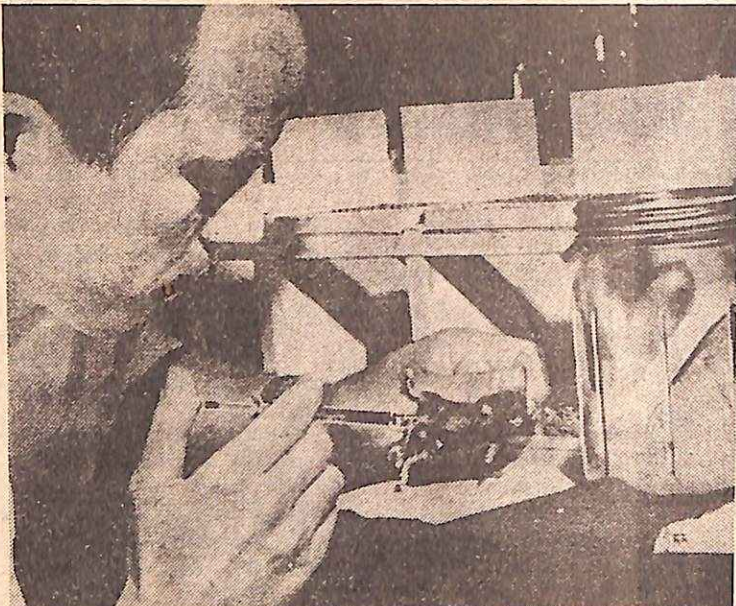
Καρκινογόνο έπίδραση έχουν ακόμη και ώρισιμοί φυσικοί παράγοντες. Στην κατηγορία αυτή άνήκουν όλες οι άκτινοβολίες. Ο ίδιος ό Ράιντγκεν, που άνακάλυψε τις άκτίνες Χ, πέθανε από έναν κακοήγη όγκο. Στη βάση του ναν κακοήγητος που έχει άνεγερθή άγάλλματος από τον μεγάλο Γερμανό πρόσ τιμήν του μεγάλου Γερμανού έφευρέτο στο Μόναχο. Έχουν χαραχθή έκατοντάδες όνοματα. Είναι τα όνοματα των πρωτοπόρων της σύγχρονης ραδιολογίας, που πέθαναν από καρκινώδεις όγκους, ποτού μάθωμε τον τρόπο τους. Προστασίας από τις άκτίνες Χ. Άναμφισβήτητη άπόδειξη για την καρκινογόνο έπίδραση των άκτινων βολόντων άποτελεί το ότι από κτινοβολιών άποτέλει ό άτομικός βούτοτε που έπασαν οι άτομικές βόσεις στο Ναγκασάκι και τη Χιρόσιμα, έχει αύξηθή καταπληκτικά ό αριθμός των άσθενών από λευχαιμία στην Ιαπωνία.

Άλλες διαταραχές έχουν όρμωική προέλευση. Την καλύτερη άπόδειξη γι' αυτό μάς την παρέχει το γεγονός ότι ώρισμένες μορφές καρκίνου είναι δυνατόν να θεραπευθούν με σεξουαλικές όρμωες. Ειδικότερα, οι άρσενικές όρμωες έχουν πολύ καλά άποτέλεσματα στους καρκίνους των ώοθηκών, της μήτρας και του στήθους. Οι θηλικές όρμωες, αντίθετα, έχουν ευεργετική έπίδραση στον καρκίνο του προστάτου. Μπορούμε να υποθέσωμε, λοιπόν, ότι ή έλλειψη αυτών των όρμωών προσκάλεσε την εμφάνιση των καρκινωδών όγκων. Μιά άλλη άπόδειξη γι' αυτό έχομε το ότι ή χειρουργική άφαίρεση των έπινεφριδίων ή της υποφύσεως συντελεί στη θεραπεία ώρισμένων καρκινωδών όγκων.

Άλλα και διάφοροι μικροοργανισμοί μπορούν να προκαλέσουν τη μοιραία διαταραχή της φυσιολογικής ισορροπίας των κυττάρων, που έχει ως άποτέλεσμα την άναρχική άνάπτυξη και άναπαράγωγή τους. Οι έπιστήμονες κατόρθωσαν να προκαλέσουν την εμφάνιση λευχαιμίας σε ποντικούς χρησιμοποιώντας ώρισμένους Ιούς. Κατείς καρκινολόγος δεν άμφισβητεί σήμερα την κακοποιό έπίδραση ώρισμένων Ιών.

Ο Γάλλος Όμπερλίγκ υποστήριξε, μάλιστα πριν από λίγο καιρό, ότι όλοι οι καρκίνοι όφειλονται σε Ιούς. Οι χημικοί ή φυσικοί παράγοντες, ή έλλειψη όρμωών κτλ. δεν κάνουν τίποτα άλλο, κατ' τη γνώμη του Γάλλου έπιστήμονος, από το να προκατασκευάζουν το κατάλληλο έδαφος για να μπορέσει ό Ιός να άσκήση την κακοποιό δράση του. Άν ή θεωρία αυτή είναι σωστή, μπορούμε να έλπισωμε ότι γρήγορα ή άρχα ή άνακαλύψωμε ένα έμβολιο που θα άπομυρμήγει στον όργανισμό μας άνοσια άπέναντι των Ιών που προκαλούν τον καρκίνο.

Οι σύγχρονοι έπιστήμονες παρατηρούν, έξ άλλου, ότι πολλοί καρκίνοι θεραπεύονται άυτομάτως. Μπορούμε να υποθέσωμε ότι, στις περιπτώσεις αυτές, ό όργανισμός μας διαθέτει άποτέλεσματικά μέσα άυτοάμυνας. Οι Άμερικανοί έπιστήμονες, έπειτα από πειράματα που συνεχίζονται από πολλά

ΕΝΑ ΒΟΤΑΝΟ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΤΟΝ ΚΑΡΚΙΝΟ: Όμάδες έξερεινητών και έπιστημόνων, προερχόμενες τόσο από την Εύρώπη όσο και από την Άμερική, καταθέτουν καθημερινώς σε διάφορα σημεία των παραλίων της Άφρικής και προχωρούν στο έσωτερικό μ' ένα και μόνο σκοπό: να συναντήσουν τους μάγους των διαφόρων φυλών και να προσπαθήσουν να τους άποσπάσουν το μυστικό των φυτών, που χρησιμοποιούν για τη θεραπεία των διαφόρων άσθενιών. Όλοι όμως ενδιαφέρονται ιδιαίτερα για το φυτό με το όποιο μπορεί να καταπολεμηθή ή χειρότερη άπ' όλες τις άρρώστιες: ό καρκίνος. Το έλαγιοτο ποσόν των καρκινοπαθών, άνέμεσα στους μαύρους της Κεντρικής Άφρικής, κάνει πολλούς να πιστεύουν πως οι μάγοι τους καταρθώνουν να θεραπεύουν την τρομερή άρρώστια με διάφορα... μαγικά βότανα. Στη φωτογραφία μας ένας ποντικός στον όποιο μετόδωθηκε ό καρκίνος υποδόλλεται σε θεραπεία μ' ένα όγρο προερχόμενο από άφρικανικό φυτό, που κρατείται άκόμα μυστικό. Τα πρώτα άποτέλεσματα του πειράματος ήσαν ίκανοποιητικά.

χρόνια, κατόρθωσαν να άπομωνώσουν μία ουσία, την προπερδίνη, που φαίνεται ότι έχει ίσχυρότατες προστατευτικές ιδιότητες. Η ουσία αυτή προλαμβάνει την εμφάνιση του καρκινώδους όγκου ή σταματάει την άνάπτυξη του.

Μεγάλες έλπίδες οι σύγχρονοι καρκινολόγοι στρίζουν ακόμη στη μελέτη των καλουμένων πυρηνικών όξέων. Τα όξέα αυτά βρίσκονται στον πυρήνα των κυττάρων και φαίνεται πιθανόν ότι ώρισμένες αλλοιώσεις των προκαλούν την εμφάνιση των καρκινωδών όγκων. Οι έπιστήμονες κατόρθωσαν ν' άπο-

μωνώσουν ώρισμένα άπ' αυτά τα όξέα που προέρχονται από καρκινώδη κύτταρα και τα έβαλαν κατόπιν σ' έπαφή με υγιή κύτταρα. Τα υγιή κύτταρα έγιναν κι' αυτά έπειτα από λίγο καρκινώδη. Οι έπιστήμονες κάνουν τώρα το ίδιο πείραμα από την άντιόδο.

Προσπαθούν, δηλαδή, άφαιρώντας τα άρρωστα στοιχεία από ένα καρκινώδες κύτταρο να το εαυαφέρουν στον κανονικό δρόμο. Άν το πείραμα αυτό έπιτύχη, ή μάχη ενάντιον του καρκίνου θα μπη στο άποφασιστικό στάδιο. Η νίκη δε θα βρίσκεται τότε μακριά.

Μικρά έπιστημονικά νέα

Βιταμίνη Ε κατά της μυωπίας

Η μυωπία, έδειξαν οι νεότερες έρευνες, είναι πιο συχνή από κοιλία και άρχίζει συνήθως από την έσση της έφηβείας. Παρατηρήθηκε, έξ άλλου, ότι ό βαθμός της αύξάνει έπειτα από κάθε έγκυμοσύνη.

Παρόμοιες παρατηρήσεις έγιναν και στα άγόρια. Άπό τις παρατηρήσεις αυτές προκύπτει το συμπέρασμα ότι δε γεννιέται κανείς μύωπ, αλλά γίνεται με την πάροδο της ηλικίας.

Κατά γενικό κανόνα, οι μύωπες παρουσιάζουν διαταραχές των ένδοκρινών άδένων και άτονία των γνώνων. Γι' αυτό στραμπολίζουν εύκολα τα πόδια τους.

Οι Γάλλοι έπιστήμονες, έκτός από τα διορθωτικά γυαλιά, συνιστούν στα παιδιά που πάσχουν από μυωπία τη βιταμίνη Ε (50 χιλιοστάγραμμα 2-3 φορές την ήμερα επί τρεις μήνες). Η θεραπευτική αυτή άγωγή πρέπει να επαναλαμβάνεται κάθε χρόνο.

Το σέλινο ύπερθεθεί το μούριμα

Άν θέλετε να υπορίσετε γρήγορα και καλά, πρέπει να τρώτε σέλινο. Αυτό συνιστά ένας γιατρός του Νητρούτι, ό δόκτωρ Φρόνκος Ρόντ. Το σέλινο περιέχει μία ουσία που υποθεθεί το μούριμα και που προστατεύει ταυτόχρονα από τα ένκαυμα. Στις Ηνωμένες Πολιτείες κυκλοφορούν βόσκια, που περιέχουν αυτή την ουσία. Πρέπει να παίρνωται δυό ώρες πριν από το ήλιόβουτο.

Η μύρφοσι και ό πόνος

Κατά τους Άμερικανούς έπιστήμονες, όσο περισσότερο μορφομένο και καλλιεργημένο είναι ένα άτομο, τόσο μεγαλύτερη εύαισθησία παρουσιάζει στον πόνο. Οι άυόρωτοι και άξεστοι άνθρωποι, τούαντιον, παρουσιάζουν μεγαλύτερη άντίσταση στον πόνο.

Τρώτε έχτω φορές την ήμερα αντί για τρεις

Κατά τον Άγγλο γιατρό Ρίτσαρντ Τόμκιν, το έλκος του στομάχου, στις περισσότερες περιπτώσεις, δε ζητάει τίποτα καλύτερο από το να θεραπευθή μόνο του. Έκείνο που έμποδίζει την έπούλωση του είναι το υδροχλωρικό όξύ που έκκρινεται από το στομάχι. Κάθε καινούργια έκκριση ξαναοίγει την πληγή. Για να έπέλθι, λοιπόν, ή θεραπεία πρέπει να έξουδετερωθή το ναοτικό όγρο. Αυτό γίνεται, ως γνωστόν, με διάφορα φάρμακα, που το κυριότερο άπ' αυτά είναι το όπουντικό διαμυόβιο. Άλλά το φάρμακο αυτό όταν ή γρήνη του παραταθή έπι μακρό χρονικό διάστημα, παρεμποδίζει τη γέννηση και προκαλεί δυσκολία. Φαίνεται, λοιπόν, ότι το καλύτερο, που έχομε να κάνωμε, είναι να δίνωμε διαρκώς τροφή στο υδροχλωρικό όξύ, για να μη θρίσκη τον καιρό να άσκήση την κακοποιό έπίδρασή του στο έλκος. Γι' αυτό, ό γιατρός Τόμκιν συνιστά, αντί για τα τρία καθεριώμενα γεύματα, όγτώ γεύματα την ήμερα. Ο άσθενής, δηλαδή, πρέπει να τρώη κάθε δυό ώρες. Με τη διαφορά, όμως, ότι πρέπει να τρώη έ-

λάχιστα την κάθε φορά. Ένα παιδί, π.χ. είναι άρκετό. Γιατί, διαφορετικά, τα άποτέλεσματα θα είναι καταστρεπτικά. Ο δόκτωρ Τόμκιν ύπογραμμίζει έπίσης τους ροδαρωάτους κινδύνους που διατρέχουν μερικά άσθενείς, ό όποιοι, ενώ τρώνε κανονικά τρεις φορές την ήμερα, μασοαυλίζουν κάτι και κατά τις ένδιάμεσες ώρες, για να μην άφήσουν άδειο το στομάχι τους. Άλλά με τον τρόπο αυτό έπιδεινώνουν την κατάσταση τους.

Τό άγγουρι έξαφανίζει τις έφηλίδες

Τό άγγουρι έξαφανίζει ή περιορίζει την ένταση των έφηλιδων. Νά πως θα το χρησιμοποιήσετε: Θα κάμειτε πρώτα ένα έλαφο μασάζ με τα χείρα στο πρόσωπό σας. Θα κόμειτε κατόπιν όστες από ένα άγγουρι και θα τις έβάλετε σ' ένα μέση όπου θρίσκονται οι έφηλίδες. Στη θέση αυτή θα τις άφήτε 15-20 λεπτά. Είναι προκιωμένο αυτή τη μικρή κόμηση να την κάμειτε το θάου, προτού πέσετε στο κρεβάτι σας.

Ένα καινούργιο διουρητικό φάρμακο

Οι Άγγλοι έπιστήμονες άνακάλυψαν ένα καινούριο διουρητικό φάρμακο, την υδροφωλιμεταζίνη. Το διουρητικό αυτό είναι δέκα φορές ισχυρότερο από τα χρησιμοποιούμενα ως σήμερα για τον ίδιο σκοπό. Η ευεργετική έπίδρασή του, έξ άλλου, διαρκεί έπι μακρότερο χρονικό διάστημα.

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΠΑΙΔΙΚΗ ΑΡΡΩΣΤΙΑ

Την προκαλεί το άλεύρι

ΣΤΑ τελευταία έκατό χρόνια, οι γιατροί έδειξαν ιδιαίτερο ένδιαφέρον για την παθολογική έκείνη κατάσταση των μικρών παιδιών, που είναι γνωστή με την κοινή όνομασία «κοιλιακά».

Τά θρέψη που ύποφέρουν άπ' αυτήν, παρουσιάζουν ένα θέαμα άξιολύπητο. Χάνουν γρήγορα βάρος, ή κοιλιά τους πρήζεται, τα χείρα και τα πόδια τους μοιάζουν σαν σπιτόελα κολλημένα πάνω σ' ένα μικρό υπαλόνι. Δείχνουν τέλεια άνορεξία, άπάρεια και μελαγχολία. Έχουν συχνές κενώσεις, διαρροϊκές, με άνοιχτό χρώμα και πολύ άσχημη μυρωδιά.

Η κατάσταση αυτή παρουσιάζεται σε άρισμένα θρέψη Ιόλις προστεθούν στη διαίτα τους άυλωδεις τροφές. Μπορεί όστόσο να μη γίνει άντιληπτή στην άρχή. Χειροτερείει όμως συνεχώς, έτσι που στα 2 χρόνια του το παιδί είναι έπικίνδυνα άρρωστο.

Ύστερα ή πάθηση άρχίζει να ύποχωρή σιγά-σιγά. Άλλά ή άδυναμία στη γέννηση μπορεί να διατηρηθή σ' όλη τη ζωή.

Εύτυχως, ή πάθηση αυτή είναι μάλλον σπανία (δεν πρέπει να την συγχέωμε με τις συνηθισμένες και περαστικές γαστρικές διαταραχές, των θρεφών). Πολλοί γιατροί μάλιστα δεν τυχαίνει να συναντήσουν ούτε μία τέτοια περίπτωση, σ' όλη την καριέρα τους.

Για πολλόν καιρό, πίστευαν ότι τα παιδιά παθίζουν κοιλιακά, όταν το πεπτικό τους σύστημα δεν άνέχεται τα λίπη. Κι' αυτό γιατί είχε παρατηρηθή ότι άποβάλλονται πολλές λιπαρές ουσίες με τις κενώσεις αυτών των παιδιών. Προσπαθούσαν λοιπόν να τα γαστρεύουν με μία διαίτα εταγή σ' έλπη. Άλλά τα άποτέλεσματα της θεραπείας αυτής άποδείχθηκαν πολύ μέτρια.

Τέλος, δυό Όλλανδοί γιατροί άνακάλυψαν την πραγματική αιτία.

Είχαν παρατηρήσει ότι όσα παιδιά της Όλλανδίας έπασχαν από κοιλιακά, ήγαναι πάντα καλλίτερα στον τελευταίο πόλεμο, όταν ύπήρχε έλλειψη άλευριού. Έψαξαν λοιπόν προς αυτή την κατεύθυνση

κι' άπέδειξαν τελικά ότι ύπεύθυνη για τα κοιλιακά είναι μία ουσία του άλευριού, ή «γλουτένη», που δεν την άνέχεται το στομάχι ώρισμένων παιδιών.

Άν λείπει ή γλουτένη από τη διαίτα των παιδιών αυτών, μπορούν πιά να φάνε και να γονέωνουν κανονικά τα λίπη. Άρρίζουν δε ν' αναπτύσσονται κανονικά, μολονότι έπι πολλά χρόνια—ίσως δε και για πάντα—πρέπει ν' άποφεύγουν το συνηθισμένο άλεύρι και κάθε τι που γίνεται μ' αυτό: ψωμί, γλυκίσματα, ζυμαρικά, πίττες, έσπορες σάλτσες, κλπ.

Βέβαια, ή διαίτα αυτή παρουσιάζει ώρισμένες δυσκολίες. Όστόσο έχει άποδειχθή ότι τα παιδιά μπορούν να τη συνήθισουν πολύ καλά.

Έπιτρέπεται άλλωστε να φάνε όσαδήποτε λίπη, καθώς και κρέας, ψάρι, άγνά, γάλα, τυρί, χορταρικά και φρούτα. Το μόνο που τους άπαγορεύεται άπόλυτως, είναι το άλεύρι από σιτάρι ή σίκαλη.

Μπορεί όστόσο πολύ καλά ν' αντικατασταθή με καλαμποκάλευρο, με κορν-φλάουρ ή με κούακερ, που δεν περιέχουν γλουτένη.

Για τον ίδιο λόγο έπιτρέπεται έλεύθερα το ρύζι. Νά και μία συνταγή, για άκωμ' άκωρε γλουτένη: Παίρνειτε 250 γραμμάρια κασσο άυλο. Το κάμειτε σκόνη και προσβάτε 50 γραμ. έλαση και 4 μικρές κουτάλες μπανίον-πόουερ. Τρίβετε το ήγυμα μαζί με 50 γραμ. μαργαρίνη. Φτιάχνειτε μία γούδα στο κέντρο, γίνετε μέσα 250 γραμμάρια γάλα και άνακατεύετε καλά όστε να γίνει ένας υαλός. Τον ρίχνετε σε μία θουραλωμένη φόμπα, πασπαλίζετε από πάνω με σκόνη άυλου και φίνετε με μέτριο θούρο έπι τρία τέτατα της ώρας περίπου.

Η άνάρωσι του παιδιού δεν έρογεται άμέσως, με την άλλαγή της διαίτας. Για ένα χρονικό διάστημα, χρειάζεται ιδιαίτερες περιποιήσεις και κατάλληλες θιαιαίνες.

Με την έπιμονή όμως και την ύπομονή, τα συμπτώματα ύποχωρούν και το παιδί γίνεται έντελως καλά.

Τά άσπρα μαλλιά σημείο μακροβιότητας

Μπορούμε ν' άπολάβωμε το πρόωρο άσπρισμα;

ΜΗ στενοχωριέστε, αν τα μαλλιά σας άρχισαν ν' άσπρίζουν πρόωρα. Είναι πιθανότατα σημάδι πως θα ζήσετε πολλά χρόνια, γερές και άκμαίες! Πράγματι, οι στατιστικές κι' οι παρατηρήσεις των γιατρών έχουν άποδείξει ότι οι περισσότεροι αιώνοβιοι είδαν ν' άσπρίζουν τα μαλλιά τους πολύ πριν άπ' το κανονικό. Πρόκειται για ένα διαπιστωμένο γεγονός—άδιόφορο άν δεν έχει θρεθή ακόμη ή έ-έληψη του.

Έχει άποδειχθή έξ άλλου ότι το άσπρισμα των μαλλιών σχετίζεται στενά με την κληρονομικότητα. Άντρες και γυναίκες άσπρίζουν στην ίδια περίπου ηλικία με τους γονείς τους, τους παππούδες και τις γιαγιάδες τους.

Μπορούμε ν' άσπρίσωμε μέσα σε μία νύχτα;

Ναι, Άκόμα και σε λίγες ώρες. Αυτό έξαρτάται από το θάου της νευρικής εύαισθησίας. Παρατηρείται λοιπόν σπάνια σε ανθρώπους πρακτικούς, προσγειωμένους και αίσιοδους. Μιά έαφική άπειλή θανάτου, ένας δυνατός συναισθηματικός κλονισμός, μία μεγάλη λύπη κλπ., μπορεί να κάνουν άσπρα τα μαλλιά μας σε μία νύχτα μόνο. Όστόσο, όταν οι τρίγες αυτές άντικατασταθούν από άλλες, που έχουν χρώμα κανονικό.

Τά άσπρα μαλλιά δείχνουν γεράματα;

Όχι, στους νέους. Άντιθέτως, το πρόωρο άσπρισμα παρατηρείται συχνότερα σε άντρες και γυναίκες με άσυνήθιστα γερά υγεία και μ' έξαιρετική δραστηριότητα. Μονάχα όταν τά άσπρα μαλλιά έρθουν με την ηλικία, δείχνουν μία θαυμαία κατάσταση του όργανισμού, που δεν είναι πιά σε θέση να έφοδισθή τις ρίζες των τριχών με άρκετή γωστική ουσία, κι' έτσι αυτές άσπρίζουν.

Τά άσπρα μαλλιά πέφτουν πιο γρήγορα;

Όχι. Μολονότι οι άσπρες τρίχες είναι πιο εύθραυστες από τις χρωματιστές, δεν άποτελούν ποτέ αίτια σελόκρωσε, γιατί οι ρίζες τους είναι πάντα το ίδιο γερές. Βέ-

βαια, οι άσπρες τρίχες πέφτουν γρηγορότερα, όταν ύπάρη κάποια νευρική ή άδενική διαταραχή. Το ίδιο όμως συμβαίνει σ' όλες τις τριχες.

Τό μασάζ μπορεί να προλάβη το άσπρισμα των μαλλιών;

Μόνον άν αυτό όφειλεται σε σύσπασι των κυττάρων και των αϊμοφόρων άγγείων που διατρέχουν τις τρίχες. Για να είναι όμως άποτέλεσματικό, πρέπει να μετακινηθώ το τριχότο δέμα, άπομακρυνόντας το άπ' τα όσα το κρατούν, κι' έτσι να περιορίζεται σε μία άλλη μετακίνηση των τριχών με τις άκρες των δακτύλων. Δέκα λεπτά τέτοιου μασάζ προκ' ότι θάου είναι ένα άριστο τοντικό. Δεν αφέλει όμως καθόλου, όταν το άσπρισμα όφειλεται σε κληρονομικότητα.

Τό άσπρισμα των μαλλιών δείχνει έλαττωματική διαίτα;

Ναι, συχνά. Κάθε τροφή πλούσια σε θιαιαίνες Α και D έντεινι τη δράση των σμηγματογόνων αδένων, που διατρέχουν τις ρίζες των τριχών και διατρέχουν τα γράμα και την ύνεα των μαλλιών. Άφθονες θιαιαίνες Α και D ύπάρχουν στο μωρονόλαθο, στο μωρολαίο σπτικό, στο φρέσκο θούρο, στον ώμο κοκό άρνου, στο γάλα, τα καρότα, το σπατάκι, τα λάγανα και τα κουνουπίδια.

Άσπρίζουν τα μαλλιά άπ' την άγυνια;

Ναι, στα νευρικά άτομα. Η νευρική ό-πείρταση προκαλεί μία σύσπασι των αϊμοφόρων άγγείων, έτσι ώστε δεν τρέφονται πιά κανονικά οι ρίζες των τριχών. Μπορούμε μάλιστα να πούμε πως αυτή εί-Η κυριώτερη αίτια που άσπρίζουν τα πρόσωπα τα μαλλιά των πολιτωμένων άνθρώπων.

Μπορεί νά ξαναθρούν τό χρώμα τους τά πρόωρα άσπριόμενα μαλλιά;

Ναι, άν θρεθή ή αίτια. Άν πρόκειται για άδενική διαταραχή, γορηγούνται έκείνη άδενική άδυσμένη άδένων. Σε άλλες γυλλιώσεις δίνει καλά άποτέλεσματα ή περιποίηση με θιαιαίνη Η1, συνδυασμένη με θιαιαίνη Α και με άσβεστό, συχνά με θιαιαίνη Α και με άσβεστό. Έντες Γάλλος γιατρός σημείωσε πολλές έπιτυχίες, γορηγώντας στους πελάτες του 0,2 γραμ. θιαιαίνης Η1 την ήμερα, έπι 2 μήνες.

ΕΚΙΕΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

ΠΟΣΟ χάρηκε ή μικρή 'Αλίκη όταν ο Παύλος, ο τουφερός της αγαπημένος της τραγουδίσσε το καινούργιο τραγούδι που είχε γράψει γι' αυτήν!

— 'Ο πρόσκαιρος χωρισμός μας, της είπε, κέντρισε δυνατά την έμπνευσί μου κι' έκανε να αναβλύσουν από μέσα στίχοι και μουσική...

Έκατσε στο πιάνο κι' έπαιξε το τραγούδι. Κι' ή 'Αλίκη το άκουγε με συγκινημένη περηφάνεια:

«Είχε γίνει ο πόνος μου συντροφιά πικρή μου κι' είχα μάθει μόνος μου να σ' αναπολώ...

Έφυγες και σ' έχασα, αγαπούλα άδρή μου, κι' από τότε ξέχασα να χαμογελώ... Γύρω μου όλα χάθηκαν με το χωρισμό σου και σκληρά μαράθηκαν μέσ' στη σινορά... Όπου ξαναγύρισαν με το γυρισμό σου κι' όλα με πλημύρισαν με τρελλή χαρά».

Κι' ύστερα, άκολούθησε το ρεφραίν που ήταν γεμάτο αγάλλισσιν για το γυρισμό της: «Τώρα που γύρισες ξαναγύρισαν τα χελιδόνια στην παγωνιά... Τώρα που γύρισες μοσκομυρίσαν οι κήποι όλάνθιστοι στη χειμώνα...»

Τώρα που γύρισες γυρίσαν τα (λουλούδια, τα χειμωνιάτικα μπουμπουκία... σαν κλαδιά...

Τό θαλιό τραγούδι

Τώρα που γύρισες γυρίσαν τα (τραγούδια στη ναρκωμένη μου που ζύπνησε καρδιά...)»

Γεμάτη εύγνωμοσύνη τόν άγκάλιασε και τόν φίλησε στο στόμα: — Πόσο χαίρουμαι που ξαναζωντάνεψα την έμπνευσί σου! του μουρμούρισε.

— Όσο έλειπες όλα είχαν ακινητήσει μέσα μου... τις έμπιστεύτηκε. Γύρισες και γύρισαν όλα μαζί σου!

— Τότε να φεύγω συχνά για να σου έμπνέω ώραια τραγούδια... του έπτε παιχνιδιάρικα.

Εσφίξε το κεφάλι της στο στήθος του και της έπτε γεμάτος πανικό:

— Όχι! Μην ξαναφύγης... Γιατί τα τραγούδια μου τότε θα είνε γραμμένα με αίμα!

Τόν φίλησε πάλι, τρυφερά, γεμάτη λάτρεψη:

— Δε θα ξαναφύγω... του υποσχέθηκε.

Δεν κράτησε την υπόσχεσί της. Άλλοι έρωτες την ξεμάλισαν και την κάνανε να φερούγη άμέριμνη και χωρίς τύψεις μακριά από τήν έρωτευμένη άγκαλιά του. Κι' αυτός δεν ξανάγραψε! Κανένας τραγούδι του δεν ήθε πιά να ύμνηση τήν όμορφιά της πούχε χαθεί...

Γιατί τα θυότανε τώρα αυτά όλα ή γρηά αλήτισσα του συνοικισκού δρόμου; Γιατί από ένα άνοιχτό παράθυρο κάποιου σπιτιού

ή γρηά αλήτισσα πρόσεξε να άκούση το δεύτερο κουπλέ— αυτό που είχε προκαλέσει ή φυγή της— για να πανηγυρίση με το γυρισμό της:

«Στη χαρά του έρωτα με ξανατυλίγεις και φιλιά σου άνέρωτα πάλι με κερνάς...

Τώρα που υποσχέθηκες να μην ξαναφύγης... φαίνεται βαρέθηκες να με τυραννάς. Όσο κι' αν ελύγισα ξαναζωντανεύω τής καρδιάς μου ρήγισσα,

ΤΟ «ΤΕΙΧΟΣ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ»

Χωρίζει τα μιάς περίπου άντρώνα

ΥΠΟΛΟΓΙΖΕΤΑΙ ότι τά 43% τών άντρώνων χωρίζονται μεταξύ τους άπ' το άόρατο «τείχος της σιωπής». Μ' άλλα λόγια, οι σύζυγοι σ' άποτά δεν ανταλλάσσουν παρά έλάχιστες φράσεις, όταν είναι μόνάχοι οι δυό τους, σαν να μην έχουν πιά για τί να συζητήσουνε.

Οι ψυχολόγοι μας λένε άκόμη ότι, από κάθε 10 άντρώνα, τά 5 δε βρίσκουν πιά τί να πούνε, έπειτα από 6 χρόνια συνιδώσεως. Έτσι, οι δυο άντρώνοι αυτοί, ενώ ζουνε κάτω από τήν ίδια στέγη, νοιώθουν να τους βαρύνει ή μοναξιά και κλείνονται όλοένα περισσότερο στον έαυτό τους, σαν ζένοι μεταξύ τους— άν όχι σαν έχθροι.

Σ' όλες λοιπόν αυτές τις περιπτώσεις, οι σύζυγοι καταλήγαν σ' αυτό το σημείο, γιατί δεν κάνανε καμιά προσπάθεια να ενώσουν τα ενδιαφέροντά τους.

Να τώρα οι πιο συνηθισμένοι άπο τους βασικούς λόγους που δημιουργούν το «τείχος της σιωπής»:

1) Η συνεχής γκρίνια. — Όπως οι σταγόνες του νερού στο γνωστό κινεζικό βασανιστήριο,

έτσι και ή γκρίνια φθείρει τα νεύρα άκόμη και τών άνεκτικώτερων συζύγων. Ό άντρας που τόν γκρινιάζει διαρκώς ή γυναίκα του για να τόν διορθώσει, κλείνεται στον έαυτό του. Τρομάζει πιά να της μιλήση, άπό φόβο μήπως της δώση άφορμή να ξαναγκρινιάση. Άσχολείται με το ραδιόφωνο ή με τήν έφημερίδα του, για ν' άποφύγη τήν έπαφή με τή γκρινιόρα.

Τι πρέπει να κάνει λοιπόν ή φρόνιμη γυναίκα; Να δίνει στον άντρα της μιά συμβουλή, μιά ιδέα. Άλλά ν' άφήνη σ' αυτόν τήν τελική άπόφαση. Έτσι μοιράζονται τις ευθύνες, έχουν θέμα συζήτησεως, και το «τείχος της σιωπής» καταρρέει άυτόματα.

2) Ό έγω κεντρισμός. — Μπορεί να ύπαρξη στον ένα ή στον άλλο σύζυγο. Ό άντρας που μιλάει μόνο για τόν έαυτό του, δεν δίνει εύκαιρία στη γυναίκα του να έκδηλωθή. Έτσι, τής δημιουργεί τήν έντύπωση πως δεν τή λογαριάζει παρά μόνο σαν ένα συγκαταβάτικό άκροσχη. Έκείνη προσπαθεί να μιλήση για τα δικά της προβλήματα, για τις χαρές και για τις στενοχώριες της, άλλά ο άντρας της δεν τή άκούει.

Στην αντίθετη περίπτωση, ή έγω κεντρική γυναίκα μιλάει μόνο για άτι της συνέη, για τα παιδιά, για το δικό της κόσμο, με τέτοια έμπιστοσύνη στο άντρα της χάνει κάθε ή όστε ο άντρας της χάνει τήν ένδιόφρον για τή συζήτηση, δεν τήν

— Όχι! Μην ξαναφύγης, της έπτε. Γιατί τα τραγούδια μου θα είναι γραμμένα με αίμα!

όνειρο ζεστό. Μόνο έσένα λάτρεψα και θα σε λάτρεψω. Τόν καρμό μου γιατρέψα και σ' εύχαριστώ...

Κι' ύστερα το μελωδικό ρεφραίν ξεγύθηκε γεμάτο γλυκό θρίαμβο μέσα στη νύχτα του καλοκαιριού:

«Τώρα που γύρισες ξαναγύρισαν τα χελιδόνια στην παγωνιά... Τώρα που γύρισες μοσκομυρίσαν οι κήποι όλάνθιστοι στη χειμώνα...»

Ένα δάκρυ πικρό πήρε το δρόμο μιάς ρυτίδας... «Δεν ύπάρχει τίποτε πιο βασανιστικό άπο το να θυμάσαι στιγμές εύτυχίας σε στιγμές πόνου...» έπτε ο Δάντης. Και τώρα πιά για τή γρηά αλήτισσα της άθηναϊκής νύχτας κι' ο πόνος ήτανε πολυτέλεια, γιατί όλα είχανε καταρρεύσει γύρω της. Νείατα, όμορφιά άξιοπρέπεια, όλα είχανε χαθεί. Είχε μείνει όμως το τραγούδι — αντίλαλος εύτυχισμένων στιγμών άμέριμνης εύτυχίας, για να τή βασανίζει με τήν άνάμνησί του γλυκού παρελθόντος, που είχε σβύσει για πάντα...

Ξανάδε τόν έαυτό της όμορφη και χαρούμενη κοπέλλα με έπιπόλαιο καρδιά, έτοιμη να πεταλούδη άπο τόν ένα έρωτα στον άλλον... Και τόν ξανάδε και σήμερα, τόν οίκτρο κι' ξεαθλιωμένο έαυτό της, χωρίς στέγη, χωρίς φαί, χωρίς άξιοπρέπεια...

Άκουσε το τραγούδι, που έσβυε στο ραδιόφωνο ή αλήτισσα, σκούπισε το δάκρυ της — κι' αύτό άκόμα το ένοιωσε πολυτέλεια για τήν κατάντια της — και ξεκίνησε για τήν άσταμάτητη περιπλάνησί της μέσα στη νύχτα, μέσα στη ζωή...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

προσέχει, δεν άπαντάει κι' άπομονώνεται πίσω άπ' το «τείχος της σιωπής».

3) ΟΙ ΕΜΜΟΝΕΣ ΙΔΕΕΣ. — Ρίχνουν κάποτε το βαρύ τους ίσιο σ' όλη τή ζωή του άντρώπου. Άς πάρουμε για παράδειγμα τή γυναίκα που έχει μανία με τήν καθαριότητα. Η μοναδική της φιλοδοξία είναι να μην ύπαρξη στο σπίτι της τί να μην ύπαρξη στο νοικοκυριό της τήν τελειότητα στο νοικοκυριό της και στον άντρα της, τόν κουράζει και τόν κάνει ν' άποτραβιέται πίσω άπ' το «τείχος της σιωπής», για να βρη έπιτέλους τήν ησυχία του.

4) Η ΕΛΛΕΙΨΙΣ ΤΩ ΟΥΣΙΟ ΣΜΟ. — Γυρίζοντας στο σπίτι, ο σύζυγος άναγγέλλει στη γυναίκα του κάτι σπουδαίο που του συνέη στη δουλειά του.

— Ά, έτσι... άπαντάει έκείνη λακωνικά.

Και συνεχίζει αδιάφορα το στρώσιμο του τραπεζιού.

Δεν κάνει κανένα άλλο σχόλιο, σαν να μη τήν ένδιόφρον καθόλου αυτό που έχει τόσο χαρούνη ή στενοχωρήσει τόν άντρα της.

Πρόκειται πιθανάτα για ζήτημα χαρακτήρος. Είναι δηλαδή φτιαγμένη έτσι αυτή ή γυναίκα, ώστε να μην ένθουσιάζεται ποτέ. Άλλά, με τή συμπεριφορά της, κάνει τόν άντρα της να πιστέψη πως άδιαφορεί για τα ζήτημά του, και ύφναι το «τείχος της σιωπής» άνομιά τους.

— Μπαμπά! Πιάσε τή μπάλλα!

βαθύτερα, για ν' ασκήσουν την ευεργετική επίδρασή τους.
"Όλο το ζήτημα είναι, λοιπόν, ως πού φτάνουν οι υπεριώδεις ακτίνες. "Αν εισχωρήσουν πολύ βαθιά, μπορεί να προκαλέσουν ανεπιθύμητες διαστροφές στα εσωτερικά όργανα του σώματος. "Αν σταματήσουν, όμως, στην επιδερμίδα, είναι χωρίς καμία επίδραση.

Στά νοσηλευτικά ιδρύματα, όπου η ήλιοθεραπεία χρησιμοποιείται ως θεραπευτικό μέσον έναντι διαφόρων ασθενειών, οι γιατροί τη σταματούν σε ώριμα χρόνια διαστήματα, για να δώσουν τον καιρό στον ασθενή να ξεμαυρίσει. "Όταν το μαύρισμα εξαφανιστεί, τη συνεχίζουν και πάλι.

Το καλύτερο είναι, λοιπόν, ν' αποφεύγουμε το υπερβολικό μαύρισμα.

Μιά πρόληψη που επικρατεί σχετικά με το μαύρισμα είναι ότι προστατεύει το χερίκι από το σπινθήρι. Πρόκειται για πλά-

τους πνεύμονες ή έχουν μία φυματιώδη εντόπια χωρίς να το ξέρουν. Στην περίπτωση αυτή, τα ήλιόλουτρα μπορούν να προκαλέσουν αιμοπυύσεις και να χειροτερέψουν την κατάσταση του ασθενούς.

Στις περισσότερες από τις άλλες φυματιώσεις, ο έκεινος, δηλαδή, που δεν έχουν πνευμονική εντόπια, τα ήλιόλουτρα έχουν ευεργετική επίδραση και υποβοηθούν τη θεραπεία. Ενδείκνυνται ιδίως στις φυματιώσεις αδενίτιδας (φλόγωση των γαγγλίων), στη φυματίωση των δοντών, στις φυματιώσεις του δέρματος (λύκος), στη νόσο του Πότ κλπ.

Τα ήλιόλουτρα, σε μερικές περιπτώσεις, κάνουν καλό επίσης στην κυτταρίτιδα, γιατί υποβοηθούν την καύση των λιπών. "Αλλά τα αποτελέσματα δεν είναι πάντοτε σταθερά και γι' αυτό χρειάζεται μεγάλη προσοχή.

"Όπως είναι γνωστό, άλλα σώματα μαυρίζουν εύκολα κι' άλλα όχι. Το εύκολο

ΤΟ ΜΑΥΡΙΣΜΑ

έρχεται ή βλάπτει;

και γρήγορο μαύρισμα αποτελεί ένδειξη καλής υγείας; Τίποτα δε μας επιτρέπει να το συμπεράνουμε. Το μαύρισμα εξαρτάται από την ποιότητα του δέρματος, που είναι κληρονομική και δεν έχει καμιά σχέση με τη γενική κατάσταση του οργανισμού. Κατά κανόνα, τα χοντρά και λιπαρά δέρματα μαυρίζουν γρηγορότερα από τα λεπτά και ξερά. Σε μερικές περιπτώσεις, το πολύ γρήγορο μαύρισμα μπορεί ν' αποτελεί ένδειξη επιδεινώσεως μίας ασθένειας. (Αυτό συμβαίνει π.χ. στη φυματιώδη περιτονίτιδα).

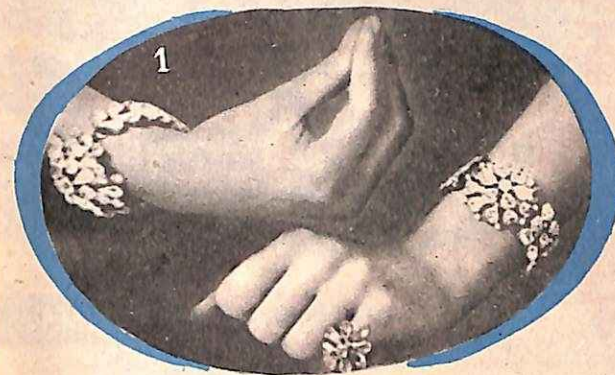
Τα παιδιά, δεδομένου ότι έχουν δέρμα πιο λεπτό και πιο ευαίσθητο, θάπρεπε να μαυρίζουν γρηγορότερα από τους μεγάλους. Κι' όμως, συμβαίνει το αντίθετο. Το μαύρισμα σ' αυτά ακολουθεί πολύ βραδύτερο ρυθμό.

Οι ξανθές κι' οι κοκκινομάλλες μαυρίζουν δυσκολότερα από τις μελαχρινές. Αυτό δε σημαίνει, όμως, ότι δεν επωφελούνται από την ευεργετική επίδραση του ήλιου.

ΟΟ

Η ΙΔΕΩΔΗΣ ΚΙΝΗΣΗ

"Όπως ξέρομε, ένας από τους δυσκολότερους ρόλους, που μπορεί να αναλάβει μία γυναίκα, είναι ο ρόλος της ιδανικής γραμμικής σε μία μεγάλη επιχείρηση. Πόια, όμως, είναι ακριβώς τα πολυποικίλα προσόντα, που πρέπει να έχει για να διεκδικήσει μια τέτοια θέση; Αυτό για πρώτη φορά κατορθώθηκε να διαπιστωθεί, χωρίς σε μία έρευνα που ονόμαζε ένα παρισινό περιοδικό και στην οποία λάμβανε μέρος οι σπουδαιότεροι επιχειρηματίες της Γαλλίας. Συνδυάζοντας τις απαντήσεις, που δόσανε το παρισινό περιοδικό κατέληξε στο συμπέρασμα πως η ιδεώδης ιδανικότερα γραμμική πρέπει να έχει τα ακόλουθα προσόντα, που, όπως θα δίτε, είναι αρκετά δύσκολα, αν όχι εντελώς ακατόρθωτα, να συγκεντρωθούν στο ίδιο πρόσωπο: «Οφείλει — γράφει το περιοδικό — να έχει την χάρι ενός κοριτσιού, τους τρόπους μίας κυρίας του κόσμου, την προθυμία μίας καμαριέρας, την υπομονή ενός αστυνομικού και την εργαστικότητα ενός αλόγου!» "Ενθουσιασμένη καθώς φαίνεται από τον επιγρυσματικό αυτό ορισμό της ιδεώδους ιδανικότητας, μια μεγάλη παρισινή επιχείρηση δημοσίευσε άμεσως μία άγγελία, δηλώνοντας πως προσφέρεται να προσλάβει και με εξαιρετικά καλό μισθό όποιον συνδυάζει όλα αυτά τα προσόντα! Για την ώρα, όμως, καμιά δεν παρουσιάστηκε για να διεκδικήσει τη θέση.

"Όλες οι κινήσεις τους σάς προδίδουν

ΠΩΣ «κρατάτε» τα χέρια σας; Πού και πώς τα βάζετε όταν καθόσαστε κάπου; Πώς τα στολίζετε; Τι κάνετε με τα δαχτυλά σας... όταν δεν έχετε να κάνετε τίποτα; "Όλες αυτές οι κινήσεις των χεριών, που δεν τις υποπτεύμαστε, φανερώνουν μία πτυχή από το χαρακτήρα και την προσωπικότητά σας. Σας προδίδουν... Με κάποια προσπάθεια, θα μπορούσατε ίσως να δώσετε στο πρόσωπό σας αυτή η έκείνη την έκφραση, να κρυψέτε τα αισθήματα ή τις σκέψεις σας, να προκαλέσετε μία εντύπωση, που επιθυμείτε. "Αλλά το πράγμα δεν είναι το ίδιο εύκολο με τα χέρια. Αυτά δεν υπακούουν στη θέλησή μας και κάνουν του κεφαλιού τους. Τις παρορμήσεις τους δεν τις παίρνουν από το μυαλό, αλλά από τα βαθύτερα ένστικτά μας, από το κρυμμένο εγώ μας, που πολλές φορές δεν το ξέρουμε ούτε έμεις οι ίδιοι. Και γι' αυτό μ'ας εκφράζουν καλύτερα και πιο ολοκληρωτικά.

Στις γυναίκες, ιδίως, τα χέρια μιλάνε τη δική τους γλώσσα. "Ετσι, κυττάζοντας τα χέρια μιας γυναίκας, μπορούμε να καταλάβουμε τη βαθύτερη ψυχολογία της και να την καταλάβουμε σε μία από τις ακόλουθες κατηγορίες:

1) "Η διστακτική: Κοιτάει διαρκώς τα χέρια της και κάνει ένα σωρό σχήματα με τα δαχτυλά της (Εικ. 1). Της λείπει συνήθως ο αυτοέλεγχος. Αισθάνεται πάντα την ανάγκη να τα πη δαλά και τα λέει όχι μόνο με το στόμα, αλλά και με τα χέρια. Παραφορτώνει τα χέρια και τα δαχτυλά της με κοσμήματα και προτιμάει τα βαριά και φανταχτερά. "Η ποιότητα δεν της ενδιαφέρει. "Εκείνο που θέλει είναι να κάνει τους άλλους να τα προσέξουν.

2) "Η επιδεικτική: Προσέχει πάντα πως βάζει τα χέρια της, κινεί έντεχνα τα δα-

χτυλά της, υπολογίζει κάθε κίνησή της, από τις πιο μικρές ως τις πιο μεγάλες. "Η γυναίκα αυτή είναι πιο επιτηδευμένη. Προσπαθεί να κάνει τις κινήσεις της κομψές και αρμονικές, αλλά η υπερβολική λεπτολογία της φέρνει πολλές φορές το αντίθετο αποτέλεσμα. "Η φυσικότητα της είναι άγνωστη. Στολίζει τα χέρια της με δαχτυλίδια, με βραχιόλια, κλπ. Προτιμάει τα βαριά κοσμήματα για τα χέρια. (Εικ. 2).

3) "Η ανήσυχη: Σταυρώνει τα δαχτυλά της και τα σφίγγει έτσι, που οι κόμποι τους γίνονται άσπροι. (Εικ. 3). "Η ψυχή της είναι γεμάτη από ανησυχίες και αγωνίες. Φοβάται πάντα πως κάτι θα της συμβεί και γι' αυτό δε μπορεί να βρή ούτε στιγμή ησυχία. Τα χέρια της είναι συνήθως αδύνατα και τα δαχτυλά της κοκκιλάκια. Προτιμάει κοσμήματα, που σφίγγονται σε πολλούς γύρους στον καρπό. Μία γαλλική παροιμία λέει για τις γυναίκες αυτού του τύπου, ότι τρώνε μόνες τους τις σάρκες τους.

4) "Η πρόληπτική: Κατέχεται από μα-

Η κλωδία των χεριών

νίες, που τις εκδηλώνει με κινήσεις των χεριών. Σταυρώνει τα χέρια της, κάνει εξορκισμούς με τα δαχτυλά της. (Εικ. 4). Προτιμάει κοσμήματα με αιχμές ή με παραστάσεις «μαγικών» ζώων (σκαρδαίων κλπ). Διαλέγει επίσης τα πολύτιμα πετράδια σύμφωνα με τις αστρολογικές προβλέψεις.

5) "Η μπερμπα: Παίζει διαρκώς με το δαχτυλίδι που φορεί στο χέρι της, το βγάζει, το ξαναφορεί κλπ. Οι κινήσεις της είναι ακομψές. Δεν ξέρει τί να κάνει ή πού να βάλει τα χέρια της. (Εικ. 5). Σε μία μεγάλη κοπέλλα, αυτές οι κινήσεις δείχνουν έλλειψη προπαρασκευής για τη ζωή.

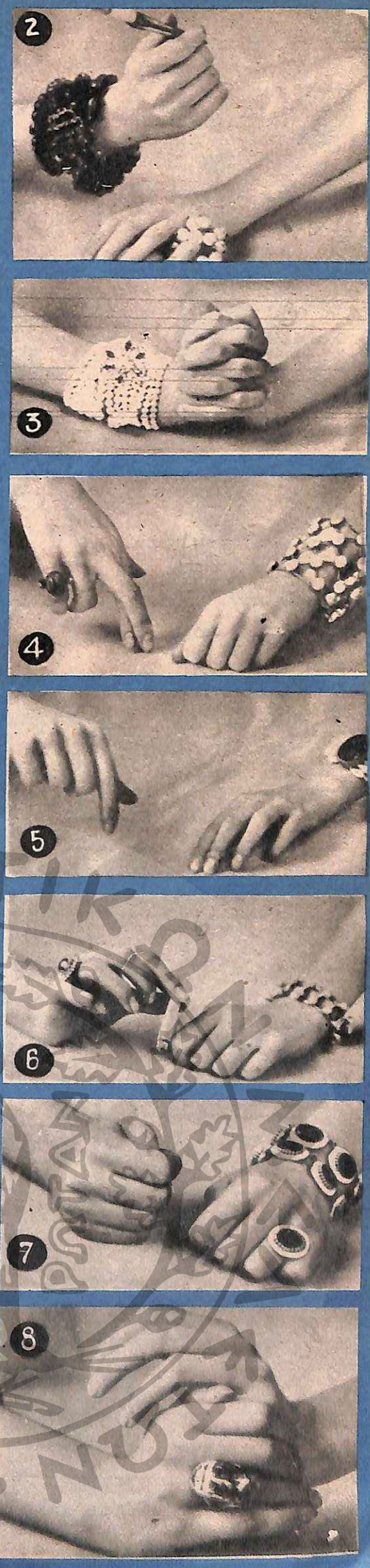
6) "Η άπειρη καπνίστρια: Πολλές νέες καπνίζουν σήμερα, όχι γιατί τις τραβάει το τσιγάρο, αλλά για να μιμηθούν τις άλλες. Την άπειρία τους μπορεί να την καταλάβει κανείς από τον τρόπο, που πιάνουν το τσιγάρο. Το κρατάνε συνήθως με τον αντίχειρα και το δείκτη από την άκρη. (Εικ. 6).

7) "Η κρυψίνους: Έχει διαρκώς σφιγμένα τα χέρια της και μαζεύει προς τα μέσα τα δαχτυλά της. "Ενα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό της είναι, ότι κλείνει τον αντίχειρα μέσα στη φούχτα της. (Εικ. 7). Προτιμάει κοσμήματα σε σχήμα κύκλου. "Ο μεγάλος της φόβος είναι οι μάτι της κλπ. Στις συζητήσεις αποφεύγει να πη τη γνώμη της.

8) "Η άδελξια: Δεν κατορθώνει να βρή την ισορροπία της και παίζει διαρκώς με τα δαχτυλά της, για να κρύψει την αδεξιότητά της. Όταν δεν έχει τίποτα καλύτερο να κάνει, πιέζει τις φάλαγγες τους για να τα κάνει να τρίζουν. Διαλέγει κοσμήματα άκομψα, που δεν ταιριάζουν στον τύπο της.

9) "Η ανυπόμονη: Θά τη δίτε να παίζει τύμπανο (Εικ. 9) ή να φτιάχνει διάφορα σχήματα με τα δαχτυλά της. "Αν την προσέξετε, θα δίτε, ότι δεν τα αφήνει ποτέ να ησυχάσουν. Κάθε τόσο, έξ' άλλου, διορθώνει τα μαλλιά της, τις πτυχές της φούτσας της κλπ. ή μετατοπίζει τα αντικείμενα, που βρίσκονται μπροστά της. "Αποφεύγει τα δαχτυλίδια, για να έχει τα δαχτυλά της πιο ελεύθερα. Για τον ίδιο λόγο, φοράει τα βραχιόλια της πολύ ψηλά. Δε θέλει να τη στενοχωρούν στον καρπό.

10) "Η κοσμική: Θά την καταλάβετε από τον τρόπο, που πιάνει το φυτίλι της (Εικ. 10) ή πού κάθεται κλπ. "Όλες της οι κινήσεις είναι προσεγμένες και κομψές. "Αποδίδει σ' αυτές πολύ μεγάλη σημασία και πιστεύει, ότι της εξασφαλίζουν κάποια ανωτερότητα απέναντι των άλλων. Τα κοσμήματά της είναι της τελευταίας μόδας και διαλεγμένα με μεγάλη προσοχή.

Ποιά σώματα μαυρίζουν εύκολότερα

ΟΙ πλάξ κι' οι άκτες άρχισαν να γεμίζουν και πάλι από θύορφα γυναικεία σώματα, που θέλουν να έπωφεληθούν από τη διπλή επίδραση της θάλασσας και του ήλιου. "Επειτα από λίγο, όλα αυτά τα σώματα θα έχουν μαυρίσει, άλλα περισσότερα κι' άλλα λιγώτερο. "Αλλά το μαύρισμα ωφελεί ή βλάπτει;

Οι γνώμες των γιατρών διχάζονται πάνω σ' αυτό το ζήτημα.

Το μαύρισμα, ως γνωστόν, οφείλεται στη συγκέντρωση μίας χρωστικής ουσίας, που καλείται μελανίνη, στα επιφανειακά στρώματα της επιδερμίδος. Ποιός, όμως, είναι ο ρόλος της μελανίνης; Μερικοί επιστήμονες τη θεωρούν ευεργετική. "Η μελανίνη, παρατηρούν σχηματίζει ένα είδος θωρακίσματος και δεν αφήνει τις υπεριώδεις ακτίνες να φτάσουν πολύ βαθιά, οπότε θα μπορούσαν να έχουν καταστρεπτικά αποτελέσματα. "Άλλοι επιστήμονες, όμως, υποστηρίζουν ότι η μελανίνη είναι ένα είδος σκουριάς του οργανισμού. Αύτη ή σκουριά, λοιπόν, σταματάει τις υπεριώδεις ακτίνες στην επιφάνεια του δέρματος και δεν τις αφήνει να προχωρήσουν

νη. "Ο οργανισμός που πήρε το καλοκαίρι άφθονες υπεριώδεις ακτίνες παρουσιάζει μεγαλύτερη αντίσταση στις μικροβιακές επιθέσεις. "Αλλά το μαύρισμα κάθε άλλο παρά αποτελεί ένδειξη ότι ο οργανισμός αποταμίευσε υπεριώδεις ακτίνες.

Μπορεί, τούναντιον, να δείχνει ότι οι υπεριώδεις ακτίνες σταμάτησαν στην επιφάνεια του δέρματος. Οι παρατηρήσεις που έγιναν κατά τα τελευταία χρόνια έδειξαν ότι τα άτομα που διατηρούσαν ένα μέρος του μαυρίσματος και το χειμώνα συναγωνίζονταν ευκολότερα από άλλα που είχαν έπωφεληθεί από τις ακτίνες του καλοκαιριού ήλιου, χωρίς, όμως, να μαυρίσουν.

Μιά αντίθετη πρόληψη υποστηρίζει ότι η έντονη ήλιοθεραπεία κατά το καλοκαίρι ελκτώνει την αντίσταση του οργανισμού σε ώριμες μολυσματικές ασθένειες, όπως είναι η πολιομυελίτις, η ιλαρά, η ανεμοθλογία κλπ. Σ' ώριμες περιπτώσεις, οι τεχνητές υπεριώδεις ακτίνες χρησιμοποιούνται για τη θεραπεία της πολιομυελίτιδος ή της ιλαράς.

"Αλλά κι' η αντίληψη αυτή δεν είναι σωστή. "Αν, όμως, η έντονη ήλιοθεραπεία έλκε ως συνέπεια την κόπωση του οργανισμού, τότε το πράγμα διαφέρει. Αυτή η κόπωση μπορεί ν' ανοίξει την πόρτα από την οποία διάφορα μικρόβια θα εισχωρήσουν στον οργανισμό.

Το ίδιο σφαλερή είναι και η αντίληψη ότι η ήλιοθεραπεία εύνοει τη φυματίωση. Σε καμιά περίπτωση, τα ήλιόλουτρα δεν ανοίγουν την πόρτα στο θάκιλλο του Κώχ. "Υπάρχουν, όμως, άτομα που έχουν αδύνα-

ΕΡΩΤΙΚΗ ΟΥΣΙΑ

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

-Ε

ΔΩ είναι η Μάρθα; ρώτησε ο Αντρέ την υπρέτρια.
— Όχι. Είναι μονάχα η δεσποινίς Ροζίνα και παίζει πιάνο.
— Ωραία. Θα μπό μιά στιγμή να της πω μιά καλημέρα...
Παραμέρισε τη μικρή υπρέτρια, προχωρώντας με γοργά βήματα στο σαλόνι, όπου ακούγονταν οι νότες του πιάνου. Στο ακουστικό των βημάτων του, η νεαρή κοπέλλα γύρισε το κεφάλι της, εξασμένη. Το χαριτωμένο προσωπάκι της έλαμψε ολόκληρο, ενώ ένα ανάλαφρο κοκκίνισμα έβαψε τα μάγουλά της.

— Εσείς, κύριε Αντρέ;

Με μιά φωνή παράξενη, εκείνος της αποκρίθηκε:
— Ναί, εγώ, Ροζίνα...

Πέταξε το καπέλλο του πάνω στο πιάνο και ξεπλώθηκε άνετα σε μιά πολυθρόνα, με ύψος ανθρώπου, που ήθελε να στρογγυλοκαθίσει.
— Ωστόσο, η άμορφη κοπέλλα του είπε, μ' ένα είδος προσποιημένης αδιαφορίας:
— Η αδελφή μου δεν είναι, δυστυχώς, εδώ.
— Τό ήξερα! της απάντησε ήρεμα.
— Τό ξέρατε; τον ρώτησε μ' απορία.
— Ναί!

Την κύτταξε μ' ένα βλέμμα βαθύ, διαπεραστικό, σ' α νάθελε να διαβάσει κάτι, που έκρυβε στο βάθος της ψυχής της. Καί, ξαφνικά, ρά να τ' ονόμαζε, ξεσπάσε μ' ένθουςισμάς:
— Ροζίνα! Πολυαγαπημένη μου Ροζίνα!

Η κοπελλίτσα που ήταν μαθημένη να τ' η

χαϊδεύουν σ' α μιά άμορφη κουκλίτσα, βρήκε σ' α τρυφερά λόγια του νέου κάποιο βαθύτερο νόημα. Με φωνή, που προσπαθούσε να της δώσει ατύπητο τόνο, χωρίς να μπορέσει να κρύψει τη συγκίνησή της, του απάντησε:
— Κύριε Αντρέ, δε σας καταλαβαίνω...

— Έκείνος, κυττάζοντάς την πάντα σ' α μάτια, πήρε τ' α χέρια της σ' α δικά του και τ' α σφίξε δυνατά.

— Ροζίνα, δεν καταλαβαίνεις πώς η ιστορία αυτή πρέπει να πάει ένα τέλος;... Δε μπορώ πιά να υποφέρω αυτό το παιχνίδι, που είναι γεμάτο υποκρισία και ψέμα. Δεν καταλαβαίνεις, λοιπόν, πώς αγαπώ έσένα, Τ' α κοούς; Μονάχα έσένα!

Μιά κραυγή ξεφυγε από τ' ο ρόδινο στοματάκι της, μιά κραυγή που μοιάζε με νότα ευτυχισμένου πουλιού, ενώ αγωνιζόταν ν' απολυτρώσει τ' α λεπτά χεράκια της από τ' ο δυνατό του σφίξιμο.

— Τί είν' αυτά που λές; Έσείς!... 'Ο άρραβωνιαστικός της αδελφής μου, της καλής μου αδελφής Μάρθας, που στάθηκε γιά μένα δεύτερη μητέρα και με λατρεύει σ' αν κόρη της. 'Ο! Θάταν φοιχτό, πολύ φοιχτό, Θεέ μου!

Αυτός όμως την τράβηξε σχεδόν πάνω του, ψιθυρίζοντας στο κοχυλένιο αυτιά της:

— Έ, ναι, τ' α ξέρω δλ' αυτά! Νομίζεις πως δεν τ' α συλλογίστηκε, πως δεν τ' α έπα χίλιες φορές σ' αν εαυτό μου; 'Ο! 'Αν ήξερες τ' ο βουδό δράμα μου! Σε γνώρισα μικρούλα, πασακολούθησα τ' ο μεγάλωμά σου, τ' ο μπουμπουκισμά σου, κάθε μέρα, που περνούσε, ένοιωθα την καρδιά μου να χτυπά π' ο δυνατό, γιά σένα... Όταν τ' ο πρωτόνοιασα, πήγα να τ' α τρελλαθώ! Θεέ μου, τί προσπάθειες έκανα να σ' α ξεχάσω! Κί όμως, όλα πήγαν χαμένα. Σ' αγαπούσα τόσο, που η αγάπη μου σκότισε τ' ο μυαλό μου και παράλυσε τ' ο θέλησί μου, Ροζίνα! 'Ο αληθινός έρωτας είναι μιά υπέροχη άρρωστίς, που μόνο τ' ο αγαπημένο πρόσωπο μπορεί να τ' α γιατρέψει!

Η νεαρή κοπέλλα τόν κύτταζε ταραγμένη. 'Ενοιώθε τόν εαυτό της τόσο περήφανο, που είχε έμπνευσει ένα τέτοιο έρωτα!

Δέν άργησε όμως νάρθ' σ' ο μυαλό της η σκέψη της μεγάλης αδελφής, της μητέρας σχεδόν, που πήγαιναν τόσο άσπλαχνα να προδώσουν.

— Κί' η Μάρθα; ψιθύρισε μ' ένα πνιγμένο λυγμό.

— Η Μάρθα απάντησε αυτός αδιστάκτα, θ' α μ' ας συγχωρήσει. Αυτή είναι ανώτερος άνθρωπος. Η ψυχή της είναι καμωμένη γιά μεγάλους ήρωισμούς. Ομολογώ πως πολλές φορές τ' α θαυμάζω, ως τ' ο σημείο να τ' α βλέπω με τρόμο. 'Ολόκληρη η ζωή της δεν είναι παρά μιά σειρά από άτελειες αυτοθυσιών και αλτρουισμούς. Είμαι τόσο άναγνος να συνδέσω τ' α ζωή μου με τ' α δική της! Η Μάρθα είναι μιά αγία, ενώ εμείς οι δυο είμαστε κοινοί άνθρωποι. Έχουμε ελαττώματα, πάθη, αδυναμίες...

«Καί, σ' ο κατά-κάτω, εμείς είμαστε νέοι και νοιώθουμε π' ο έντονα τόν πόθο της ζωής. Μην ξεχνάς πως η Μάρθα είναι κατ' α τέσσερα χρόνια μεγαλύτερή μου. Μέσα σ' την άπειρία της νεότητός μου, νομίζα πως την αγαπούσα, ενώ άπλως τ' α θαυμάζα. Τώρα βλέπω, με λύπη μου, τ' ο μεγάλη διαφορά, που μ' ας χωρίζει. Η αδελφή σου ανήκει σ' ένα άλλο κόσμο, όπου βασίλευει η ήθικη και η τελειότητα. Γ' αυτό, αποφάσισα να της μιλήσω ειλικρινά. Νάσαι βέβαιη πως θ' α μ' ας νοιώσει. Γιατί, λοιπόν, να δυσιάσουμε τόν έρωτά μας;

Της μιλούσε με τόν εγωισμό ενός νέου, που οίχεται σ' α μιά καινούργια αγάπη, συντρίβοντας την παλιά. Η Ροζίνα δεν προσπαθούσε πιά να λυτρώσει τ' α χέρια της καί, χωρίς να τ' ο νοιώσουν, βρέθηκαν άγκαλιασμένοι μέσα σ' ο σούρουπο.

— 'Η Μάρθα είχε γυρίσει ξαφνικά. 'Η υπρέτρια της είπε πως ο άρραβωνιαστικός της ήταν μέσα. Μπήκε γρήγορα σ' την κάμαρά της, γιά ν' αφήσει τ' ο καπέλλο της, άλλ' από την

άνοιχτή πόρτα του σαλονιού άκουσε ψιθυρίσματα.

Ξαφνίστηκε, στάθηκε, χωρίς να τ' ο θέλη, πίσω από τ' α βαρείες κουρτίνες κί' άκουσε ένα-ένα τ' α φαρμακερά εκείνα λόγια τ' ο άπιστου. Γιά μιά στιγμή, έμεινε σ' αν κεραυνωμένη. Σπρίχτηκε σ' αν τοίχο γιά να μην πέσει, κατάχλωμη με τ' ο βλέμμα χαμένο σ' αν μιά τραγική εικόνα τ' ο πόνου και τ' α απογνώσεως.

Τί άβυσσος κόσμος! 'Ολα τ' α καλά πούχε κάνει ως τώρα, πήγαν άδικα. 'Η πίκρα και η άγανάκτηση την έπνιγαν. Δέν υπάρχει, λοιπόν, ούτε τιμή, ούτε αγάπη, ούτε ευγνωμοσύνη σ' ανους ανθρώπους;...

Αγάπησε έναν άντρα μ' όλη της τ' αν καρδιά, γιά να τ' αν άκούσει τώρα να τ' αν φωνάζει γρη! Ουσίασε τόσο χρόνια της ζωής της, τρέχοντας με τ' ο κρύο, με τ' α βροχή, με τ' α χιόνια, γιά να παραδίη μαθημάτα πιάνου, να θρέψει τ' αν αδελφή της, όπως τ' ο δοκίμησε σ' την έτοιμοθανάτη μ' αν της, και τώρα αυτή η αδελφή την πρόδινε! 'Ολα αυτά τ' ο χρόνια, που αγωνιζόταν, μιά παρηγοριά δυνάμωσε την ψυχή της. 'Η πίστι, που είχε σ' την αγάπη τ' ο Αντρέ. Καί τώρα, που π' οδε η στιγμή να δοκιμάσει κί' αυτή λίγη ευτυχία, εκείνος την παραμέριζε, γιά χάρι μιάς άλλης... Τ' αναφυλλήτα την έπνιγαν.

— Τί ανόητη, που ήμουν!... ψιθύρισε... Νόμισα πως με τ' αν καλωσύνη, την αγάπη και την αυτοθυσία, θ' α κερδίσις τ' αν καρδιές τους. 'Οχι! 'Ολα αυτά, είναι περιττά. Τ' α ναιάνα, μονάχα τ' α εγωιστικά ναιάνα, μπορούν να καθίσουν σ' ο συμπτώσις της ευτυχίας. Μ' α είμαι, λοιπόν, τόσο γερασμένη!

Μηχανικά, σ' αν υπνοδότησσα, προχώρησε ως τόν καθρέφτη. Τ' ο δωματίο φωτιζόταν άμυδρά, από τ' α τελευταία φέγγη της άνοιξιάντικης μέρας. Καί τότε είδε με φόβη, μέσα σ' ο κρύσταλλο, ένα πρόσωπο χλωμό, κουρασμένο, αλκακωμένο από τ' α χρόνια και τ' αν έγνοιες. Κί' όμως δεν ήταν παρά τριαντατεσσάρων χρόνων!

Ωστε έπρεπε να παραιτηθ' γιά πάντα από τ' αν ερωτική ευτυχία;

— Έ, ναι, λοιπόν! είπτε, με φωνή, που έτρεμε. Δέν έχουν άδικο να με προδίδουν. Έγώ δεν είμαι καμωμένη γιά τόν έρωτα. 'Ας ζητήσω λοιπόν τ' αν λυτρώσι μου σ' την αυτοθυσία...

Περήφανη, αλύγιστη, μ' ένα υπέροχο χαμόγελο, γεμάτο εγκατέστησι, βάδιζε με σταθερό βήμα π' ο σαλόνι.

— 'Ο Αντρέ και η Ροζίνα ήταν άγκαλιασμένοι, με τ' α χέρια σφιγμένα, με τ' α χείλη ενωμένα...

Μόλις άκουσαν τ' α βήματα, τ' αράχτηκαν, χωρίστηκαν.

— Μάρθα! τραύισε η μικρή. 'Ησουν εκεί λοιπόν;

— Ναί... ήμουν εκεί, αδελφούλα μου, και τ' άκουσα όλα!

Καί η Μάρθα πρόσθεσε, με φωνή που μιόστρεψε:

— Συμφωνώ κί' εγώ μαζί σας, παιδιά μου...

— 'Ο! Μάρθα!... πολυαγαπημένη μου αδελφή, συγχωρέσε με. Δέν τ' οδελα! 'Ηταν κάτι μοιραίο...

— Έμένα να συγχωρήτε, που δεν τ' ο κατάλαβα π' ο μπροστά...

Η Μάρθα αγωνιζόταν να κρατήσει τ' ο χαμόγελό της. Τί δύσκολο, που ήταν! Γύρισε αλλού τ' ο πρόσωπό της γιά να μ' αν δούν τ' αν κοντρά δάκρυα, που κυλούσαν σ' α μάγουλά της.

Ωστόσο, προσπαθούσε να δώσει σ' την φωνή της ένα ήρεμο τόνο, λέγοντας:

— Ναί, παιδιά μου, έχετε δικίο... Δέν τ' αν νοιώθω εγώ τ' αν ζωή, όπως τ' αν νοιώθετε σεις, με τ' αν ναιάνα σας. Έγώ... ανήκω σ' έναν άλλο κόσμο!...

ΖΑΝ ΠΕΤΑΛ

Στάθηκε χωρίς να τ' ο θέλη πίσω από τ' α βαρείες κουρτίνες κί' άκουσε τ' α φαρμακερά λόγια τ' ο άπιστου...

στή... Σελήνη ακόμη. Κατόπιν αυτού νομίζω, ότι δεν είναι καθόλου περίεργο το γεγονός, ότι δεν έχω μόνιμη διαμονή. Τον ένα μήνα μπορεί να βρισκόμαι στο Παρίσι, αλλά τον άλλο μπορεί να είμαι στη Ρώμη, στο Βερολίνο, στο Λονδίνο ή και στη Ν. Υόρκη. Με τον τρόπο αυτό έχω γίνει και μανιώδης περιηγήτρια, χωρίς να το θέλω!

Κατά το γύρισμα της τελευταίας της ταινίας στο Λονδίνο, με τον τίτλο «Πικαντίλλυ, τρίτη στάσις», η Γκόκο Τάνι, μαζί με δυο γνωστές Γαλλίδες στάρ, τη Μυλν Ντεμονζώ και τη Μαρίνα Βλαντί, έκληθησαν να παρευρεθούν στη βασιλική πρεμιέρα της ταινίας «Τα δόντια του διαβόλου», κατά την οποία η βασίλισσα Έλισάβετ θα τις δεχόταν για να τις γνωρίσει και να τις συγχάρη.

Προετοιμασίες, λοιπόν, όσον αφορά τη γενική εμφάνισή των στάρ και ιδιαίτερα τις τουαλέτες, που θα φορούσαν. Οι δυο Γαλλίδες εμφανίσθηκαν μπροστά στη βασίλισσα κομψότατα, πλούσια και μάλλον σεμνά ντυμένες. Αλλά δε συνέβη το ίδιο και με τη Γκόκο. Αυτή,

στο Παρίσι, για να δημιουργήσει κάποια καριέρα.

Πήγε, λοιπόν, στο Παρίσι το 1952 και ενεγράφη άμέσως στη Σορβόνη για γενική εκπαίδευση και σε μία δραματική σχολή, με σκοπό να ακολουθήσει το επάγγελμα της ηθοποιού και καί χορεύτριας. Αλλά τα πρώτα καλλιτεχνικά της βήματα ως χορεύτριας «εξωτικών» χορών σε κάποιο μικρότερο κέντρο του Παρισιού, στάθηκαν πολύ δύσκολα. Η Γκόκο όμως κατόρθωσε σιγά-σιγά να αναδειχθεί σε ηθοποιό και το 1955 να παρευρεθεί στο Κινηματογραφικό Φεστιβάλ των Καννών. Εκεί γνώρισε και το μοναδικό φλογερό έρωτα της ζωής της στο πρόσωπο του νεαρού Γάλλου, επίσης ηθοποιού, Ρολάν Λεσάφρ. Γνωρίσθηκαν στις Κάννες και αγαπήθηκαν παράφορα, γιατί ήταν και οι δυο πολύ δοκιμασμένοι από τον τελευταίο παγκόσμιο πόλεμο.

Παντρεύτηκαν το Μάιο του 1955 και από τότε η ζωή τους κυλάει αρμονικά, ήρεμα και αγαπημένα. Άμέσως μετά, γύρισαν και δυο ταινίες ως πρωταγωνιστές, και σήμερα, πάντα μαζί, δεν εγκαταλείπει ποτέ ο ένας τον άλλο για καμιά αιτία και για κανένα οικονομικό συμφέρον. Μερικά λόγια, η Γκόκο και ο Ρολάν αποτελούν ένα από τα πιο ιδανικά και εύτυχισμένα ζευγάρια του κινηματογράφου.

Η Γκόκο και ο Ρολάν είναι σήμερα ένα ζευγάρι, που έχει βοηθήσει τον καλλιτεχνικό του δρόμο. Αλλά πόσο υπέφερε μέχρι να φτάσει στο σημερινό ευχάριστο αποτέλεσμα!

Θα έλεγε κανείς, ότι η ημέρα του γάμου τους στάθηκε κατά το ήμισυ εύτυχης! Κι' αυτό γιατί, ενώ πραγματοποιήσαν το όνειρο του φλογερού έρωτά τους, υπερπηδώντας όλα τα εμπόδια, από την άλλη πλευρά, ο γάμος αυτός έγινε αιτία να μείνουν και οι δυο χωρίς δουλειά!

Μάταια χτύπησαν πολλές πόρτες και ζήτησαν βοήθεια από το φίλο και κουμπάρο τους γνωστό σκηνοθέτη Μαρσέλ Καρνέ. Ό,τι κι αν πέτυχαν από το 1956 και μετά, ήταν προσωρινό. Η πλούσια κινηματογραφική καριέρα του Ρολάν Λεσάφρ είχε σπάσει ξαφνικά και κανείς τώρα δεν τον ήθελε σε ταινία του. Η Γκόκο, πάλι, μπορεί να ήταν όμορφη και να είχε δικαίαν τον τίτλο της «εξωτικής μινιατούρας», αλλά δεν ήταν ακόμη ηθοποιός και οι σκηνοθέτες δίσταζαν να της αναθέσουν ένα ρόλο.

Τρία χρόνια μετά το γάμο τους, τελείως απελπισμένοι και οι δυο, εγκατέλειψαν το Παρίσι και πήγαν στο Τόκιο, με την ελπίδα να βρουν καλύτερη τύχη. Όταν, όμως, είδαν, ότι

κι' εκεί τα πράγματα ήταν πολύ πιο χειρότερα, αναγύρισαν στο Παρίσι και, αρχίζοντας από την αρχή, κατάφεραν να ξανακερδίσουν σιγά-σιγά ό,τι είχαν χάσει.

Από πέρσι κι' εδώ, λένε τώρα και οι δυο μ' ένα εύτυχισμένο χαμόγελο, όλα τα βάσανα και οι δυσκολίες μας πέρασαν. Ξαναβρήκαμε τον καλλιτεχνικό μας δρόμο και συνεχίζουμε πάντα μαζί, όπως μαζί θα είμαστε και σ' όλη μας τη ζωή!...

ΤΖΩΝ ΤΟΜΠΣΟΝ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ

★ Ο Τέννισον Ουίλλιαμς απαγόρευσε να παίζονται τα έργα του σε θέατρα, όπου γίνονται φιλετικές διακρίσεις.

★ Ένας πάστορ - κάπου μπύλι της Γρανάδας, της Καλιφορνίας, έχει αναλάβει υπό την προστασία του τη νεαρή φίλη του Έρρολ Φλύντ Μπέκερλ. Ανανταν, που έγινε τελευταία ηρώδα τόσοσκανδαλών! Το αγρόκτημα, όπου βρίσκεται σήμερα η Μπέκερλ, είναι ένα είδος φυλακής χωρίς σίδηρα και χωρίς κελιά, όπου φιλοξενούνται πολλές κοπέλες, που είχαν πάρει τον κακό δρόμο και των οποίων οι γονείς δεν είναι σε θέση, για ένα οποιοδήποτε λόγο, να αναλάβουν την επίβλεψή τους. Στο αγρόκτημα αυτό οι νέες ζουν ελεύθερες και εργάζονται σ' ένα περιβάλλον καθαρό και υγιεινό, που συμβάλλει πολύ στο να τις επαναφέρει στον ίσιο δρόμο.

Ο πάστορ Λέοναρντ Γκίλνερς θ' αποφασίσει μόνος του ποτέ η νεαρή «Ανανταν» θα είναι σε θέση να ξαναπαρη τη θέση της στην κοινωνία και να είναι πια χρήσιμη και όχι επικίνδυνη γι' αυτήν.

Η Γαλλο-γιαπωνέζα καλλονή, που κατέκτησε τον κινηματογράφο

ΑΠΟ τις 20 και πλέον ταινίες ευρωπαϊκής και αμερικανικής παραγωγής, στις οποίες έχει πάρει μέρος από το 1954 μέχρι σήμερα, η δόμωρη και «εξωτική» Γκόκο Τάνι, έχει γίνει πολύ γνωστή στους φίλους του κινηματογράφου κι' έχει αποκτήσει πολλούς και φανατικούς θαυμαστές της ομορφιάς και του ταλέντου της. Από τα φιλμ αυτά, γνωστότερα είναι τα εξής: «Ο Άλφ Μπαμπά και οι 40 κλέφτες», με το Φερναντέζ, «Το λιμάνι του πάθους» με το Ζαν Γκαμπιέν, «Η κόρη του πρεσβυτέρου», αμερικανικής παραγωγής, με τον Τζον Φοράιτ, «Παρί κανά-γισ» με το Ντανιέλ Ζελάν, «Αν μιλούσε ο άνεμος» με το Ντρίρκ Μπόγκαρντ και πολλά άλλα, που την έκαναν γνωστή και συμπαθή στάρ του διεθνούς κινηματογράφου.

Η Γκόκο είναι σήμερα πολυσύχολη ηθοποιός, γιατί κάνει εμφανίσεις τόσο στο θέατρο, όσο και στην τηλεόραση. Αλλά, επειδή τρέφει ιδιαίτερη αγάπη για τον κινηματογράφο, βρασκετέ τον καιρό να γυρίσει τουλάχιστον δυο ταινίες το χρόνο, όπουδήποτε την καλέσουν. Οι ταινίες στις οποίες πρωταγωνιστήσε τον τελευταίο αυτό καιρό, είναι τρεις κι' έχουν τους τίτλους: «Το σιωπηλό άστρο», γερμανικής παραγωγής, «Τα δόντια του διαβόλου», αμερικανικής, με τον Άντονι Κουήν, με τον οποίο έρμηνεύουν έναν ενδιαφέροντα ρόλο ζευγός Έσκιμων αυτών, και «Πικαντίλλυ, τρίτη στάσις», αγγλικής παραγωγής.

Λατρεύω τόσο πολύ το επάγγελμά της στάρ, λέει η ίδια, ώστε, αν μου προτείνουν κάτι το ενδιαφέρον, είμαι έτοιμη να ταξιδέψω και

μη γνωρίζοντας την αυστήρη εθιμοτυπία της αγγλικής βασιλικής αυλής, παράγγειλε στο Παρίσι ένα περίφημο μοντέλο, που είχε το μειονέκτημα να αφήνει γυμνή την πλάτη μέχρι και... πολύ κάτω από τη μέση!

Εύτυχώς, της υπέδειξαν, ότι, αν την έβλεπε η βασίλισσα με τέτοια τολμηρή τουαλέτα, θα την εύρισκε «ακόμη»!... Έτσι, αναγκάστηκε, την τελευταία στιγμή, να φορέσει κάτι πιο σοβαρό και να παρουσιασθεί.

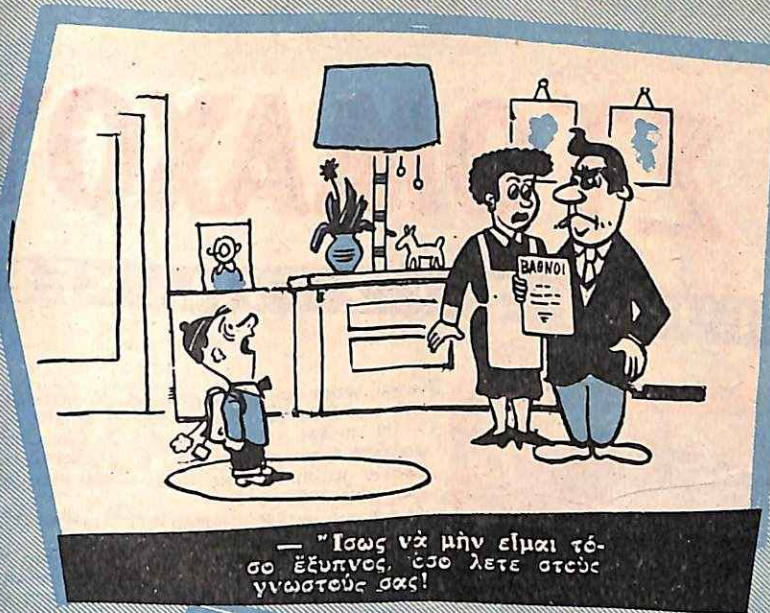
Αλλά η Γκόκο ακόμη προσπαθεί του κάκου να καταλάβει γιατί η βασίλισσα να είναι τόσο... πωριτανή!

Ποτέ δε μπορούσα να φανταστώ, λέει η ίδια, ότι υπάρχει τόσο αυστηρό πρωτόκολλο στην αγγλική αυλή. Και να λάβει κανείς υπ' όψιν του, ότι... μόνο η πλάτη μου ήταν γυμνή!...

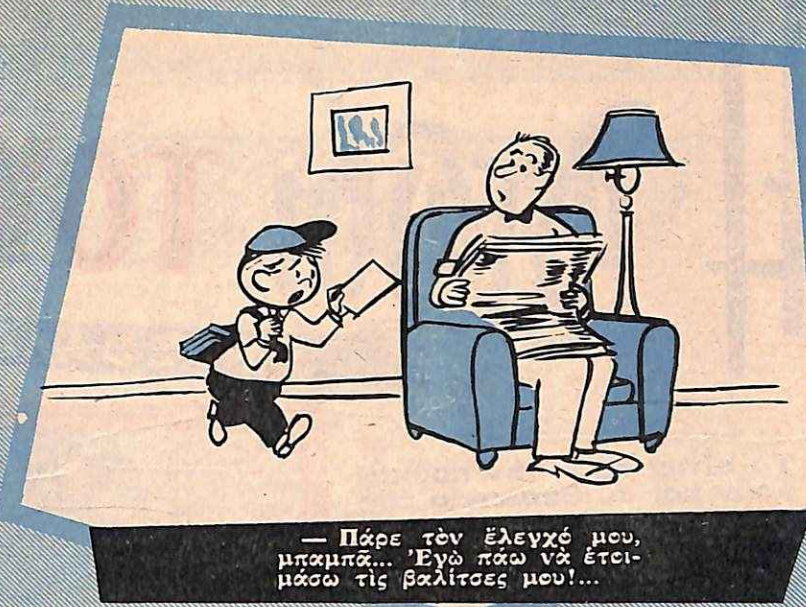
Η Γκόκο Τάνι — το πραγματικό της όνομα είναι Γκόκο Ιτάνι — γεννήθηκε στο Παρίσι στις 2 Αυγούστου του 1934 από γονείς Γαλιανέζους, που είχαν πολλά ακόμη παιδιά. Προέρχεται από έντελές βοσκοκρατική οικογένεια της Ιαπωνίας, αφού ο πατέρας της υπηρέτησε ως πρεσβευτής της Ιαπωνίας στο Παρίσι και αργότερα έγινε υπουργός των Εξωτερικών.

Σε ηλικία 2 ετών την πήραν οι γονείς της και γύρισαν στην Ιαπωνία, με σκοπό να τη μεγαλώσουν με τα ήθη και έθιμα της πατρίδας τους.

Πράγματι, από το 1936 μέχρι το 1950, η Γκόκο έζησε και μεγάλωσε στο Τόκιο. Αλλά από τους πρώτους μήνες του 1951 «επαναστάτησε», γιατί, όπως λέει η ίδια, της ήταν άδυνατο να ζήσει πια κάτω απ' τα πανάρχαια έθιμα και τους περιορισμούς της πατρίδας της, μιά και οι γονείς της είχαν βρει μαρτυρικά θάνατο, κατά τη διάρκεια του πολέμου με την Αμερική, το 1944. Ήθελε με κάθε θυσία να ξαναγύριση

— Ίσως να μην είμαι τόσο έξυπνος, όσο λετε στους γνωστούς σας!

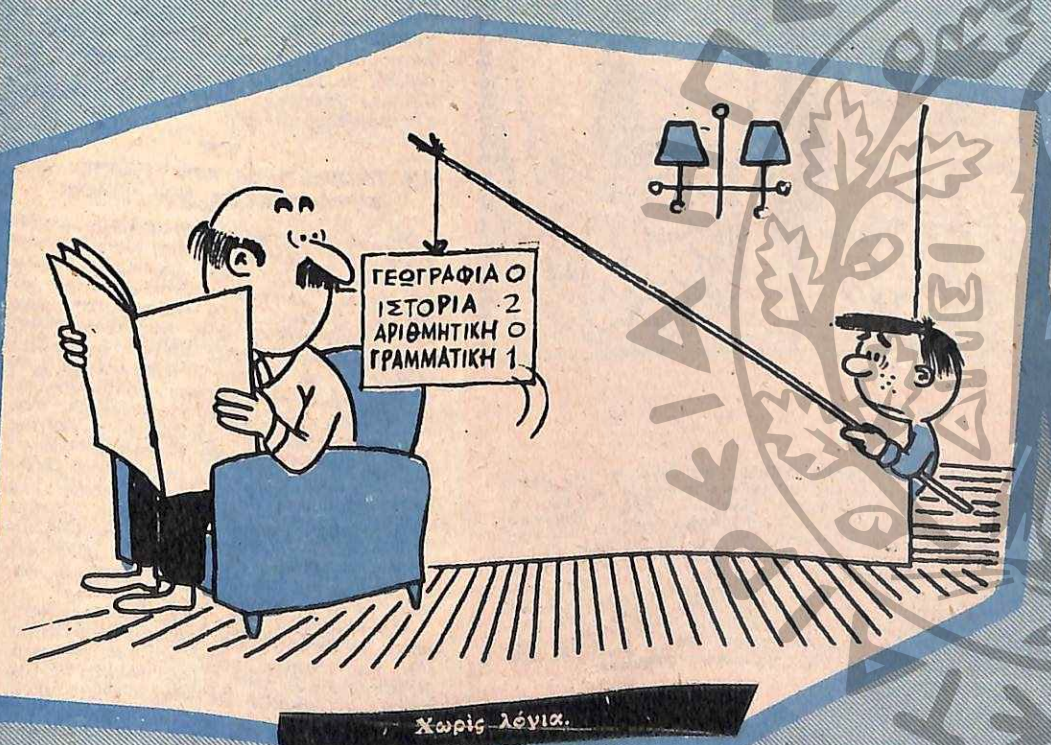

— Πάρε τον έλεγχο μου, μπαμπά... Έγώ πάω να έτοιμάσω τις βαλίτσες μου!...

— Σας παρακαλώ να μου παραχωρήσετε... άσυλο!

Σχολικός
έλεγχος

Χωρίς λόγια.

— Μπαμπά, στο παλιό μπαούλο βρήκα τους ελέγχους σου, ήταν ήσουν μαθητής. Λοιπόν, μη μου πής λέξι άλλη φερα!

Nº 60
ΓΙΑ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ
Nº 80
ΓΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

ΚΡΑΓΙΟΝ ΧΕΙΛΕΩΝ

Christian Dior

Ζητήστε τούς 2 νεωτάτους
χρωματισμούς Nº 60, Nº 80

Ένα ακόμη
Εκλεκτό προϊόν

GIOTHIS Ζεφί
ΑΡΟΜΑ ΦΡΑΓΩΛΗΣ
STABILIZER C

GIOTHIS Ζεφί

Με την πρώτη δοκιμή
δά διαπιστώσετε ότι
δέν υπάρχει καλύτερο

Ζεφί

GIOTHIS

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΤΡΟΦΩΝ Ι. ΓΙΩΤΗΣ Ο.Ε. ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ: ΚΕΤΙΝΟΥ

— Στε τὸ κουβάρι σου!
 Τὸ νῆμα εἶχε ξετυλιχθῇ ὀλο-
 κληρῶς... ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε τίποτε
 μετὰ!
 Ἡ Μαρί ἔκανε μιά κίνησι τόσο
 ἀπότομη, ὥστε ἔξφυγε ἀπ' τὰ χέ-
 ρια τοῦ Ζερεμὶ.
 — Μὰς τὰ κλέψανε! φώναξε μὲ
 λύσσα. Μὰς τὰ κλέψανε!...
 — Μὲ κοροιδεῖς!
 — Σοῦ ὀκίζονται!...
 — Ἀν δὲ μὴ παρουσιάσεις τώ-
 ρα ἄμεσως τὰ γράμματα, θὰ σὲ
 τσοκίσω στὸ ἔγχο!
 Μὰ τὸ ἀπειλησμένο ὕψος τῆς
 Μαρί ἦταν τόσο εἰλικρινές, ὥστε
 ὁ ἄντρας τῆς πείσθηκε πῶς τοῦ-
 λεγε τὴν ἀλήθεια.
 — Χαθίκα!... τραυλίζε ἡ
 Μαρί ἀνάμεσα στοὺς λυγμούς τῆς.
 Καταστρόφθηκαν!...
 — Εἶναι καιρὸς πού ἔκρυψες
 στὸ κουβάρι τὰ γράμματα; πῆ
 ρώτησε ὁ ἄντρας τῆς.
 — Εἶναι τρεῖς μέρες.
 — Μήπως σὲ εἶδε κανεὶς;
 — Κανεὶς. Εἶχα κλείσει πόρτες
 καὶ παρῶντα.
 — Ὡστε μὰς τὰ κλέψανε μέσα
 σ' αὐτὲς τίς τρεῖς μέρες...
 — Σήμερα μάλλον! Γιατὶ κύτ-
 ταξα γτες τὸ κουβάρι κι' εἶδα πῶς
 τὰ γράμματα ἦταν στὴ θέσι τους.
 — Τότε θὰ ἦρε κάποιος ἐδῶ
 σήμερα πού λείπαμε.
 — Βέβαια σήμερα! Καὶ ποῖός
 ἄλλος ἀπ' τὴ Μαρίν, ἀφοῦ ὁ ἄλ-
 λος, ὁ Μαρτέν, ἦταν στὸ Παρίσι;
 Ἄχ, κακὸ πού πάσαμε!... Πῶγε
 οἱ ἑκατὸ χιλιάδες μας!... Πεντά-
 ρα δὲ θὰ πάρουμε πιά... Κι' ὅλα
 αὐτὰ τὰ παθαίνομε ἀπὸ σένα!
 Τ' ἄκους;... Ἄν δὲν ἦσουν τόσο
 μεθύστακας καὶ χαλῶς, δὲ θὰ σὲ
 τύλιγε ἐπὶ ἐκείνη ἡ Μαρίν!
 — Δικό μου εἶναι τὸ λάθος ἢ
 δικό σου, ποῦ πῆγες νὰ βάλῃς
 τὰ γράμματα μέσα στὸ κουβάρι σου;
 — Δικό σου, παληάνθρωπε...
 πού μοῦ ἦρθελες σαλιανίσματα!...
 — Για ἑσέναπες το! μούγκρισε
 ἀπειλητικὰ ὁ Ζερεμὶ.
 — Τὸ λέω καὶ τὸ ξαναλέω! Λά-
 θος δικό σου ἴπανε!
 Ὁ Ζερεμὶ ὥρμησε ἔξαλλος πά-
 νω στὴ γυναικά του. Ἐκείνη ἄρ-
 παξε τὴν ταμπιέτα. Κι' ἄρχισαν
 νὰ χτυπάνε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, βου-
 βοί. Μὲ πάθος, ὥσπου πέσανε κι'
 οἱ δυὸ ἔξαντλημένοι.
 Ὑστερὰ ὁ Ζερεμὶ κάθησε σ' ἑ-
 νὰ σκαμνί, ἀκούμπησε τὸ κεφάλι
 του στὰ χέρια του καὶ βόγγησε:
 — Τὸ χειρότερο εἶναι πού θὰ
 χρειαστῇ τώρα νὰ δουλέψουμε!
 Κ'.
 Ἡ Ἑριέτα εἶχε ρωτήσει πὺ
 Ρενώ:
 — Θὰ πάρῃς τὴ Λιλιάν;
 Κι', ἐκείνης τῆς εἶχε ἀπάντησι:
 — Ὅχι.
 — Ὡραία, εἶχε πῆ τότε ἡ Ἑ-
 ριέτα. Δὲ ἤπῳτα τίποτ' ἄλλο...
 Ὅταν διώξῃ ἐκείνος βρέθηκε
 πάλι κοντὰ στὴ Λιλιάν, μέσα στὴν
 εὐτυχία πού ἔβλεπε γύρω του, δὲ
 βρῆκε τὸ θάρρος νὰ μιλήσῃ...
 Ὅποια ἀπόφασι κι' ἂν ἐπαίρ-
 νε, ἔβλεπε πῶς ἡ καταστροφή ἦ-
 ταν ἀναπόφευκτὴ!... Τί ἔπρεπε νὰ
 κάμῃ;
 Βασανιζόταν ἀκόμα ἀπ' αὐτὴ
 τὴν ἀμφιβολία. Ὅταν, ἐπειτα ἀπὸ
 δυὸ μέρες, πῆρε ἕνα σύντομο
 γράμμα τῆς Ἑριέτας πού τοῦ-
 γραφε:
 «Δὲν ἔμαθα ἀκόμη τὴ διάλυσι
 τοῦ ἀρραβόντος σας. Σοῦ ὑπενθυ-
 μίζω τὴν ὑπόθεσί σου καὶ τὴ δι-
 κή μου. Ἄν ἀλλάξῃ ἐσὺ γνώμη,
 ἐγὼ δὲν ἀλλάξω ἀπόφασι. Σοῦ δι-
 νω προθεσμίαν ἄλλες 24 ὥρες γιὰ
 νὰ φύγῃς ἀπ' τὴν Πριμερὸζ καὶ
 ν' ἀναγγείλῃς πῶς διαλύεται ὁ
 ἀρραβὼνας. Ἄν περάσῃ αὐτὴ ἡ
 προθεσμία, θὰ προχωρήσω ἀμει-
 λικτὰς.
 Ὁ Ρενώ ἔσकिσε τὸ γράμμα.
 Σκέφθηκε τότε νὰ μιλήσῃ μὲ τὴ
 Λιλιάν καὶ τὴ Ζακελίνη, νὰ ἐξηπῇ

τὸ μέ το Ζεοβουλῶν... Ἀλλὰ δὲ
ἐνὶ οὐρανῷ καὶ αἰσθητικῶς. Ἐκεῖ
ἔθηκε ἐπίσης γὰρ μία στιγμὴ νὰ
οὐκ ἔκρυψε, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ
κανένα, ἀλλὰ μὴ τέτοια πράξῃ
ἔθεκεν τὴ Λιλίαν νὰ τὸν περιφο-
νῇ.

Ἐπὶ κορυφῶσαν ὁ 24 ὥρες, χω-
ρὶς ν' ἀπαντήσῃ τὴν Ἐριέτα, οὐ-
τε νὰ συνηνωθῇ με τοὺς δούου-
τες. Ἦξερε καλὰ πὺς ἐκείνη δὲ
θὰ τὸν ἐξέχουσε. Δὲν ἤξερε ὅμως
τὴν ἐπερὶ τὴν ἀποφασίαν κ' ἄφηνε
τὰ πράγματα νὰ πάρουν μόνα
τοὺς τὴν μοιραία ἐξέλιξι τοῦς...

Τ' ἄλλο πρωί, πῆρε ἕνα καί-
νούργιο γράμμα τῆς Ἐριέτας:

«Ἡ προθεσμία λήγει στίς
Δε θὰ περιμένω οὔτε ὥρα περὶ
στέρο».

★

Τὸ ἴδιο ὄνομα ἀπόγεμα, ὁ Ζεο-
βουλῶς δὴκανε μὴ δεξιῶσι κ' εἶχαν
καταμένους τοὺς ἐνοίκους τοῦ
Μπουά-Μουρ. Εἶχε ὑπογραφῇ τὸ
συμβόλαιον τοῦ γαμοῦ, κ' ὁ Ζεο-
βουλῶς γιόρταζε τὴν εὐτυχία τῆς
Λιλίαν, πὺς ἀποτελοῦσε καὶ δική
του εὐτυχία.

Τὸ χερί του Ρενῶ ἔτρεμε, στήν
ὑπογραφή τοῦ συμβολαίου. Ὁ-
τόσο δὲ μίσησε—ἀν καὶ φοβόταν
πὺς στή δεξιῶσι ἐκείνη θὰ ἐξοπα-
ζε ἡ καταστροφή!

Ὁ Ζοντῦ κ' ἡ γυναῖκα του εἶ-
χαν πρὶν στή δεξιῶσι. Ἡ Ἐριέτα,
κατάχλωσι, ἀναγέτοσε τὸν κά-
κου τὴν ματιά του Ρενῶ...

Στίς 4, κατῴρθωσε νὰ τὸν συ-
νητῇ μόνον στήν εἰσοδὸ τῆς
σέρρας. Στάθηκε τότε μπροστά
του καὶ τοῦ εἶπε γρήγορα:

—Ὡστε ἐπὶ λοιπόν; Ἀρνεῖ-
σαι;

Ἐκείνος θέλησε ν' ἀπομακρυ-
θῇ χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ. Ἀλλ' ἡ Ἐ-
ριέτα πρόλαβε καὶ τοῦ εἶπε:

—Νομίζε πὺς δὲ θὰ πράγ-
ματοποιήσῃ τὴν ἀπειλή μου;...
Πρὶν περάσῃ μὴ ὥρα, ἡ Λιλίαν
θὰ τὰ ξέρι δα!

Τὸν ἄφισε νὰ μῆν μέσα στήν
ἀδειαν σέρρα, κ' αὐτὴ γύρισε
στὸ σαλόνι.

Ὁ Ρενῶ ἔπεσε σ' ἕνα καθίσμα-
κ' ἔκρυψε τὸ πρόσωπό του στὰ
χερία του. Ἐπειτα ἀπὸ μερικε-
στιμῆς, δοκίμασε τὴν ἐντύπω-
σιν πὺς κάποιος τὸν κύνταζε...

Σήκωσε τὸ κεφάλι του κ' ἔκα-
νε μὴ κίνησι ἐκπληξῶς, τρώου-
σχεδόν, βλέποντας μπροστά του
τὸ Ζοντῦ.

Ὁ δικηγόρος ἦταν κατάχλω-
μος. Μήπως εἶχε ἀκούσει τὰ τε-
λευταία λόγια τῆς Ἐριέτας;...

Ὁ Ρενῶ δοκίμασε νὰ χαμογε-
λάσῃ. Θέλησε νὰ πῇ κάτι, ἀλλὰ
δὲ μπόρεσε νὰ προσφέρῃ λέξι...

Ὁ Ζοντῦ πῆρε ἕνα καθίσμα-
καὶ κάθισε ἀντίκρου. Ἐμεινε
γὰρ λίγο σιωπηλὸς κ' ὕστερα εἶ-
πε σιγῶν:

—Πρὶν ἀπὸ λίγο, ὁ σάκος χω-
ρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ὁ σὰς εἶπε...

Πιθανὸν νάχε ἀκούσει... Μὰ τί
μποροῦσε νὰ καταλάβῃ ἀπ' τὰ
λόγια ἐκεῖνα;...

—Ὡστε εἰσάστε ἀκούει φίλος
τῆς; προθέσσε ὁ Ζοντῦ, πρὶ σιγῶν.

Ἡ ἐρώτησι ἐκείνη ἔπεσε σὺν
κεραυνὸς στὸ Ρενῶ. Τινάχτηκε ὁ-
θιος, ἔμεινε βουβὸς γὰρ μὴ στιγ-
μὴ κ' ὕστερα ξανάπεσε στὸ κά-
θισμά του καὶ εἶπε:

—Ὡ, φίλε μου!... Πὺς μπο-
ρεῖτε;...

Ὁ Ζοντῦ τὸν διέκοψε, μελαγ-
χολικά:

—Ξέρω ὅσα γίνανε ἄλλοτε με-
ταξὺ σας. Ξέρω γὰρ ποῖα γυναι-
κὰ θυσιάστηκατε τότε... Νομίζα
ὅμως πὺς ἡ διαγωγή τῆς θῆκε
σβῦσι τὸν ἐρωτὰ σας. Οὔτε μπο-
ροῦσα νὰ φανταστῶ πὺς θὰ ἐξα-
κολοῦθοῦσε νὰ ὑφίσταται, ἔπειτα
ἀπ' τὴ φιλία πὺς εἶχα γὰρ σὰς
καὶ πὺς φανήκατε πὺς εἶχατε καὶ
σῆς γὰρ μένα...

Ὁ Ρενῶ δοκίμασε τὴν ἐπιθυ-
μία νὰ γονατίσῃ μπροστὰ στὸν

— Άνθρωπο εκείνο και να του ζητή-
ση συγγνώμη για όσα είχε υπο-
φέρει έξ αιτίας του. Συγκρατήθη-
κε όμως, γιατί ήταν πιθανόν να
τον έβλεπαν από 'ξω.

Μά ή συνείδησή του επαναστά-
τησε απ' την άδικη υποψία του
Ζοντρώ.

— Άπ' τή μέρα που με γνωρί-
σατε, ως σήμερα, δεν έπαφα ού-
τε στιγμή να είμαι άξιος της φι-
λίας σας! τόν βεβαίωσε.

— Είν' αλήθεια, αυτό; φώναξε
εκείνος. Νά τόν πιστεύω;...

— Σας τ' όρκίζομαι στην άγά-
πη της Λιλιάν!

Ο Ζοντρώ έμεινε σκεπτικός με-
ρικές στιγμές. Ύστερα είπε:

— Θάθελα να σας πιστέψω...
μά πώς μπορώ; Άκουσα πριν ά-
πό λίγο την Έριέτα να σας μι-
λά σαν να σας έδινε διαταγές...

— Όχι, δεν μούδινε διαταγές.
Μέ άπειλούσε με την εκδίκισή
της!

— Με την εκδίκισή της; Γιατί;

— Άφου έζερετε πιά αυτό τό
φοβερό μυστικό, μπορώ να σας
μιλήσω καθαρά και να σας πώ
μερικά πράγματα που τά άγνοεί-
τε... Πρόκειται να διαπραχθή
σέ λίγο εδώ ένα μεγάλο έγκλημα!

— Άν υποθέτε, έμπόδιστε το!

— Τί θέλετε να πείτε;... Μιλή-
στε, γιατί διαταξέ;...

— Είμαι ένα φοιτητό μυστικό...

— Συνήθισα να μη μου κάν-
τε τίποτε εντύπωση...

— Πρόκειται να σωθούν άνθρω-
ποι αθώοι!

— Μιλήστε λοιπόν άδίσταχτα...

— Άκούστε με, κύριε... έόσεις
που σας άγαπάω, παρ' όλα όσα
γίνανε! 'Η Λιλιάν είναι κόρη του
Βιλεντίε και της Ζακελίνας. Κι ό
Βιλεντίε δολοφονήθηκε απ' τή Ζα-
κελίνα!

— Άυτό τό μυστικό, δεν τό ξέρα-
νώ μόναχα. Τό έρεει και κάποιο
γυναίκα, που όρκίστηκε να έμφο-
δίση τό γάμο μου... Κι ίσως σή-
μα τό στιγμή ή Λιλιάν...

— Αυτή ή γυναίκα είν' ή Έ-
ριέτα;

— Ο Ρενώ έσκυψε τό κεφάλι, χω-
ρίς ν' άπαντήσει.

Μά ο Ζοντρώ είχε καταλάβει.
Σηκώθηκε με δυσκολία, άκου-
μάντας στό μαπατόνι του.

— Καλά... είπε. Άφίστε με
μόνο!

— Τί σκοπεύετε να κάνετε;

— Νά έμπόδισω αυτό τό έγ-
κλημα που προετοιμάζεται...

— Πέστε μου τουλάχιστον πώ-
ς με πιστεύετε και πώς δέ με θεω-
ρείτε άναξίος της φιλίας σας! Πέ-
στε μου πώς δέ με θεωρείτε έ-
νοχο!...

Ο δικηγόρος τούδωσε τό χέ-
ρι του κι άπάντησε:

— Σας πιστεύω. Δέ φταίξει
άπέναντί μου, και γι' αυτό δεν έ-
χω τίποτα να σας συγχωρώσω...
Άφίστε με όμως τώρα, γιατί δέ
έχομε να χάνωμε καιρό...

Ο Ζοντρώ πήγε άμέσως στο
σαλόνι. Έκεί είδε την Έριέτα
που προχωρούσε προς τή Λιλιάν
σε μία στιγμή που ή κοπέλλα εί-
χε μείνει μόνη.

Ο δικηγόρος άντελήφθη πώ-
ς είχαν ανταλλάξει οι δύο τους με-
ρικές λέξεις. Είθε τή Λιλιάν να
χλωμαίξη και να φαίνεται ταρα-
μωμένη. Ύστερα ή Έριέτα άπομα-
κρώθηκε προς τή σέερα.

Τότε ο Ζοντρώ πλησίασε τή Λι-
λιάν και τής είπε:

— Θάθελα να σας μιλήσω...

— 'Η Λιλιάν του χαμογέλασε
πρόθυμα. Φαινόταν όμως σαν ό
φορημένη...

— Σας παρακαλώ να μου ό-
πανθήσετε με ειλικρίνεια, πρόσθε-
σε ό δικηγόρος.

— Ρωτήστε με...

— 'Η γυναίκα μου μίλησε μο-
ζι σας, πριν από λίγο;

— Ναι.

— Σας είπε πώς θέλει να σας
δ ή ίδιαιτέρως;

— Τώρα άμέσως.
— Πού;
— Τη σέραρα.
— Τι άλλο σάς ειπε;
— Ότι πρόκειται για την ευτυχία μου και την τιμή μου.
— Μην πάτε!... Πραγματικά, κινδύνευαν ή ευτυχία ή ή τιμή σας, και γι αυτό τόθλησε ή γυναίκα μου νά σάς προειδοποιήση. Τά τώρα ο κίνδυνος πέρασε, κι επομένως ή συνάντησή σας είναι πιά περιττή.
Ή Λιλιάν φαινόταν άναποφάσιστη.
— Σάς δίνω τό λόγο μου, πρόσθεσε σοβαρά ο δικηγόρος.Θά πιάω νά βρώ ενώ την 'Εριέτα, κι αν θέλετε θαθήρη έπειτα νά σά καθουσύχασθ...
— Τότε έμπιστεύομαι την ευτυχία μου σά τέτοια σας.
— Και κάνετε ποσά καλά. Σάς έγγυόμαι γι' αυτήν...
Μέ βήμα βαρύ, ο Ζοντρύ προχώρησε πρós τη σέραρα. Ή 'Εριέτα βοήκονταν εκεί. Έκανε μιá κίνηση έκπληξης, βλástοντάς τον. Αύτός την πλησίασε, χωρίς νά βιάζεται, και της ειπέ:
— Βέβαια, δέν περίμενες έμένα.
— Μά...
— Μή λές ψέματα! Δέν περίμενες έμένα, αλλά ή Λιλιάν.
— Δέν τό κούβω, άπάντησε ή 'Εριέτα.
Χαμογελούσε, αλλά δέν ήταν καθολόν ήσυχη, γιατί έβλεπε στό μάτια του άντρα της μιá άσυνήθιστη έκραση θμού.
— Άλλωστε, πρόσθεσε, δέν ύπάρχει τίποτα κακό γιά νά τό κούβω...
— Βέβαια, κρατάς τά ψέματά σου γιά πράγματα πού αξίζουν τόν κόπο... Τι είχες νά της πής;
— Ξέρεις πώς την αγαπού πολύ. Ήθελα λοιπόν νά τη δώ μιá στιγμή μονάχη και νά τη συγχαρώ γιά την ευτυχία της.
— Αυτό μόνο;
— Άλλά τί άλλο;...
— Πάλι λές ψέματα, 'Εριέτα!
— Πώς!...
— Τις είπες ότι θέλεις νά της μιλήσης γιά την ευτυχία της και γιά την τιμή της.
— Απ' την έκπληξή της, ή 'Εριέτα δέ βόηκε τί ν' άπάντησθ. Ο δικηγόρος εξακολούθησε, με ασπρότερο τόνο:
— Πριν από λίγο, σέ άκουσα νά λές στό Ρενώ Ραϊζίς ότι, αν δέν υπάκουσ στις διαταγές σου— δέν ξέρω ποιές είναι αυτές οι διαταγές— θά πραγματοποιήσες την έκδίκησί σου... Νομίζω πώς έχω τό δικαίωμα, 'Εριέτα, νά σε ρωτήσω ποιές είναι αυτές οι διαταγές και ποιá ή έκδίκησι με την όποία τόν απειλείς...
Πιασμένη στην παγίδα και τρομαγμένη, ή 'Εριέτα δέν ήξερε τί ν' άπάντησθ...
Ο Ζοντρύ άνασκήκωσε τούς ώμους του και είπε περιφρονητικά:
— Είσαι ένα πλάσμα συκαμερό και άτιμο... ναι, χίλιες φορές άτιμο!... Τά ξέρω όλα, τά περασμένα και τά τωρινά... Θέλεις νά σου υπενθυμίσω την παλιά άτιμία σου, πού δέν την ήξερε παρά μόνο ένας άνθρωπος—αυτός πού έγινε έκούσιο θύμα του μυστικού του;
—Τά ξέρω όλα! Ύψήφες φιλενάδα πού Ρενώ Ραϊζίς! Κι άφαισες τό φόβο σου νά βαρύνω άσες τό φίλο σου νά κατηγορία, ενώ ήπτό μιá φορητή κατηγορία, ενώ έκάφερες πώς ήταν άθώος. Δέν έκάφες τίποτα γιά νά τόν σώσης;
— Αργότερα έμαθες τό μυστικό της δολοφονίας του πατέρα σου, όπως έπίσης έμαθες και τόν παθολόγ έρωτα του Βιλεντιέ και της Ζακελίνας, απ' τόν όποιο είχε γεννηθή ή Λιλιάν. Είμαι καλά πληροφορημένος;
— Όχι, πρόφερε ή 'Εριέτα με τά δόντια σφιγμένα από λύσσα.
Προσπαθούσε νά επίβληθι στον

...Στις διακοπές σας - στο βουνό ή στην θάλασσα, - διατηρήτε τα μαλλιά σας ώρα-ώρα λούζοντάς τα μόνες σας με το Γερμανικό χρωμασμπουάν **POLYCOLOR**.

ΤΑ POLYCOLOR τονίζει άμεσως τó φυσικό χρώμα τών μαλλιών σας ή τού-
 δίνει τó χρώμα και τήν άπόχρωση τής μόδας πού ταιριάζει στήν όμορφη-
 σας, ενώ συγχρόνως χάρη στά όφέλιμα συστατικά πού περιέχει τά μαλλί-
 ά αποκτούν ύγεια, λάμψη και όμορφιά.

POLYCOLOR CREME PASTEL: Σε 12 φυσικούς χρωματισμούς. Φρεσκάρε-
τονίζει το φυσικό χρώμα των μαλλιών σας - καλύπτοντας τις λευκές τρίχες
χωρίς να τα βάφει.

POLYCOLOR CREME TEINTURE: Σε 11 φυσικούς χρωματισμούς καλύπτει τα λευκά ή γκριζα μαλλιά και τους δίνει το χρώμα της προτιμήσεώς σας

POLYCOLOR CREME BLONDIR: Σε 3 φυσικές
όμοχρωστικές ζανθού. Σας εξασφαλίζει όμο-
σις μ' ένα λούσιμο, λαμπερά και
φωτεινά ζανθά μαλλιά.

ΔΩΡΕΑΝ ΔΟΚΙΜΗ: Για την πρώτη δοκιμή χρήσεως του POLYCOLOR έπικοινωνήστε με
δωρεάν εις το 114110010 POLYCOLOR, δδός Κανάρη 28

ΔΩΡΕΑΝ ΣΥΜΒΟΥΛΗ: Συμπληρώστε «αί αποστείλτε το παρόν απόκομμα μαζί με
μό τοῦσα ἀπὸ τὸ μαλλί σας εἰς τὸ γραφεῖο τῆς Γενικῆς Ἀντιπροσωπείας POLYCOLO
Μιλανδου 4 Ἀθήναι Τηλ. 32.103

*Όνομα Έρμα μαλλιών
Διεύθυνσις Έπιθυμητή απόχρωσις

POLYCOLOR® ΠΡΩΤΟ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

ΚΑΘΙΣΜΕΝΟΙ γύρω απ' το χαμηλό τραπέζι του υπάου, οι τέσσερις φίλοι έπιναν ήσυχα το ούισκυ τους.

— Έρικ, είπες ξαφνικά ό ένας, δέ μας λές καμιά περιπέτεια σου; Σαν έξερευνητής που ήσουνα, πρέπει να έγινε ένα άπείλειωτο άπόθεμα άπό έν-διασέρες ιστορίες.

— Μήπως μας για μία άπ' τις γυναικές που γνώρισες, πρότεινε δέ-τέρος.

— Ό Έρικ έμεινε για λίγο σκεπτι-κός. Διόρθωσε μηχανικά τα γυρίζα του μαλλιά και είπες:

— Θα σάς διηγηθώ τόν έρωτά μου με μία γυναίκα...

— Τι ήταν, Ίνδθ, Αλγυπτία, Χαθα-νέζα;... αόπως άνυπόμονα ό τρίτος φίλος του.

— Τίποτα άπ' όλ' αυτά, άπάντησε ό έξερευνητής. Ήταν Έσκιμώα!

— Μά οι Έσκιμώες είν' άσχημες! πετάχτηκε ένας άπ' την παρέα.

— Δέν είναι άσχημες, διαμαρτυρή-θηκε ό Έρικ. Μπορεί να μην έγνων τόν τύπο της άπορφιάς που έβρουσε έ-μείς οι Εύρωπαίοι. Μά, άν έλγες ό ή-ποσο γλυκά ήταν τα μάτια της Γκίν και με πόση γάρι περπατούσε πάνω στους πάγους, σάν να μην άγγιζαν γάμο τα ποδαράκια της, ό' άλλωςές άείως γνώμη!...

«Τή γνώρισα στό πρώτο και τελευ-ταίο μου ταξίδι στόν Πόλο. Ήταν κόρη του Έσκιμώου που με φιλοξε-νούσε στό «έγκλου» του. Τό πρώτο θράδυ κι' όλας, όταν όλοι πέσαμε να κοιμηθούμε πάνω σε παγωτά στρώμα-τα άπό τοιάστια, ήρθε και ξάπλωσε δίπλα μου.

— Μ' έστειλε ό πατέρας μου, μου έδήγησε.

»Πραγματικά, οι Έσκιμώοι έγιναν τη συνήθεια να προσφέρουν στό φιλο-ξενομένο τους τη γυναίκα τους ή μία άπ' τις κόρες τους. Δέν τό θεωρούν καθόλου κακό, άλλα τό βλέπουνε σά μία χειρονομία υπέρτατης εύγενείας. Κι' άν ό φιλοξενομένος άσνηθή την προσφορά τους, τό παίρνουν για μεγάλη προσβολή.

»Ακριβώς γι' αυτό τό λόγο δέν ά-νήθηκα την προσφορά της Γκίν... Ή αλήθεια είναι πως δέν έγινε τράβηξη καθόλου την προσχή μου, γιατί οι γυναίκες που είνε συναντήσιες, όχι τό-τε ήταν έντελώς άσφορικές. Όταν όμως έφαιδα στην άγκαλιά μου τό ά-παλό της κορμί και δοκίμασα τη γλυ-

κα τών χειλιών της, ένοιωσα πώς δέν είχα γνώρισε ποτέ τόσο άδωο και συγγνώμος τόσο φλογόρο πλάσμα.

»Δέν είλε τίποτα άπ' την κυνική προκλητικότητα της Άνατολίτισσας, μά τό άπειρα και δειλά της χόδια έυ-πνώσαν τους πιο τρελούς πόθους!

»Όταν έζηνησα, τό πρώτ, δέν τη θόρκα στό πλευρό μου. Είλε σκληρή άπ' τα καρδιάτα και δούλε με μαζί με τις άλλες γυναίκες της φυλής της.

»Δέ μπορούίτε να φαντασθήτε πόσο σκληρή είναι ή ζωή της Έσκιμώας! Οι άντρες φεύγουν για τό κυνήγι κι'

Η μικρή ΕΣΚΙΜΩΑ

κα τών χειλιών της, ένοιωσα πώς δέν είχα γνώρισε ποτέ τόσο άδωο και συγγνώμος τόσο φλογόρο πλάσμα.

»Δέν είλε τίποτα άπ' την κυνική προκλητικότητα της Άνατολίτισσας, μά τό άπειρα και δειλά της χόδια έυ-πνώσαν τους πιο τρελούς πόθους!

»Όταν έζηνησα, τό πρώτ, δέν τη θόρκα στό πλευρό μου. Είλε σκληρή άπ' τα καρδιάτα και δούλε με μαζί με τις άλλες γυναίκες της φυλής της.

»Δέ μπορούίτε να φαντασθήτε πόσο σκληρή είναι ή ζωή της Έσκιμώας! Οι άντρες φεύγουν για τό κυνήγι κι'

αφίνουν όλες τις φροντίδες στις γυ-ναίκες. Αυτές χτίζουν με πάγο τα «έγκλου», αυτές σφινούν με τα τοιά-στια ρούχα, παπύτια και τέχνες για τό καλοκαίρι, αυτές περιποιούνται τους ταράντους...

»Παρέτεινα όσο μπορούσα την πα-ραμονή μου στό έγκλου του πατέρα της Γκίν, γιατί κάθε νύχτα δοκίμασα στην άγκαλιά της κοπέλλας τό πιο ήδονικό έρωτικό μεθύσι.

»Μά κάποτε έφτασε ό καιρός να φύγω. Ήθελα να προχωρήσω προς τό έσωτερικό της περιοχής, για να γνω-

τίσω όλη τις φροντίδες στις γυ-ναίκες. Αυτές χτίζουν με πάγο τα «έγκλου», αυτές σφινούν με τα τοιά-στια ρούχα, παπύτια και τέχνες για τό καλοκαίρι, αυτές περιποιούνται τους ταράντους...

»Είλε ή γυναίκα που θα παν-τρευτώ, της έόλωσα σκληρά. Έχει γυρά μαλλιά, όλο υποθήκες, και γα-λανά μάτια. Τό δέμα της είναι ά-παλό σάν τό δελούδο και...

»Σταμάτησα άπότομα, βλέποντας τα δάκρυα που τρέχανε στα μάγουλα της Γκίν. Γιατί την είλα πληγωμένη; Γιατί να της έσπληρώσω έτσι πόσους τα χόδια και τις ύποψείες της;

»Ήταν άραγ πια για να διορθώ-σω τό κακό! Την πήρα στην άγκαλιά μου και προσπαθήσα να την παρηγορήσω με φιλία...

»Τ' άλλο πρωτ, με έζητησαν τα ά-γρια γαυγίσματα τών σκυλιών. Πετα-γμένα έβγαλ και θρόνηκα μπροστά ο' ένα άπαίσιο θάνατο: Μία τεράστια ά-σπρη άκούδια πλησίαζε τα σκυλιά, που τα είλε ζέψει κι' όλας ή Γκίν στό έγκλου.

»Όπως ήταν δεινός, τό δύστυχα ζώο, δέ θα μπορούσε να φέρουν καμιά αντίσταση. Τό θηρίο τά τα κα-σπαράζε, και τότε πώς θα γυρίζαμε πίσω, χωρίς έλκυρο;

»Αηδούθ, ή μικρή Έσκιμώα δέ μπορούσε να γυρίσει, γιατί ήταν συνη-θισμένη στις μακρινές πορείες πάνω στό γιόνι. Μά έγώ θα πέθαινα όπωσ-δήποτε στό δρόμο!

»Πριν προλάβω να συνέλθω άπ' την ταραχή μου, είλα ή Γκίν να δρομά-προς τό έγκλου και ν' άκούζην να λή-νι τα σκυλιά... Ή άκούδια θρακά-ταν πια δίπλα της, μά εκείνη προσπα-θούσε ακόμα να έλευθερώση τα τρία τελευταία ζώα.

»Τό θηρίο μούγκρισε θραγνά και, μ' ένα τρομερό γύπνημα του υποστι-νού ποδιού του, πέταξε στό γιόνι ή Γκίν. Τα τρία σκυλιά οίχτηκαν άπάνω στην άκούδια και, βύτερα άπό λυσσα-μένη πάλι, την άνάγκασαν να πέση στό τέσσερα και να φύγη τρέχοντας, γεμάτη πλινθή.

»Όρμησα προς τό μέρος της Γκίν. Τό χτύπημα της άκούδας της είλε συντριβή τό κεφάλι. Είλε βουιστή για μένα... για μένα που, της είλε αερέθ τόσο άπαίσια!

»Ό Έρικ σταμάτησε για λίγο κι' βύτερα πρόσθεσε σιγανά:

— Όπως θα έβρετε, όταν γύρισα στην Άγγλία, έόκηκα την Πέττυ παν-ταμένη με άλλον!

Οι φίλοι του δέ μίλησαν. Έσκιμωαν τα κεφάλια κι' άδείασαν τό ούισκυ τους.

A. ΣΩΛΚ

Τό χτύπημα της άκούδας είλε συντριβή τό κεφάλι της Γκίν.

οίσα μέρη που δέν είγαν πατηθή ποτά άπό άνθρωπινο πόδι.

»Μού χρειάζονταν βίως ένας όδη-γός. Αήλωσα πως θα έδινα πλούσια άμοιβή ο' όποιον θα δούδα να με συνδούση, άλλ' όλοι άσνηθήκαν. Φοβι-σμένοι. Είλε άπείληση τιά και δέν ήθερα τί να κάνω, όταν ή Γκίν με ρώ-τησε δειλά:

— Γιατί δέν παίρνεις έμένα μαζί σου; Έέρα να βούσκω τό δρόμο άπό τ' άστέρια και να καταλαβαίνω πότε έργεται βύελλα, θα σοδ έτοιμάζω τό σά σου και θα φροντίζω για τά σκυ-λιά.

»Τό καυμένο τό κορίτσι με παρακα-λούσε, λές και θα της έκανα γάρι, παίρνοντάς την μαζί μου στην έπικίν-δυνη περιπέτεια μου!

»Ό πατέρας της δέν είλε καμιά αντίσση να την άφήση.

»Ξεκίνησαμε την άλλη μέρα, μ' έ-να έλκυρο που τό σέονανε δέκα με-γάλα και γερά σκυλιά...

»Ταξιδεύαμε πέντε μέρες, και στό διάστημα αυτό είλε άποδινθί, πως ή Γκίν ήταν πολύτιμη βοηθός. Ήξερε τό κάθε τι για τό υποπρώτο αυτό τόπο και προχωρούσε άνευκα στους σιάνους πάγους, με μία άλάνθαστη σιγουριά.

Τό ζεστό κορμί της μου κρατούσε παρά τις παγερές νύχτες, μεταδίδοντάς μου τη θόγνα του.

»Ενα θράδυ, άφού σταματήσαμε και φτιάξαμε ένα πρόχειρο «έγκλου» για να κοιμηθούμε, άνοίξα τη θαλί-στα μου για να βγάλω καθαρά ρούχα. Καθώς τραβούσα μία σανέλλα, κάτι έπεσε μέσ' άπ' τη θαλίστα.

»Η Γκίν, που βρισκόταν δίπλα μου, τό σήκωσε. Ήταν ή φωτογραφία της Πέττυ, της άραβωνιστικής μου.

— Ποιά είν' αυτή; με ρώτησε με παιδιόστικη περιέργεια ή Γκίν.

»Θύμισα τόσο με τόν εαυτό μου, γιατί μου είλε πέσει ή φωτογραφία, ώστε έξασπα άδικά στη μικρή Έσκι-μώα.

»Είλε ή γυναίκα που θα παν-τρευτώ, της έόλωσα σκληρά. Έχει γυρά μαλλιά, όλο υποθήκες, και γα-λανά μάτια. Τό δέμα της είναι ά-παλό σάν τό δελούδο και...

»Σταμάτησα άπότομα, βλέποντας τα δάκρυα που τρέχανε στα μάγουλα της Γκίν. Γιατί την είλα πληγωμένη; Γιατί να της έσπληρώσω έτσι πόσους τα χόδια και τις ύποψείες της;

»Ήταν άραγ πια για να διορθώ-σω τό κακό! Την πήρα στην άγκαλιά μου και προσπαθήσα να την παρηγορήσω με φιλία...

»Τ' άλλο πρωτ, με έζητησαν τα ά-γρια γαυγίσματα τών σκυλιών. Πετα-γμένα έβγαλ και θρόνηκα μπροστά ο' ένα άπαίσιο θάνατο: Μία τεράστια ά-σπρη άκούδια πλησίαζε τα σκυλιά, που τα είλε ζέψει κι' όλας ή Γκίν στό έγκλου.

»Όπως ήταν δεινός, τό δύστυχα ζώο, δέ θα μπορούσε να φέρουν καμιά αντίσταση. Τό θηρίο τά τα κα-σπαράζε, και τότε πώς θα γυρίζαμε πίσω, χωρίς έλκυρο;

»Αηδούθ, ή μικρή Έσκιμώα δέ μπορούσε να γυρίσει, γιατί ήταν συνη-θισμένη στις μακρινές πορείες πάνω στό γιόνι. Μά έγώ θα πέθαινα όπωσ-δήποτε στό δρόμο!

»Πριν προλάβω να συνέλθω άπ' την ταραχή μου, είλα ή Γκίν να δρομά-προς τό έγκλου και ν' άκούζην να λή-νι τα σκυλιά... Ή άκούδια θρακά-ταν πια δίπλα της, μά εκείνη προσπα-θούσε ακόμα να έλευθερώση τα τρία τελευταία ζώα.

»Τό θηρίο μούγκρισε θραγνά και, μ' ένα τρομερό γύπνημα του υποστι-νού ποδιού του, πέταξε στό γιόνι ή Γκίν. Τα τρία σκυλιά οίχτηκαν άπάνω στην άκούδια και, βύτερα άπό λυσσα-μένη πάλι, την άνάγκασαν να πέση στό τέσσερα και να φύγη τρέχοντας, γεμάτη πλινθή.

»Όρμησα προς τό μέρος της Γκίν. Τό χτύπημα της άκούδας της είλε συντριβή τό κεφάλι. Είλε βουιστή για μένα... για μένα που, της είλε αερέθ τόσο άπαίσια!

»Ό Έρικ σταμάτησε για λίγο κι' βύτερα πρόσθεσε σιγανά:

— Όπως θα έβρετε, όταν γύρισα στην Άγγλία, έόκηκα την Πέττυ παν-ταμένη με άλλον!

Οι φίλοι του δέ μίλησαν. Έσκιμωαν τα κεφάλια κι' άδείασαν τό ούισκυ τους.

ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ

Πώς θ' άντμετωπισθί τό «φράγμα της θερμότητας»

Οι Άμερικανοί ύπολογίζουν ότι σε 5 χρόνια θα έχουν τό αε-ροπλάνο, που θα φθάνη στόν τό-πο του προορισμού του... πριν ξε-κινήση.

Μη νομίζετε ότι πρόκειται για καμιά παραδοξολογία. Τό αερο-πλάνο αυτό θα τρέχη με ταχύτη-τα 3500 χιλιομέτρων την ώρα (τριπλάσια, δηλαδή, άπό εκείνη του ήχου), και θα έξουδετερώνη τη διαφορά της ώρας που ύπαρ-χει μεταξύ τών διαφόρων τόπων της Γης. (Όπως είναι γνωστό, ό πλανήτης μας έχει διαίρεση σε 24 τομείς ή ώριαίες άτράκτους, που καθεμία έχει τη δική της συμβα-τική ώρα).

Έτσι ένα παρόμοιο αεροπλάνο που θα έφενε από τό Λονδίνο στις 11 τό πρωτ, άφτανε στό Λος Άντζελες στις... 7 και 45' τό πρωτ της ίδιας ήμέρας.

Με τις σημερινές προόδους, οι ταχύτητες τών 3 ή 4 χιλιάδων χι-λιομέτρων την ώρα δέν παρουσιάζουν άξιοσημειώτες δυσκολίες. Πα-ραμένει, όμως, τό πρόβλημα της θερμότητας, που είναι άπό τα σο-βαρώτερα. Ό αέρας, λόγω της μεγάλης ταχύτητας του αεροπλά-νου, προκαλεί μία συνεχή τριβή στα τοιχώματά τους, με άποτέ-λεσμα την πυρκαγιά τους. Δη-μιουργείται έτσι τό καλούμενο «φράγμα της θερμότητας». Όσο πιο γρήγορα τρέχει τό αεροπλά-νο, τόσο πιο πολύ θερμαίνονται τα τοιχώματά του. Στην ταχύτη-τα τών 2000 χιλιομέτρων την ώ-ρα ή θερμοκρασία του αέρα θά-νι τους 100 βαθμούς, στα 3200 χι-λιομέτρα άνέρχεται στους 340 βαθμούς και στα 4000 χιλίομέ-τρα την ώρα έφτανει τους 570 βαθμούς.

Παρόμοιες θερμοκρασίες άλλοι-ωνουν τα μεταλλικά τοιχώματα του αεροπλάνου και τα μεταδίδ-λουν σε μία ήμειροστη μάζα, που δέν προβάλλει πια καμιά αντί-σταση. Έτσι, τό αεροπλάνο κινδυ-νώνει να διαλυθί άπό τη μία στι-γη στην άλλη. Τό μοναδικό μέ-

νάνημα, που δέν έχουν πια καμ-ιά άκρίβεια.

Πρέπει ακόμα να λάβουμε ύπ' όψη μας τους έπιβάτες και τους άδρες του πληρώματος, για τους όποιους ή θερμοκρασία δέν πρέπει να έφτανή τους 25—30 βαθμούς.

Προκειμένου για τό θάλαμο δια-κυβερνήσεως και τα διαμερίσμα-

τα, που δέν έχουν πια καμ-ιά άκρίβεια.

Πρέπει ακόμα να λάβουμε ύπ' όψη μας τους έπιβάτες και τους άδρες του πληρώματος, για τους όποιους ή θερμοκρασία δέν πρέπει να έφτανή τους 25—30 βαθμούς.

Προκειμένου για τό θάλαμο δια-κυβερνήσεως και τα διαμερίσμα-

τα, που δέν έχουν πια καμ-ιά άκρίβεια.

Πρέπει ακόμα να λάβουμε ύπ' όψη μας τους έπιβάτες και τους άδρες του πληρώματος, για τους όποιους ή θερμοκρασία δέν πρέπει να έφτανή τους 25—30 βαθμούς.

Προκειμένου για τό θάλαμο δια-κυβερνήσεως και τα διαμερίσμα-

τα, που δέν έχουν πια καμ-ιά άκρίβεια.

Πρέπει ακόμα να λάβουμε ύπ' όψη μας τους έπιβάτες και τους άδρες του πληρώματος, για τους όποιους ή θερμοκρασία δέν πρέπει να έφτανή τους 25—30 βαθμούς.

Προκειμένου για τό θάλαμο δια-κυβερνήσεως και τα διαμερίσμα-

τα, που δέν έχουν πια καμ-ιά άκρίβεια.

Πρέπει ακόμα να λάβουμε ύπ' όψη μας τους έπιβάτες και τους άδρες του πληρώματος, για τους όποιους ή θερμοκρασία δέν πρέπει να έφτανή τους 25—30 βαθμούς.

Προκειμένου για τό θάλαμο δια-κυβερνήσεως και τα διαμερίσμα-

τα, που δέν έχουν πια καμ-ιά άκρίβεια.

Πρέπει ακόμα να λάβουμε ύπ' όψη μας τους έπιβάτες και τους άδρες του πληρώματος, για τους όποιους ή θερμοκρασία δέν πρέπει να έφτανή τους 25—30 βαθμούς.

Προκειμένου για τό θάλαμο δια-κυβερνήσεως και τα διαμερίσμα-

τα, που δέν έχουν πια καμ-ιά άκρίβεια.

ΠΩΣ ΘΑ ΔΕΙΦΑΝΕ

ΠΡΙΝ... ΞΕΚΙΝΗΣΗ!

τα τών έπιβάτων, ή έπιθυμητή θερ-μοκρασία μπορεί να εξασφαλισθί με την τελεία άπομόνωσί τους ά-πό τό ύπόλοιπο σκάφος. Μπορεί επίσης να χρησιμοποισθί ένα άέ-ριο τό «φρέον», που έχει φυκτι-κές ιδιότητες άνώτερες άπό την άμμωνία.

Άλλά θα πρέπει να εξασφα-λισθί άκόμη μία μόνιση: ψύξί τών έξωτερικών τοιχωμάτων του αερο-σκάφους στα όποια, όπως είπα-

νύχτα κτλ. Θα βλέπουν άκόμη τις περιοχές άπό όπου περνούν, σάν να βούσκονταν σε ύψος 500 ή 1000 μέτρων. Έτσι ή άπομόνω-σί τους θα είναι μόνον θεωρητική.

Οι Άμερικανοί τεχνικοί ύπο-λογίζουν ότι καθένα άπό τα αε-ροπλάνο αούτό του τύπου θα στοι-νίσθ 10 περίπου εκατομμύρια δολάρια (300 εκατομμύρια δρα-νιές), με την προϋπόθεση, όμως, ότι θα γίνη μία μαζική παραγω-

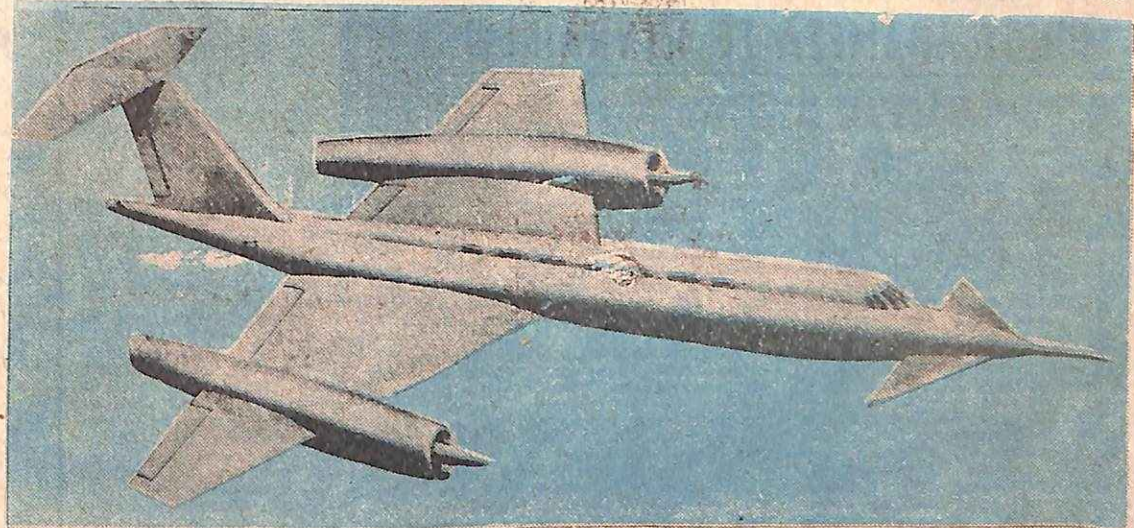
γή 200 τουλάχιστον κομματιών. Άλλ' άν κατασκευασθύν 5 ή 10 μόνον, τό κόστος για τό καθένα θα αύξηθί κατά δύο περίπου έ-κατομμύρια δολάρια.

Οι κοπέλλες του Καϊπιτάουν έχουν όρίσει μία... ταρifa για τα ραντεβού τους! Για να βγύνε έ-ξω τό βράδυ μ' ένα νεαρό, πρε-πει να τους δώση αυτός γι' άν-τάλλαγμα ένα δίσκο γραμμοφώ-νου «όνγκ-πλέν». Μερικές δε πιο συμπεριονολόγες, συμφωνούν με τους καβαλλέρους τους να τους παραχωρήσουν την άποκλειστικό-τητα της συντροφιάς τους και να πληρωθύν με 10 δίσκους!

Κι' οι νεαροί τί λένε γι' αυτό; Φαίνεται πως είναι μάλλον ευχα-ριστιμένοι, γιατί μπορούν έτσι να εξασφαλίσουν την όμορφότερη κο-πέλλα, δίνοντάς της άπλάνα ένα δίσκο.

Οι πιο ένθουσιασμένοι δάπρεπε να είναι αυτοί που πουλάνε δι-σκους! Κι' όμως έχουν παράπο-νο, γιατί οι νεαροί, μη έχοντας πάνω λευτά για ν' αγοράσουν δίσκους, τους κλέβουν! Μπαιίνουν δηλαδή τρεις-τέσσερες μαζί σ' έ-να καταστημα, κι' ενά ό μισό ά-παρχολούν τους υπαλλήλους, οι άλλοι άρπάζουν ό,τι μπόρουν κι' εξαφανίζονται!

Τελικά, οι δίσκοι αυτοί κατα-λήνουν σε διάφορα ένεχυρωθεί-σθία που δίνουν 20 δραχμές για τόν καθένα.

Τό αεροπλάνο, που θα τρέχη με ταχύτητα 3500 χιλιομέτρων την ώρα, θα είναι κατασκευασμένο από άνοδείωτο χάλυβα. Θα έχη μήκος 26 μέτρων και βάρος 18.100 κιλών. Ή διακυβερνήσι του θα γί-νεται άπό ένα μοναδικό πιλότο. Δέν θα έχη παράθυρα.

νανήματα, που δέν έχουν πια καμ-ιά άκρίβεια.

Πρέπει ακόμα να λάβουμε ύπ' όψη μας τους έπιβάτες και τους άδρες του πληρώματος, για τους όποιους ή θερμοκρασία δέν πρέπει να έφτανή τους 25—30 βαθμούς.

Προκειμένου για τό θάλαμο δια-κυβερνήσεως και τα διαμερίσμα-

τα, που δέν έχουν πια καμ-ιά άκρίβεια.

Πρέπει ακόμα να λάβουμε ύπ' όψη μας τους έπιβάτες και τους άδρες του πληρώματος, για τους όποιους ή θερμοκρασία δέν πρέπει να έφτανή τους 25—30 βαθμούς.

Προκειμένου για τό θάλαμο δια-κυβερνήσεως και τα διαμερίσμα-

τα, που δέν έχουν πια καμ-ιά άκρίβεια.

Πρέπει ακόμα να λάβουμε ύπ' όψη μας τους έπιβάτες και τους άδρες του πληρώματος, για τους όποιους ή θερμοκρασία δέν πρέπει να έφτανή τους 25—30 βαθμούς.

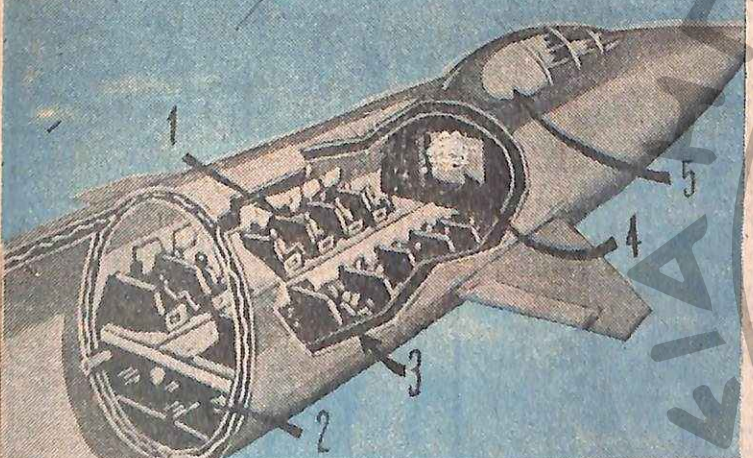
Προκειμένου για τό θάλαμο δια-κυβερνήσεως και τα διαμερίσμα-

τα, που δέν έχουν πια καμ-ιά άκρίβεια.

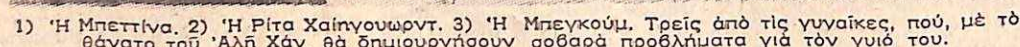
Πρέπει ακόμα να λάβουμε ύπ' όψη μας τους έπιβάτες και τους άδρες του πληρώματος, για τους όποιους ή θερμοκρασία δέν πρέπει να έφτανή τους 25—30 βαθμούς.

Προκειμένου για τό θάλαμο δια-κυβερνήσεως και τα διαμερίσμα-

τα, που δέν έχουν πια καμ-ιά άκρίβεια.

Τό έσωτερικό του αεροπλάνου. 1) Αίθουσα για τους έπιβάτες. 2) Άνω-γοί, καλώδια και μοχλοί διακυβερνήσεως. 3) Ή αίθουσα τών έπιθα-τών θα είναι τελείως άπομονωμένη και θα διασκήζεται άπό άγωγούς μέσα στους όποιους θα κυκλοφορή ένα άέριο με ίσχυρες φυκτικές ιδιότητες, τό «φρέον». 4) Συσκευή τηλεόρασεως. 5) Είδικα μηκα-νήματα θα εξασφαλίζουν τη συνεχή ψύξί του έμπροσθίου μέρους και του θαλάμου διακυβερνήσεως, όπου ή άνοδος της θερμοκρασίας θα είναι μεγαλύτερη.

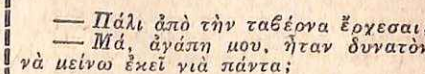
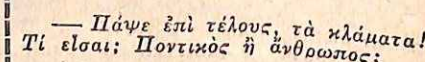
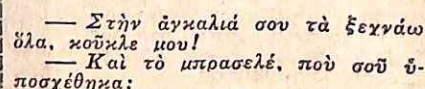

Ὁ θάνατος τοῦ πατέρα του δημιούργησε γιὰ τὸν νεαρό
Ἀνῶ Χὰν ἄλυτα προβλήματα

νά είναι κά-
λος και καθοδηγητής.
Τίσας, με τὸν θάνατό του, εἴ-
ναι βέβαια πὸς ἔλα τα πρὸς ἐλπί-
μας, πού βρισκανε πρὶν τὴν ἐλ-
στοχη λύσι τους ἢ δὲν προλάβαι-
ναν κἀν νὰ ἐκπληθωσούν, θὰ ἐμ-

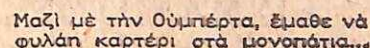
σύζυγος, μία συμπεριεργασία του, από ανάλογη κοινωνική προέλευση, για να τον θέσουν οριστικά κάτω από την επιρροή τους!

Στις πρείς αυτές γυναίκες, που δε θ' άργησουν να φέρουν, με την διαφορετική νοοτροπία τους και τις αντίστοιχες επιδιώξεις τους, σε δύσκολη θέση τον Καρμύ, πρόκειται αναγκαστικά να προστεθεί και μία τέταρτη, με την οποία δεν είχε ως τώρα καμία επαφή, αλλά θα υπογενοθώ να έχει στο μέλλον. Ή τέταρτη αυτή είναι, όπως είπαμε παραπάνω, η Ρίτα Καλινόυωφ, που την βέβαι ακόμμη με την οικογένειά του. Χέν ή υπαρκτή της Γισαμίν. Σύντομα, ο Καρμύ θα βρεθεί στο βίλημμά να συνεχίσει τους δικαστικούς αγώνες του πατέρα του έναντι της Ρίτας για το ζήτημα της κληρονομιάς της Γισαμίν ή να φέρει οριστικά την ετεροβλή άσκληση

Μα ὁ κόσμος δὲν ὄργισεν νὰ καταλάβῃ τὴν ἀλήθειαν, ὅταν ἀντίκρουσε τὸ πρῶτο ποτὶ "Ἀντέξω γεμῆτο πρὸςκλητὴ καὶ ἱκανοποίησι. Εἶχε χα-
θῇ κι' αὐτὸς μαζί με τὴ Σάβρα.
Ψυγερὰ ἐξαναφάνηκε, ἀλλὰ γιὰ νὰ φύγῃ ἀμέσως, νὰ πάρῃ τὰ βουνά.

Φοροῦσε μεγάλα μαῦρα γυαλιά,
 πὺ κρύβανε τὰ μάτια του. "Ὅταν

Φορούσε μεγάλα μαύρα γυαλιά, που κρύβανε τα μάτια του. Όταν

Τη τελευταία όπλο της είναι μία έμπρηστική βόμβα 500 κιλών, που ανασπύσει θερμοκρασία 2400 βαθμών! Έτσι, επί 20 λεπτά της ώρας, το παρόνομο θερμαίνεται στη μιά θερμοκρασία της επιφανείας του Ηλίου. Κι' ο σκληρότατος πάγος, που θα μπορούσε να σκληρή στη μέση ένα πολεμικό σκάφος, μεταβάλλεται σε άμμο.

ρέψω συχώρεσι καὶ νὰ σέ παρακα-
λέσω γονατιστὸς νὰ δεχτῇς τὰ πλού-
τη μου, ποὺ τὰ κέρδισα μονάχα γιὰ
σένα!

— Δέ μπορώ!... τραύλισε ανάμεσα στα σπασμένα λυγμούς της. Δέ μπορώ πιά... Γιατί σ' αγαπώ κι' εγώ, Άντζελο!...

ΤΕΛΟΣ!... Ζ. ΚΟΝΣΤΑΝ

Ενώ παγιδεύουν στα πνήντα κατεβαίνει άσκητα προς τό νότο, ώστε ν' άποτελή κίνδυνο γιά έπτά άπ' τούς πιο διαβητικούς «δρόμους» του Άτλαντικού. Κι ό κίνδυνος πολλάπλασιάζεται από την πυκνή όμίχλη που ύπάρχει συνεχώς σ' αυτά τά μέ-

ρη. «Ωστόσο σήμερα τα πλοία δε χρειάζεται—όπως άλλοτε—να δούνε τα παγώδυνα για να τ' αποφύγουνε. Χάρη στις πληροφορίες της Περσιπόλου των Πάγων, ξέρουν καλά πού μπορεί να τα συναντήσουνε.

五

Η δόνα 'Αγκουέντα ντε Λούνα γεννήθηκε στο Κορέλλο της Ναβάρρας, από πλούσια κι' αριστοκρατική οικογένεια. Είχε εκθαμβωτική ομορφιά, αλλά κανείς δε θα σκεφτόταν να σηκώσει τα μάτια του πάνω της, γιατί όλοι τη θεωρούσαν σαν την πιο ενάρετη νέα της περιοχής. Κι' ήταν τόσο η ομή της αρετής της, που πολλοί δοκίμιζαν στ' όνομά της.

Αδιάφορη για τις χαρές της ζωής, μπήκε το 1712 στη μονή των Καρμειτιτών της Λέρμας. Ήταν τότε μόλις δεκαεφτά χρόνων... Προτού περάσουν δυο χρόνια, η ομή την παρίστανε σαν άγια. Στους πόρνο των ευγενών, στις καλύψεις των φτωχών, στις ταβέρνες, δεν άκουγε κανείς τίποτα άλλο, εκτός από περιγραφές για τις εκστάσεις και τα θαύματά της. Τις όπμιες αυτές τις διέδιδαν ο ηγούμενος της μονής της Λέρμα 'Ιωάννης ντε Λόνγκα, ο επισκοπικός επίτροπος Μινγκουέλ Σαρτόνγκα κι' άλλοι κληρικοί.

Λίγον καιρό αργότερα, κληρικοί και λαϊκοί της περιοχής ζήτησαν την άδεια από τον επίσκοπο να ιδρύσουν ένα καινούριο μοναστήρι στον τόπο της γεννήσεως της 'Αγκουέντα. 'Η άδεια αυτή τους δόθηκε πρόθυμα κι' η δόνα 'Αγκουέντα έφυγε τότε από τη Λέρμα και πήγε στο Κορέλλο, για να γίνει η γουμέντι της μονής που ιδρύθηκε εκεί προς τιμήν της.

Επί είκοσι δώδεκα χρόνια, η δόνα 'Αγκουέντα εξασκούσε με περσινά στα μάτια του κόσμου σαν υπόδειγμα αρετής και θεοσεβείας. Και μόνο στο τέλος αποκαλύφθηκε ότι ήταν μια από τις πιο ακόλαστες και διεσθαρμένες μοναχές που γνώρισε η 'Ισπανία. Οι σπουδαγούμενες εκστάσεις της ήταν όργανα ακόλασιες και τα δόθεν θαύματά της γονδορεύει απάτες, στις οποίες είχε για συνεργάτες διαφόρους μοναχούς και μοναχές.

Ένα από τα θαύματά της, που προκλούσε το γέλιο διαμαρτυρίας, ήταν ότι έσταζε στα δύο σκληρά πέτρα, μάλιστα τις άγγιζε με τα γόνατά της. Στο έσπερικό τους εμφανιζόταν τότε, από το ένα μέρος ένας σταυρός κι' από το άλλο ένα αστέρι, κόκκινα και τα δύο. Οι πέτρες αυτές, σύμφωνα με τις όπμιες που κυκλοφορούσαν, θεραπεύαν διάφορες ασθένειες και μετρούσαν τους πόνοους του τοκετού. Γι' αυτό, πολλοί πληθύναν υπέρσωνα ποσά για να τις αποκτήσουν.

Στην πραγματικότητα, αυτές οι πέτρες ήταν από τοιμημένα τοξόδια. Μία μοναχή, που είχε ειδικηστή στην κατασκευή τους, έφτιαχνε κοτόπιν στο έσπερικό τους με κόκκινη υπανίδα ένα σταυρό κι' ένα αστέρι και σμιέδεσε το μέρος όπου η δόνα 'Αγκουέντα έσταζε να βάλει το γόνατό της, για να τις κάνει ν' ανοίξουν στα δύο, με μία επίδεξια πέρα!

Ήταν τόσο η ομή για την άγιαση και τις θαυματουργικές ικανότητες της δόνας 'Αγκουέντα, που από όλα τη Ναβάρρα έτρεφαν στο Κορέλλο, για να πάρουν την εύλογιά της ή για να θεραπευθούν από διάφορες ασθένειες.

Στο τέλος, όμως, κάποιος την κατήγγειλε, και τότε έπαυσε να έσσει τα όργανα και τα εγκλήματά της. 'Η δόνα 'Αγκουέντα γραστούσε τη ομή της στος φίλους της, που ήταν όλοι κληρικοί. Αυτοί άσπνυδντο κατόπιν τα δόθεν θαύματά της και τις όπμιες έβλεπε εκστάσεις της, κατά τις οποίες έπικοινωνούσε δόθεν με τον 'Ιησού Χριστό, την Παναγία και διαφόρους άγιους!

Από τις ακόλαστες σκέψεις της, η άγιασμένη αυτή μοναχή είχε γίνει υπέρσωνα πέντε ή έξη φορές. Τα παιδιά που έφευγε στον κόσμο, τα έπνιμε με τα ίδια της τα γόνατα και τα έβαζε στον κήπο της μονής.

Η δόνα 'Αγκουέντα διολύνησε όλα τα εγκλήματά της. 'Αλλ' η 'Ιερά 'Εξέτασι δίστασε να την παραπέμψει στ' όρκι, από φόβο μήπως κλονιστεί η ομή της. Τον έπισκέφθηκε μία μέρα στο σπίτι του. 'Ο Μπελακόσια τον δέχθηκε με μεγάλη ευγένεια και του έδωσε μία συλλογή από διάφορα μικροδώρα χωρίς αξία, που του άφιναν οι επισκέπτες του.

—Θα ήθελα και με άφιστε και σεις κάτι για ένθμιο, σινιόρ 'Αμπού, του έλεπε.

—'Ο 'Αμπού έκανε να βγάλει ένα δοχτυλίδι από το δάχτυλό του, αλλ' ο Μπελακόσια δεν το δέχθηκε. 'Ηθελε κάτι έντελώς χωρίς αξία.

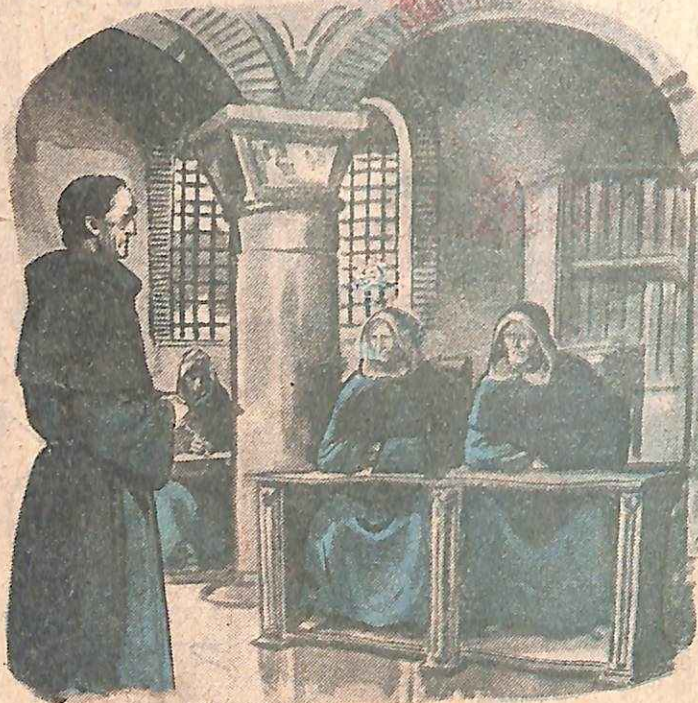
—'Ο 'Αμπού τότε τούδωσε ένα μικρό σονιά.

Είκοσιεπτά μοναχές εξασπνίστηκαν με τρόπο μυστηριώδη. 'Αλλες απ' αυτές πέθαναν δηλητηριασμένες κι' άλλες εξασπνίστηκαν σε μακρονα μοναστήρια, όπου πέρασαν την υπόλοιπη ζωή τους κλεισμένες μέσα σε υπόγεια κελιά.

—'Ανάμεσα στις πρώτες, για τις οποίες η 'Ιερά 'Εξέτασις προτίμησε το

—'Η δόνα της την κράτησε τότε από τα γόνατά της να βοηθήσει τον Βένγκ στο δολοφονικό έργο του.

—'Απ' αυτή τη στιγμή, άνοιξαν για δόνα όλοι πύλες του ούρανού, έλεπε κατόπιν στη Βιτόντα. Μάθε, κόρη μου, ότι υπόκεινται στους πειρασμούς της σάρκας, εξαγνίζουμε την ψυχή.

Ο 'Ιωάννης ντελλά Βένγκα ψολόγησε τις ένοχες σχέσεις του με τη δόνα 'Αγκουέντα και διάφορες άλλες μοναχές.

ΤΑ ΟΡΓΙΑ ΤΗΣ ΔΟΝΑΣ 'ΑΓΚΟΥΕΝΤΑ

δηλητήρια, ήταν και μία ανήψια της δόνας 'Αγκουέντα, η δόνα Βιτόντα ντε Λόγια. 'Η δόνα της την έκανε να κοντά της από την ηλικία των έννε χρόνων, στο μοναστήρι του Κορέλλο. Τέσσερα χρόνια αργότερα, την παρέδωσε σ' έναν από τους φίλους του, το μοναχό 'Ιωάννη ντελλά Βένγκα...

—'Η μικρή, όμως, αντίστοιχόταν. γή μας, 'Ο αδελφός 'Ιωάννης σου έδειξε τώρα το δρόμο του εξαγνισμού και της σωτηρίας!

Αυτός ο 'Ιωάννης ντελλά Βένγκα είχε γραφεί μία βιογραφία της δόνας 'Αγκουέντα. Σ' αυτή τη βιογραφία έξασπνιζε όλους τους πόνοους της άγιασας, το έξισημείο του είναι ότι αυτά τα θαύματα είχαν κα-
 χα αυτή τη στιγμή, του έλεπε χαμογελάοντας, και σάς το δίνω με ένα όρο: 'Αν χρειαστεί να το χρησιμοποιήσετε, μην τ' αφήσετε... έτι τόπου, 'Έχει τ' όνομά μου σκαλισμένο πάνω!...

ΟΙ ΤΣΕΠΕΣ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ

—'Ο Κορμπιέρ, δικηγόρος σέ μία επαρχιακή πόλη της Γαλλίας, έγινε υπούργος των Οικονομικών επί Λουδοβίκου ΙΗ'. Κάποτε, σέ μία συνεδρίαση του υπουργικού Συμβουλίου, όρισαν το υποκριτικό διάστημα, βγάδ' ο Κορμπιέρ, χωρίς να τον μαρτυρήσει από την τάση του το μαρτυρήσει από την ταπεινότητα του και τα δόξα έμπούρα του, πάνω στο τραπέζι. 'Ο βασιλιάς, τρομερά ένωχλημένος, του λέει:

—Κόρμ' Υπουργέ, δεν αδειάζει κανείς τις τσέπες του μπροστά στο βασιλιά!

—Φοβόμηναι, Μεγαλειότατε, απαντάει ο Κορμπιέρ χωρίς να χάσει καθόλου τη ψυχραιμία του ότι είμαι ο πρώτος ύπουργός, που αδειάζει τις τσέπες του, αντί να τις γεμίζω!...

Ο ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΘΕΟΣ

—'Ο Βολταίρος, που δέ φημιζόταν για φιλόδοξος, πήγαινε στο δρόμο κι' ένα γυνάτο του. Τη στιγμή εκείνη η πέρασε ένας παπάς, που πήγαινε να μεταλλάξει κάποιον έτοιμοβάτο και ο Βολταίρος αποκαλύφθηκε.

—'Δότε συμπλιωθήκατε με το

ταγραφή στα δόξα της 'Ιεράς 'Εξέτασεως και έπινε επίσημοση με τις υπογραφές 'Ιερουσαλίων, επισκοπικών και, 'Ετσι, η 'Εκκλησία δε μπορούσε πια να τα αποκρίνει και να τα αρνήσει.

—'Ο Βένγκα είχε φτιάξει επίσης ένα πορτραίτο της 'Αγκουέντα, που το είχε φάει στην εκκλησία της μονής του Κορέλλο, σαν να έπροκειτο για άγια. 'Αντιγραφα αυτού του πορτραίτου κυκλοφορούσαν σ' όλες τις επαρχίες της 'Ισπανίας.

Στην αγκυρά, που έβρινε με απόλυτη μυστικότητα από τους 'Ιεροεξετάστες του Λορριόνο, ο 'Ιωάννης ντελλά Βένγκα ομολόγησε, ανάμεσα σέ πολλά άλλα, ότι είχε καταγράψει το αντίτιμο 11.800 λειτουργιών, που, ένω είχε πληρώσει γι' αυτές από διαφόρους πιστούς, δεν τις έλεπε.

—'Ομολόγησε επίσης τις ένοχες σχέσεις του με τη δόνα 'Αγκουέντα, τη Βιτόντα και διάφορες άλλες μοναχές.

—'Ο 'Ιωάννης ντελλά Βένγκα έφάρμοζε τη θεωρία της δόνας 'Αγκουέντα, σύμφωνα με την όποια ο μόνος τρόπος για να εξαγνιστεί κανείς την ψυχή του, ήταν να υποκύψει στους πειρασμούς της σάρκας. Από τις αποκρύψεις του προέκυψε ότι το μοναστήρι του Κορέλλο ήταν ένας τόπος ακόλασιες και διασφάρας.

—'Η δόνα 'Αγκουέντα διάλεγε με προσοχή τις μοναχές που δέχονταν σ' αυτό. Αυτές οι μοναχές έπρεπε προτίσως να είναι νέες και ομορφές. 'Ο 'Ιωάννης ντελλά Βένγκα είχε, το προνομίο να ζυπνάν σ' αυτές τους πειρασμούς της σάρκας και... να τις οδηγεί στο δρόμο του λυτρώμού και της σωτηρίας!

Το έξισημείο είναι ότι η ηγουμένη παρακολουθούσε αυτές τις «εισησεις» κι' έπινυσε διάφορα τεχνάσματα, για να καταπνεί τις αντιδράσεις των τροφίμων του μοναστηριού τους.

Οι 'Ιεροεξετάστες, όμως, έκριναν πως ήταν επικίνδυνο να φέρουν όλες αυτές τις ασήλότητες σέ φώς και γι' αυτό περιορίστηκαν να εξορίσουν τον ντελλά Βένγκα στο έρημο μοναστήρι του Ντουρούελο, που έρισκόταν στην πιο άγρια περιοχή της Γκουανταλάμα και που άπείχε δέκα περίπου ώρες από το κοντινότερο χωριό. 'Ο 'Ιωάννης ντελλά Βένγκα άρρώστησε εκεί και πέθανε ύστερα από λίγους καιρό.

—'Η 'Ιερά 'Εξέτασις δεν έέλασε επίσημα τον 'Ιωάννη ντε Λόνγκα, που ήταν ηγούμενος της μονής της Λέρμα, και τον επισκοπικό επίτροπο δόν Μινγκουέλ Σαρτόνγκα. Κι' οι δύο τους εξορίστηκαν σέ μία μονή των Πυρηναίων, όπου πέθαναν από τις κακουχίες και τις στερήσεις. Δώδεκα άλλοι κληρικοί, που ήταν συνέργοι της δόνας 'Αγκουέντα, εξορίστηκαν σέ διάφορα μοναστήρια του Βασιλείου, της 'Οσίας, του Μπιλμπάο και της Μαγιόρκα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η αίρεσι των Ζουγκουίνας.

Θεός τον ρώτησε ο συνοδός του. —Χαίρετίσμετε απλά, αλλά δε μιλάμε! Απάντησε ο Βολταίρος.

ΠΩΣ ΤΟΝ ΣΥΓΥΡΙΣΕ

Τη στιγμή που όλο το ακροατήριο χειροκρούσε με ένθουσιασμό το Μπέρναρ Σά, ύστερα από την επεμείρα μίας κομωδίας του, άκούστηκε και κάποιος που τον σφύριζε.

—'Ο Σά, που βρίσκοταν πάνω στη σκηνή, στράφηκε προς εκείνον, που σφύριζε και του έλεπε:

—Είμαι κι' εγώ της ίδιας γνώμης με σένα, φίλε μου! Μά τι μπορούμε να κάνουμε έμεις οι δυο μπροστά σ' όλους αυτούς, που χειροκροτούν;

Ο ΣΦΥΓΜΟΣ

—'Ο διάσημος Γερμανός γιατρός Χαίμ, που ήταν και μεγάλος φίλος του Κροιστού, εκλήθη κατά τα μέσα να έπισκεφθεί μία κυρία της ανώτερης τάξης, που είχε άρρωστησει έσπνικά. 'Ο Χαίμ, που τα έπινε με μερικούς φίλους του, σηκώθηκε τρικλινοντας και σέ λίγο βρισκόταν στο προσέφαλο της άρρωστης, που ήταν κατάλωμη και παραμιλούσε.

—'Εμιας για να βρη το σφυγμό της, μά ήταν τόσο μεθυσμένος, που δεν τον εύρισκε.

—Σκιντα στο μεθύσι... έλεπε για τον εαυτό του, μονολογώντας.

—Ναι, γιατρέ μου, πού απάντησε αμέσως η άρρωστη. Μά προς Θεό να μη το μάθω κανείς!

—'Είχε μεγαλώσει πια. Ήταν μία άραία, ξανθή κοπέλλα, ο στόχος των νέων της γειτονιάς

Η Θάλεια συνώδεσε τα παιδιά τρία κοριτσάκια και δύο αγοράκια, από την τραπέζια στην έξωπορτα κι' έκεί τους έλεπε:

—Αύριο δε θα κάνωμε μάθημα... 'Εκείνα γύρισαν και την κούταξαν. 'Η Θάλεια τότε πρόσθεσε:

—Θάρρητε... την άλλη βδομάδα... τη Δευτέρα.

Τα είχε συνήθεισε με κάτι τέτοιες άναβολές. Αυτή τη φορά, όμως, η άναβολή κρατούσε πάνω από μία βδομάδα.

—'Αλλά και πάλι δε ρώτησαν το λόγο. Χαίρετησαν και τράβηξαν το καθένα για το σπίτι του.

—'Η Θάλεια έμεινε μερικές στιγμές εκεί στην έξωπορτα, τα είδε ν' απομακρύνονται κι' έπειτα ξαναγύρισε στην τραπέζια.

—'Ενα δάκρυ είχε κληήσει από τα μάτια της. 'Ηξερε πως πιθανόν τη Δευτέρα, που τους είχε πη να διαγορεύσουν, να τους έλεγε δριστικά πως τα μαθήματα των Γαλλικών διακόπτονταν και πως έπρεπε να φροντισούν να βρουν μία άλλη δασκάλα.

—'Αγαπούσε τα παιδιά, όπως αγαπούσε και τη δουλειά της, που από αυτήν έβγαζε ένα μικρό εισόδημα, για να μπορεί να συντηρήται.

—Εύτυχώς, το σπίτι ήταν δικό της, η μόνη περιουσία, που της έμεινε μετά το θάνατο του πατέρα της.

—Παρέδιδε, λοιπόν, Γαλλικά σέ πέντε πλουσιόπαιδα της γειτονιάς κι' έπαιρνε κι' ένα νοίκι, από το ακριανό, ανεξάρτητο δωμάτιο του σπιτιού της. Τόχε νοικιάσει σέ μία φοιτήτρια, που την καλοπληρώνανε, γιατί της άρεσε το δωμάτιο.

—Σχέσεις δεν είχε με κανένα ή Θάλεια. Μετά το θάνατο του πατέρα της, έκλεισε την πόρτα της σ' όλους τους συγγενείς και τους φίλους. Τους θεωρούσε υπεύθυνους για το θάνατό του, όταν, σέ μία στιγμή μεγάλης ανάγκης, που δε μπόρεσε να κρατηθεί κι' έβλεψε το μαγαζί του, δε βρέθηκε κανένας να τον βοηθήσει, για να μη

ΣΥΒΟΥΣΑΝ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

πουληθούν τα πράγματά του στον πλειστηριασμό.

—Αυτό ήταν το πιο μεγάλο χτύπημα της ζωής του, κι' απ' αυτό σταμάτησε η καρδιά του, μία νύχτα.

—Τότε, η Θάλεια ήταν δώδεκα χρόνων. Ήταν, όμως, ένα μυαλωμένο κορίτσι, που το κάθε τι το σκεφτόταν σέ μεγάλη γυναικά.

—'Ενας γείτονας μεγάλεμπορος, που πληροφορήθηκε την τραγική της κατάσταση, έστειλε τη γυναικά του να την πάρη και να τη φέρη στο σπίτι τους.

—'Εμιας τη συμφορά, που σέ βρήκε, της έλεπε ιστορικά. Είσαι μικρή και νομίζω πως δε θα τα καταφέρεις να τη βγάλεις πέρα μόνη σου. 'Αν θέλεις να δουλέψεις, σέ παίρνω στο κατάστημα μου, στο τμήμα παραδόσεων. 'Η δουλειά είναι εύκολη, δε διπλώνεις δέματα και δε τα παραδίδεις στους πελάτες. 'Εχω άλλες δυο κοπέλλες σ' αυτή τη δουλειά. Το μεσημέρι θάρχεσαι εδώ να διαβάσεις τα δυο μικρά μου άγοράκια, που πάνε στην πρώτη του Δημοτικού, και θα τρώς μαζί τους. Για δλ' αυτά, θα σου δίνω 1500 δραχ.

—'Η Θάλεια, που είχε ανάπτυξη μεγάλου κοριτσιού, δέχτηκε, γιατί δε φανταζόταν να βρη καλύτερα: δουλειά, καλό μισθό και προστασία. Σκέφτηκε μάλιστα να συνεχίσει τα μαθήματά της στο Γυμνάσιο, με προτίμηση να πηγαίνει μία ώρα την ημέρα για Γαλλικά, γιατί δεν ήθελε να γυριζή τη νύχτα, μόνη, έξω από το σπίτι.

—Πέντε χρόνια κράτησε η ήρεμη αυτή ζωή της. Όλοι ήταν ευχαριστημένοι μαζί της και η πρόσδοός της στα Γαλλικά ήταν τόσο, που οι καθηγητές της στη Γαλλική 'Ακαδημία τη συμβούλευαν να πάρη τα δίπλωμά της.

—'Ακριδώς, την έποχη εκείνη, συνέβη κάτι το άπρόσδοτο. 'Ο προστάτης της έπαθε την ίδια δουλειά, που είχε πάθει ο πατέρας της. Χρεώκοπος! 'Η οικογένειά του καταστράφηκε, το μεγάλο κατάστημα του έκλεισε και η Θάλεια έμεινε χωρίς δουλειά.

—Τότε ήταν, λοιπόν, που αναγκάστηκε να νοικιάσει το ακριανό δωμάτιο και να κινή γνωστός της παρέδιδε μαθήματα Γαλλικής.

—Σκέφτηκε έτσι να μαζεύει στο σπίτι της και να άρκεσθ' σ' αυτά τα λίγα, που κέρδιζε, γιατί μία ανώτερη εκπαίδευση, ή άπαιτούσε χρήματα, που δεν είχε.

—'Είχε μεγαλώσει πια. Ήταν μία άραία, ξανθή κοπέλλα, ο στόχος των νέων της γειτονιάς

Το ζευγάρι, άγκαλιασμένο στην κουρασσή του βαποριού, πήγαινε προς την ευτυχία...

—'Σήμερα είκοσιπέντε χρόνων κι' εργάζεται από μικρό παιδί κοντά μου. Σκοπεύω μάλιστα να του άφισω τη μισή μου περιουσία, γιατί είναι συνεργάτης μου. Την άλλη μισή θα την άφισω στην κόρη σου, που έχει μάλιστα και το όνομα της μητέρας μου...

—'Αν δε μου κρατάς καμία, Λεωνίδα, θα δεχτής αυτό που σου γράφω; Θάθελα ακόμη να δεχτής κάτι άλλο: Να παντρευόμινε αυτά τα δυο παιδιά, για να μη σκορπίση η περιουσία μου σέ βέλους. Είναι ένας καλός και τίμιος νέος. Μάλιστα, σέ τρεις μήνες, δηλαδή τον Αύγουστο, θα του δώσω στέλα να τον γνωρίσετε από κοντά.

—'Ετσι, έλπιζω να ξεπληρώσω την άδικία, που σου έκανα κάποτε.

—'Η Θάλεια, με τα μάτια βρεγμένα από τα δάκρυα, διάδασε το γράμμα, που ήταν για το δυστυχιο πατέρα της, κι' έγραψε αμέσως στο όθιο της, που ήταν εγκατεστημένος στο Ντζιμπουτί, όλη την κατάσταση της και τη θλίβη Ιστορία της. Για το σχέδιο όμως του θείου της να την παντρεύη με τον προστατευμένο του δεν του έγραψε τίποτα.

—'Εκείνος, μόλις έλαβε το γράμμα της, της έστειλε μία έπιταγή μ' ένα μεγάλο ποσό, και την πληροφορία, ότι ο συνεργάτης του θάχαταν άμνηστος τον Αύγουστο να την πάρη, για να μείνι μαζί τους, να μην είναι μόνη.

—'Γι' αυτό, η Θάλεια έλεγε στα παιδιά να μη γυριστούν την επομένη. Είχε λάβει το πρωί εκείνο, ένα τηλεγράφημα, ότι ο Γεώργιος Παρίσης έθανε στον Πειραιά...». Θα κατέβαινε, λοιπόν, στο λιμάνι να τον ύποδεχτεί.

—'Ήταν ένας κομψός και άραϊος νέος ο Γιώργος Παρίσης κι' έκανε άμέσως καλή έντύπωση στη Θάλεια.

—'Αλλά και η Θάλεια άσσεσε στο Γιώργο, κι' έτσι δε δυσκολεύτηκαν να συνεννοηθούν και να κάνουν το γάμο τους σ' ένα έξοικον της Πατρίδας.

—Δεν άργησε ούτε η αναχώρησή τους και η έπιστροφή κοντά στο όθιο τους.

—'Ετσι, ένω το ζευγάρι, άγκαλιασμένο στην κουρασσή του βαποριού, που τους πήγαινε προς την ευτυχία, άλλαξε λόγια πρσέρα, σέ μία συνδικία της 'Αθήνας, είχε κρεμαστή μία ταμπέλα με τις λέξεις: «'Η οικία παλείται»...

—'Εμιας επίσης πως πέθανε κι' η άσωση η αδελφή μου, πέντε χρόνια μετά το γάμο σας, κι' ότι τώρα έχετε καλό μαγαζί στην 'Αθήνα.

—'Εγώ έχω πολλά λεφτά και θέλω να σέ βοηθώσω τώρα.

—'Εχω όμως και κάτι άλλο να σου πώ. Δεν παντρεύτηκα. Έχω δώδεκα έτη παιδί. 'Οχι δικό μου. Είναι ενός φίλου μου, που πέθανε στην 'Αφρική και που του υποσχεθήκα, πριν πεθάνη, να ύποστηρίξω το γιού του. Αυτός ο νέος έ-

—'Είχε όμως και κάτι άλλο να σου πώ. Δεν παντρεύτηκα. Έχω δώδεκα έτη παιδί. 'Οχι δικό μου. Είναι ενός φίλου μου, που πέθανε στην 'Αφρική και που του υποσχεθήκα, πριν πεθάνη, να ύποστηρίξω το γιού του. Αυτός ο νέος έ-

—'Είχε όμως και κάτι άλλο να σου πώ. Δεν παντρεύτηκα. Έχω δώδεκα έτη παιδί. 'Οχι δικό μου. Είναι ενός φίλου μου, που πέθανε στην 'Αφρική και που του υποσχεθήκα, πριν πεθάνη, να ύποστηρίξω το γιού του. Αυτός ο νέος έ-

—'Είχε όμως και κάτι άλλο να σου πώ. Δεν παντρεύτηκα. Έχω δώδεκα έτη παιδί. 'Οχι δικό μου. Είναι ενός φίλου μου, που πέθανε στην 'Αφρική και που του υποσχεθήκα, πριν πεθάνη, να ύποστηρίξω το γιού του. Αυτός ο νέος έ-

Σελίς Της γυναικάς

ΤΑ ΣΚΕΡΤΣΑ ΤΩΝ ΝΤΕ-ΠΙΕΣ

Η ΜΕΓΑΛΗ μόδα των ντε-πιές δὲ φαίνεται ὅτι πρόκειται νὰ ἐπηρεασθῇ ἀπὸ τὴ ζέση τοῦ καλοκαιριοῦ καὶ νὰ δώσῃ τὴ θέσι τῆς σὲ ἄλλα φορέματα πρὸς καλοκαιρινά. Μαζὶ μ' αὐτὰ τὰ τελευταῖα τὰ ντε-πιές θὰ συνεχίσουν νὰ ἔχουν τὴ θέσι τους στὴ γυναικεία γκαρνταρόμπα καὶ νὰ βρίσκουν πάντα τὴν κατάλληλη στιγμή γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσουν τὴ γυναῖκα.

Θὰ τὰ δοῦμε νὰ μᾶς ἐμφανίζονται μὲ τὴ μὴ ἢ τὴν ἄλλη καινοτομία, πάντοτε κομψὰ καὶ σκερτσόζικα εἴτε σὲ ἐθαῖξε εἴτε σὲ ἴσια γραμμὴ. Ἰδιαίτερος θὰ προτιμῶνται τὰ ντε-πιές, ποὺ εἶναι συνδυασμοὶ φούστας καὶ καζάκας. Ἡ γραμμὴ ποὺ θ' ἀκολουθοῦν εἶναι μία ἀνετη καὶ συγχρόνως ἴσια γραμμὴ. Ἡ φοῦστα, δηλαδὴ, μολονότι εἶναι ἴσια ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, παρουσιάζει μεγάλη ἀνεσι μὲ μιά σειρὰ ἀπὸ ἐλεύθερες πένες στὴ μέση ποὺ ἐπιτρέπουν ἕνα φάρδος πρὸς τὰ κάτω.

Τὴν ἴδια γραμμὴ ἀκολουθεῖ καὶ ἡ καζάκα, ποὺ μολονότι ἀνετη εἶναι, κ' αὕτὴ εὐθγράμμη. Τὸ φάρδος τῆς ἀρχίζει ἀπὸ τοὺς ὤμους, ποὺ εἶναι ἀρκετὰ ριχτοί, μὲ τὰ μανίκια κολλημένα χαμηλά.

Τὸ μᾶκρος στὶς καζάκες εἶναι περιορισμένο καὶ πολλὲς φορὲς στολίζονται σὸ κάτω μέρος μὲ ἐξωτερικὲς τσέπες.

Τὸ ἀνοίγμα τοῦ λαιμοῦ μένει χωρὶς γιάκὰ καὶ μπορεῖ νὰ εἶναι στρογγυλὸ ἢ μυτερό. Πάντα ὅμως μὲ μιά κλίσι ἐθαῖξε.

Τὸ μᾶκρος τῶν μανικιών εἶναι λίγο πρὸς κοντὸ ἀπὸ τὸ τρουά-κάρ.

Ἄλλη γραμμὴ ποὺ θὰ εἶναι ἐπίσης πολλὴ τῆς μόδας, εἶναι αὕτὴ ποὺ συνδυάζει στενὴ φοῦστα καὶ μιά βέστα, ποὺ μόλις ξεπερνᾷ τὴ μέση. Πολὺ τῆς μόδας θὰ εἶναι ἐδῶ τὸ σταυρωτὸ κοῦμπωμα μὲ δύο ζευγὴ κομψιὰ σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι τὰ μὲν ἀπὸ τὰ δέ. Ἐνας μεγάλος γιάκας στολίζει τὴ βέστα, ἐνῶ τὰ μανίκια εἶναι κοντὰ, φτάνοντας μόνο ὡς τοὺς ἀγκῶνες.

Γι' αὐτὰ τὰ καλοκαιρινὰ ντε-πιές χρησιμοποιοῦμε βαρεῖες κοτονάντ φανταζι: πτί-καρρά, πτε-ντε-πούλ, καντριγιέ ἢ καὶ ἀνάμειξε φανταζι καὶ μονόχρωμοι.

Η ΓΡΑΜΜΗ ΠΡΕΝΣΕΣ

Μία μόδα ποὺ θὰ ἐπικρατήσῃ ἐπίσης κατὰ τὴ φετινὴ καλοκαιρινὴ περίοδο εἶναι ἡ μόδα τῆς γραμμῆς πρενσές. Θὰ τὴ δοῦμε σὲ πολλὰ φορέματα. Καθὼς ξέρομε, ἡ γραμμὴ πρενσές χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὸ μονοκόμματο φορέμα χωρὶς διόλου ζώνη. Ἡ μέση εἶναι τοποθετημένη λίγο ὑψηλότερα ἀπὸ τὴν κανονικὴ τῆς θέσι καὶ ὑπογραμμίζεται μὲ μερικὲς πένες κάτω ἀπὸ τὸ στήθος καὶ πᾶρσιμο τῶν πλαινῶν ραφῶν.

Τὸ κάτω μέρος τοῦ φορέματος φαρδύνεται λίγο, προσδίδει σὸ σύνολον μιά ἐθαῖξε γραμμὴ.

Τὰ φορέματα πρενσές ἔχουν μεγάλα ἀνοίγματα λαιμοῦ, μεγάλους γιάκας καὶ μανίκια κοντὰ.

Γιὰ τὴν κατασκευὴ αὐτῶν τῶν φορεμάτων πρενσές χρησιμοποιοῦμε διάφορα μεταξωτὰ.

1) Τουαλέττα μὲ τὸ ἀνωμαλο μᾶκρος τῆς φοῦστας, ποὺ ἔχει οὐρὰ πίσω. 2) Ντε-πιές ἀπὸ κοτονάντ πτε-ντε-πούλ μὲ κοντὴ βέστα. 3) Λουσάτο καλοκαιρινὸ ἐπᾶνωφόρι ἀπὸ αὐρά. 4) Ντε-πιές φοῦστας καὶ καζάκας.

ΑΜΠΙΓΙΕ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Ἡ ριχτὴ γραμμὴ εἶναι ἐκείνη, ποὺ θὰ κυριαρχήσῃ στὰ καλοκαιρινὰ ἐπᾶνωφόρια, πρὸ πάντων στὰ ἀμπιγιέ. Τὸ ριχτό τους, πολὺ ἀνετο, ἀρχίζει ἀμέσως ἀπὸ τοὺς ὤμους, ποὺ ἀκολουθοῦν τὴν κιμονὸ κόψι.

Τὸ κοῦμπωμα σ' αὐτὰ, τὰ ἐπᾶνωφόρια τὸ καταργεῖ ἡ μόδα καὶ ὅταν χρειάζεται κλεισίμο, ἕνα κράτση μὲ τὸ χέρι βοηθᾷ σ' αὐτό.

Ἡ μόδα τῶν μεγάλων γιάκας δὲν συνεχίζεται καὶ τὰ μανίκια γίνονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κιμονὸ τρουά-κάρ ἀρκετὰ φαρδύα ὡς κάτω.

Τὰ ἀμπιγιέ αὐτὰ ἐπᾶνωφόρια ἀποτελοῦν ἕνα σύνολο μὲ τὸ ἀνάλογο ἀμπιγιέ φορέμα προσαρμολόμενα σ' αὐτό. Χρησιμοποιοῦμε δηλαδὴ ὁμοιο ὕφασμα, τόσο γιὰ τὸ ἐπᾶνωφόρι, ὅσο καὶ γιὰ τὸ φορέμα, ὅσο καὶ γιὰ τὸν φάρδα τοῦ φορέματος ἴδιο μὲ τὴν φάρδα τοῦ ἐπᾶνωφοριοῦ.

Τὰ αὐτὰ, τὰ σατέν καὶ οἱ μεταξωτοὶ ἀλπακάδες χρησιμοποιοῦνται γι' αὐτὰ τὰ σύνολα.

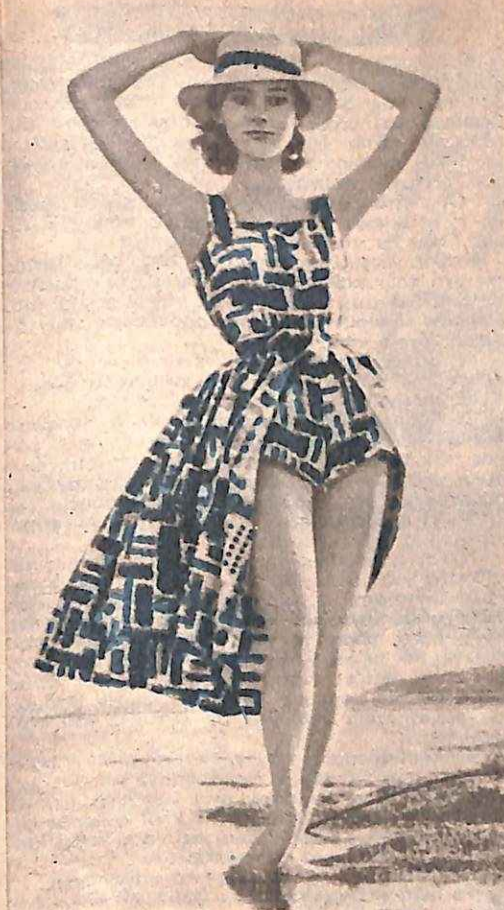
ΤΟ ΑΝΩΜΑΛΟ ΜΑΚΡΟΣ ΣΤΙΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

Ἡ καλοκαιρινὴ μόδα παρουσιάζει μιά ἰδιότροπη καινοτομία στὶς πράγματι ἀμπιγιέ τουαλέττες, ποὺ προορίζονται γιὰ βραδυνὲς συγκεντρώσεις. Ἡ καινοτομία αὕτὴ ἀφορᾷ τὸ ἐπίμαχο μᾶκρος τῆς φοῦστας, ποὺ τόσο συχνὰ ἀπασχολεῖ τοὺς ρυθμιστὲς τῆς μόδας. Τὸ μᾶκρος τῆς εἶναι καιρὸς, ποὺ ἔχει σταματήσει σὲ ὁρισμένα ἑκατοστὰ ἢ μάλλον γιὰ ν' ἀκριβολογήσωμε σταματᾷ πάντα ἀμέσως κάτω ἀπὸ τὰ γόνατα. Ἀλλὰ νὰ ποὺ ἡ μόδα, μὴ θέλοντας νὰ στερήσῃ τὴ βραδυνὴ τουαλέττα ἀπὸ τὴν ἐπιστημότητα ποὺ μπορεῖ νὰ τῆς προσφέρει ἡ μακρὴ φοῦστα, κατορθώνει νὰ συνδυάσῃ τὰ δύο σὲ ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ φορέμα.

Ἡ τελευταία λέξι τῆς μόδας, δηλαδὴ, μᾶς παρουσιάζει βραδυνὲς τουαλέττες, ποὺ ἐνῶ τὸ μπροστινὸ τους μᾶκρος σταματᾷ ἀμέσως κάτω ἀπὸ τὰ γόνατα, μιά ἀπότομη κλίσι πρὸς τὰ πλάγια καταλήγει σὲ νὰ προσδώσῃ πίσω τὸ μᾶκρος σὲ τὴν φοῦστα, ὥστε νὰ ἔχωμε αὐτὸ ποὺ ἀποκαλοῦσαμε τὰ παλαιὰ χρόνια οὐρά.

Στὴν περιγραφή τὸ σκέρτσο αὐτὸ τῆς μόδας μᾶς ἐνίζει ἴσως, ἀλλὰ ὅταν δοῦμε τὴν τουαλέττα θὰ καταλάβομε ἀμέσως πόσο κομψὴ εἶναι αὕτὴ ἡ λεπτομέρεια.

Τὰ ὀργαντζὰ καὶ τὰ μεταξωτὰ τὰ κάπως

βαρὺα, εἶναι πολὺ κατάλληλα γιὰ ἕνα τέτοιο τύπο τουαλέττας. Συντελοῦν σὸ νὰ στέκῃ ἡ φοῦστα στὴ θέσι τῆς καὶ νὰ ἔχῃ τὴν ἐθαῖξε γραμμὴ, ποὺ ἐπιταίει ἡ μόδα.

ΤΑ ΝΤΡΑΠΕ

Μιλήσαμε παρὰ πάνω γιὰ τὶς βραδυνὲς τουαλέττες, ποὺ θὰ ἐμφανισθοῦν στὶς καλοκαιρινὲς συγκεντρώσεις. Ἄς μὴ παραλείψωμε ὅμως νὰ μιλήσωμε καὶ γιὰ τὴν μεγάλη μόδα τῶν ντραπέ. Εἶναι χαρακτηριστικὰ στὶς βραδυνὲς τουαλέττες.

Τὰ συνηθέστερα ντραπαρίσματα μπαίνουν, στὰ κορσὰ καὶ τὰ στολίζουν πότε διαγωνίως, ἀρχίζοντας ἀπὸ τοὺς ὤμους γιὰ νὰ φτάσουν ὡς τὴ μέση, πότε ὀριζοντίως σὲ τύπο φαρδιάς ὡς τὴ μέση, ποὺ περιβάλλοντας μὲ πτυχὲς τὴ μέση, καταλήγει μὲ δέσιμο σὸ πλάι. Τὰ ἄκρα αὐτῆς τῆς ντραπαριστῆς ζώνης φτάνουν κάποτε ὡς τὸ τέλος τῆς φοῦστας.

Σὲ ἄλλα πάλι βραδυνὰ φορέματα τὸ ντραπίσμα συγκεντρώνεται κυρίως στὴ φοῦστα, ἐνῶ τὸ κορσὰ παρουσιάζει μιά ἐφαρμοστὴ γραμμὴ. Οἱ πτυχὲς περιβάλλουν τοὺς γοφούς σχηματίζοντας σὰν παιγιέ σὲ ἑπάνω μέρος τῆς φοῦστας: ἡ ὁποία πρὸς τὰ κάτω συνεχίζεται εὐθγράμμη.

Η ΔΙΠΛΗ ΦΟΥΣΤΑ

Ἄλλη μόδα, ποὺ πολὺ θὰ ἐπικρατήσῃ, εἶναι ἡ μόδα τῆς διπλῆς φοῦστας. Θὰ τὴ δοῦμε τόσο σὲ ἀπογευματινὰ φορέματα, ὅσο καὶ σὲ πρὶ ἀμπιγιέ καὶ μάλιστα βραδυνά.

Στὴν περίπτωσι τῆς διπλῆς φοῦστας, ἡ βασικὴ φοῦστα εἶναι τελείως εὐθγράμμη καὶ μάλιστα ἀρκετὰ στενὴ, ἐνῶ ἡ δευτέρη φοῦστα εἶναι ἐθαῖξε μὲ σούρες γύρω ἀπὸ τὴ μέση ἢ ἐλεύθερες πτίτες.

Τὸ μᾶκρος αὐτῆς τῆς τελευταίας θὰ ἰσοδυναμῇ μὲ τὰ τρία τέταρτα τῆς βασικῆς φοῦστας.

Αὐτὸ τὸ σκέρτσο τῆς διπλῆς φοῦστας θὰ τὸ δοῦμε καὶ στὰ φορέματα πρενσές. Δηλαδὴ τὸ φορέμα τοῦ ὁποίου τὸ κορσὰ θὰ συνεχίξῃ στὴ φοῦστα χωρὶς διακοπὴ ζώνης στὴ μέση, θὰ σταματᾷ μὲ τὴν κάπως ἐθαῖξε γραμμὴ τοῦ στὰ τρία τέταρτα τοῦ κανονικοῦ μᾶκρους καὶ κάτω ἀπ' αὐτὸ θὰ συμπληρώνεται μὲ τὴν εὐθγράμμη καὶ σὲ κανονικὸ μᾶκρος ἐσωτερικὴ φοῦστα.

ΒΕΣΤΕΣ — ΜΠΟΛΕΡΟ

Πολὺ πρακτικὲς θὰ εἶναι φέτος οἱ βέστες, ποὺ τὸ περιορισμένο μᾶκρος τους θὰ τῆς ταυ-

1) Φορεματάκι ἀπὸ κορσεδάτ κοτονάντ. 2) Λενζερὶ παιδικὸ φορέμα γαρνιρισμένο μὲ κέντημα. 3) Μονόχρωμο φορέμα μὲ ντεκουπὴ καὶ μὲ πτίτες σὸ μπουστακι.

Τὸ κοστούμι τοῦ μπάνιου, ποὺ συνδυάζεται μὲ ὁμοιόμορφη φοῦστα.

τίξῃ μὲ τὴ γραμμὴ μπολερό.

Θὰ εἶναι ἀνεξάρτητες καὶ θὰ συνδυάζονται μὲ διάφορα φορέματα.

Γι' αὐτὸν ὅμως, τὸ λόγο θὰ προτιμοῦμε τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο χρῶμα, ποὺ θὰ εἶναι ἱκανὸ νὰ μᾶς ἐξυπηρετήσῃ γιὰ διάφορους συνδυασμούς. Οἱ μονόχρωμες εἶναι ἴσως προτιμότερες, γιὰ τὴ συνδυάζονται εὐκολώτερα, ἀλλὰ δὲν ἀποκλείονται καὶ τὰ φανταζι ὑφάσματα.

Η ΜΟΔΑ ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΘΑΛΑΣΣΙΑ

Ἐφτάσε καὶ ἡ ὁμορφὴ ἐποχὴ τῆς ζωῆς στὶς πλάζ καὶ νὰ ποὺ ἡ μόδα ἐρχεται ἀμέσως νὰ πῇ τὸ λόγο τῆς γιὰ τὴ γυναικεία ἐμφάνισι.

Τὰ κοστούμια τοῦ μπάνιου θὰ εἶναι ἐφέτος σταυπάτα νάυλον. Ἀφίνουν πάντα ἀρκετὸ μέρος τοῦ σώματος γυμνὸ, ἴδιως τὴν πλάτη καὶ καταλήγουν σὲ πολὺ κοντὸ «σκότ».

Τὰ νάυλον ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ στεγνώνουν ἀμέσως, κ' ἔτσι μ' ἕνα συνδυασμὸ ὁμοιόμορφης φοῦστας ἔχομε τὸ κοστούμι μᾶς τῆς ἀκροθαλάσσης χωρὶς πολλὰ ἔξοδα.

Ἡ φοῦστα αὕτὴ ἔχει ἰδιαίτερη κόψι ὥστε νὰ εἶναι καὶ πρακτικὴ καὶ εὐκολοφόρητη. Σχηματίζοντας πολλὲς σούρες ἐφαρμόζεται σὲ μιά ζώνη. Μπροστὰ εἶναι τελείως ἀνοικτὴ, ἀλλὰ, ἐπειδὴ ἔχει πολὺ φάρδος μένει κλειστὴ χωρὶς κοῦμπωμα.

Γιὰ συμπλήρωμα μποροῦμε νὰ ἔχωμε καὶ μιά βέστα ἀπὸ κάπως βαρύτερο ὕφασμα σὲ μιά ἀπόχρωσι ταίριαστῇ.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΛΕΝΖΕΡΙ

Ἡ μόδα συμβουλεύει ἐφέτος γιὰ τὰ παιδιά, τὸν τύπο λενζερὶ. Καθὼς ξέρετε μ' αὕτὴ τὴ λέξι προσδιορίζεται τὸ φορέμα ποὺ εἶτε ἀπὸ βατίστα, εἶτε ἀπὸ ὀργαντίνη συμπληρώνεται μὲ κέντημα ἢ στολίζεται μὲ λεπτὴ δαντέλλα, ποὺ σχηματίζει μὲ ἀλλεπάλληλα βολανάκια ἕνα πλάστρον, τὸν γιάκα καὶ τὰ ρεδεράκια στὰ κοντὰ μανίκια.

Ἡ κόψι σ' αὐτὰ τὰ φορέματα εἶναι συνήθως πολὺ ἀπλὴ, γιὰ τὸ ἴδιο τὸ ὕλικό καὶ τὸ κέντημα ἢ ἡ δαντέλλα φτάνουν γιὰ νὰ προσδώσουν σὸ σύνολο τὴ λουσάττ ἐμφάνισι.

Μπουστακία ἀνετα, ἀλλὰ εὐθγράμμη σχηματίζουν μιά ἐλαφρεῖα σούρα στὴ μέση συνεχίζοντας τὴν κάποτε καὶ κάτω ἀπ' αὐτὴν, ὁποῖαν ἡ σουρωτὴ φοουτίτσα ἐνώνεται στὴ γραμμὴ τῶν γοφῶν.

Συχνὰ σὸ κάτω μέρος τῆς φοῦστας μποροῦμε νὰ ἔχωμε τρεῖς ἢ τέσσερες ὀριζόντιες πτίτες, ποὺ συντελοῦν ὥστε νὰ σχηματίξῃ ἡ φοουτίτσα μιά γραμμὴ πρὸς ἐθαῖξε. Κοντὰ μανικάκια, ἕνα γιάκαδὰκί σὸ λαιμὸ καὶ μιά ζώνη συμπληρώνουν τὴν ἐμφάνισι τῆς μικρῆς.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ο τροβαδούρος της Άρνης τραγουδούσε.

ΉΤΑΝ κατάφωτος, τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ὁ πύργος μὲ τοὺς βαρυοὺς τοίχους καὶ τὶς πολὺς πολεμίστρες, ὁ παλιὸς ἀρχοντικὸς πύργος ποὺ δέσποζε πάνω στὴν πεδιάδα τῆς Ἀρνης. Στὶς ἐπάλξεις του ἀνάβαν κάθε τόσο φωτιὲς καὶ φωτίζανε ἀδύνατα ὀλόκληρο τὸ ἀρχαῖο καὶ δοξασμένο κτίριο. Οἱ ὑπηρετὲς εἶχαν καθάσει τὶς γέφυρές του, καὶ σὲ κάθε στιγμὴ οἱ σάλπιγγες ἀναγγέλλανε θριαμβευτικά, τὸ φτάσιμο κάποιου ἐπίσημου ξένου ἐνῶ ὁ κήρυκας φώναζε ἀπὸ ψηλά τ' ὄνομά του:

— Ὁ ἐκλαμπρότατος ἱππότης ντὲ Τορνιέ! Ὁ αὐθέντης τοῦ Γκάμ καὶ ἡ πυργοδεσποῖνα τοῦ Σιφρού!... Ὁ γεμιστάτος καὶ ἐνδοξάτος δούδης τῆς Ἀγκόμης!

Μία πλάνγια γέφυρα εἶχε ριχτῇ πρὸς τὸ πῶσω μέρος τοῦ πύργου, εἰδικά γιὰ τοὺς χωρικούς ποὺ ἔρχονταν ἀπὸ τοὺς ὑποβόλους καὶ τὰ συγκαρτηρία τους στοὺς πυργοδεσπότες. Γιατί, τὴ νύχτα ἐκεῖνη, ὁ εὐγενέστατος ἀφέντης τοῦ Μαρκόλμ, ὁ τελευταῖος δοξασμένος ἀπόγονος τῆς γενιᾶς του, γιόρταζε τοὺς γάμους τῆς κόρης του, τῆς πεντάμορφης Ἑλίζας, μὲ τὸν ἱππότη Γοδεφρίδο Λαίτλ.

Τὸ γεγονός ἦταν ἀπ' τὰ σημαντικώτερα τοῦ τόπου, καὶ γι' αὐτὸ ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς, σὰν ἀπὸ ὑποχρέωση, ἔδιναν ἕνας-ἕνας τὰ συγκαρτηρία τους στοὺς πυργοδεσπότες καὶ φεύγανε. Πολλοὶ πῆγαν καὶ πολὺ τιμὰ δῶρα στοὺς νεόνυμφους, κι' ἄλλοι πάλι τάκανε γιὰ τὸ μεγάλο γεγονός στὸν ἀφέντη τοῦ Μαρκόλμ ὑποσχέσεις ποὺ δὲν ἦταν κι' οἱ ἴδιοι βέβαιοι ἂν θὰ μπορούσαν νὰ τὶς ἐκτελέσουν.

Ὅταν εἶχε τελειώσει ἐπιτέλους ἡ σειρά τῶν ἱπποτῶν καὶ τῶν ἀρχόντων τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ οἱ φρουροὶ ἦταν ἔτοιμοι ν' ἀνεβάσουν τὴ γέφυρα καὶ ν' ἀρξίσουν τὴ τελετὴ, ἀκούστηκε ποδοβολητὸ ἀλόγων, καὶ σὲ λιγάκι στάθηκε μπροστὰ στὴ γέφυρα ἕνας ἱππότης, καθάλλας μ' ἕνα ὠραῖο μαῦρο ἄλογο.

Φορούσε στολὴ ἀπὸ μαῦρο βελούδο κι' ἀπ' τὸ βελούδινο κάλυμμα τοῦ κεφαλοῦ του ἐφέγγαν πλούσια κατάνυχα μαλλιά.

Ὁ κήρυκας ἀνασήκωσε, τὸ δαυλὸ του γιὰ νὰ δῇ ποῖος ἦταν ὁ ξένος. Μὰ δὲν κατάρθωσε νὰ τὸν θυμῇ.

Ὁ θάνατος τοῦ Τροβαδούρου

— Ποιὸν ν' ἀναγγεῖλω, εὐγενέστατε; τὸν ρώτησε.

Ὁ ἄγνωστος ξεκαβαλλίκεψε καὶ παράδωσε τ' ἄλογο του σ' ἕναν ἱπποκόμο.

— Εἴμαι ὁ τροβαδούρος τῆς Ἀρνης, εἶπε ὕστερα.

Ὁ κήρυκας ἦταν ἔτοιμος ν' ἀναγγεῖλῃ τ' ὄνομά του. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὅμως παρουσιάστηκε κι' ὁ ἀφέντης τοῦ Μαρκόλμ.

— Ὅποιος κι' ἂν εἶσαι, εὐγενέστατέ μου ξένε, καλῶς ἦρθες στὸν πύργο μου! εἶπε. Ποτὲ οἱ Μαρκόλμ δὲν κλείσανε τὶς πύλες τους σ' ἕνα διαβάτη, πολὺ δὲ περισσότερο ὅταν ἔχη τόσο εὐγενικὴ ὄψη.

Κι' ἔδωσε τὸ γέρι του στὸν ξένου, ποὺ περιέμενε ἐσκούφωτος.

— Ροδόλφος ντ' Ἀρν, ἀπλὸς καὶ φτωχὸς τροβαδούρος τῆς Ἀρνης, συστήθηκε ἐκείνους. Στὴ χαρὰ τοῦ εὐγενικοῦ σὺ οἴκου ἐρχομαι νὰ προσθέσω, εὐγενέστατε, τὴ χάρι τοῦ τραγουδιοῦ μου.

Ὁ ἀφέντης τοῦ Μαρκόλμ ἀναπήδησε ἀπ' τὴ χαρὰ του.

— Ὁ Θεὸς σὲ στέλνει! εἶπε. Ἀπ' τὴ γιορτὴ ποὺ εἰσιμασία γιὰ τοὺς γάμους τῆς κόρης μου δὲν ἔλειπε παρὰ μονάχα ἡ χάρι τῆς ποιήσεως κι' ἡ χαρὰ τῆς μουσικῆς. Μὰ νὰ ποὺ ἦρθε κι' αὐτὴ!...

Ὁ τροβαδούρος κρέμασε ἀπ' τὸν ὦμο του τὴ χρυσὴ λύρα του καὶ μπήκε στὴν κατάφωτη σάλα.

Οἱ κυρίες ἦταν καθισμένες ὀλόγυρα καὶ κουβεντιάζανε. ἐνῶ ἀπὸ μιά μισοκλειστὴ πόρτα ἀκούγονταν τὸ πρόσχαρο τραγουδὶ τῶν κοριτσιῶν ποὺ ντύνανε καὶ στολίζουν τὴ νύφη.

Ἡ εἴσοδος τοῦ ξανθοῦ ξένου ἔκανε ἰδιαίτερη ἐντύπωση σὲ ὅλους. Ἀγάμεσα στοὺς ἄλλους ὠραίους καὶ νέους ἱππότες ποὺ γεμίζαν τὴν αἴθουσα, αὐτὸς ἐχωρίζε, μὲ κάτι τὸ ἐξαιρετικό καὶ οὐνεροπόλο ποὺ εἶχε ἡ ἀδελφὴ μορφή του. Ἦταν ὁ ποιητὴς!...

Ὅλα ἦταν ἔτοιμα τώρα! Ἡ Ἑλίζα μαζὶ μὲ τὶς φίλενάς της, προχώρησε πρὸς τὸ μέρος ὅπου θὰ γινόταν ἡ ἱεροτελεστία.

Καθὼς περνοῦσε μπροστὰ ἀπ' τοὺς ἱππότες καὶ τοὺς καλεσμένους, ποὺ εἶχαν παραταχθῇ στὴ γραμμὴ βασιμάζοντας τὴν ὁμορφιά της, διέκρινε ἐμφανικὰ τὸ νεαρὸ τροβαδούρο. Κι' ἀμέσως ἔγινε κατὰχλωμ!...

Τὰ μάτια της ἀναζητήσανε τὰ δικά του. Ἐκείνος τῆς ἀπάντησε μ' ἕνα χαμόγελο ἥρεμο, ἀλλὰ συγχρόνως γεμάτο τρυφερότητα...

Ἡ ὁμορφὴ νύφη, ὁ γαμπρὸς κι' ὁ πατέρας της μπήκαν στὸ παρεκκλήσι, ὅπου ἔγινε ὁ γάμος. Οἱ ἄλλοι, ὅσοι εἶχαν μείνει στὴ μεγάλη αὐλὴ ποὺ τὴν περιέλεινανε οἱ ψηλὲς ἐπάλξεις, συζητοῦσαν καὶ σχολιάζανε μετὰ τοῦ.

— Ἡ πεντάμορφη Ἑλίζα εἶναι πολὺ εὐτυχισμένη ἀπὸψε! λέγανε.

Ὅταν ἡ γαμήλια πομπὴ ἐξαγούρισε στὴν αἴθουσα γιὰ τὸ συμπόσιο, ὁ ἀφέντης τοῦ Μαρκόλμ πλησίασε τὸ νεο- ποὺ τοῦ εἶχε συστηθῇ γιὰ τροβαδούρος, καὶ τοῦ εἶπε καλοπροαίρετα:

— Κάνε τώρα τὴ χαρὰ μας, τραγουδὶ σου καὶ γέμισε μὲ τὴ φωνή σου αὐτὴ τὴν αἴθουσα, ὅπως τὴ γεμίζει τόσος κοινὸς κόσμος. Ἐνῶς εὐτυχισμένους πατέρας περιμένει ἀπὸψε θαύματα ἀπ' τὴ λύρα σου, γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ παιδιοῦ του.

Ὁ τροβαδούρος κάθησε κοντὰ στὴν ὥραία Ἑλίζα, ποὺ τὰ χέρια της τρέμανε κι' ἡ φωνὴ της κάθε τόσο φαινόταν σὰν νὰ δύνει καὶ νὰ πνιγόνταν μέσα σὲ λυγμούς. Κι' οἱ καλεσμένοι, ποὺ τὴ βλέπανε τόσο χλωμὴ καὶ τόσο ταραγμένη, συζητοῦσαν καὶ σιγοσυζητοῦσαν:

— Θάκαι ἀπ' τὴ μεγάλη της συγκίνησι!...

Τὸ δέηγμα εἶχε τελειώσει τώρα κι' ὁ τροβαδούρος πῆρε τὴ λύρα του.

Μία γλυκειὰ φωνὴ γέμισε τὴν αἴθουσα, δῶπως λίγη ὥρα πρὶν εἶχαν γεμίσει τὰ κύπελλα ἀπὸ γλυκὸ κρασί, πάνω στὸ ἀνδοτάλιστο τραπέζι. Ὁ τροβαδούρος τῆς Ἀρνης τραγουδοῦσε.

— Ψάλε, φτωχὲ τραγουδιστή, τὴ χαρὰ τῆς διορφῆς πυργοδεσποῖνας. Τόνισε στὴ λύρα σου τὸ πικρὸ παράπονο τοῦ χωρισμοῦ... Ἡ νύφη τοῦ ἀρχοντικοῦ πύργου πετάει ἀπὸψε στὴν ἀγκαλιά ἐκείνου ποὺ ἀγάπησε. Κι' αὐτὸς, εὐτυχισμένος, δέχεται τὴν καρδιά της ἀγνὴ ἀπὸ

κάθε αἰσθημα... τὴν καρδιά της ποὺ κανέναν πόθος δὲν ἦθε ἀκόμα νὰ τὴν ταράξῃ... Ἐνα δάκρυ ἔσταζε ἀπ' τὰ μάτια τῆς Ἑλίζας, μὰ κανεὶς δὲν τὸ εἶδε.

— Ψάλε, φτωχὲ τραγουδιστή! — ἐξακολούθησε τὸ τραγουδῖ — τὴ λησιμονία τῶν ὁρκῶν καὶ τῶν ὑποσχέσεων. Ἀπὸψε ἡ πεντάμορφη ἀρχοντοπούλα γίνεται γυναῖκα τοῦ νέου ποὺ οὐνευότανε. Πάνω ἀπ' τὸ ἀρχαῖο κι' ἀρχοντικὸ κάστρο πλανιέται τώρα ὁ ἀγγελὸς τῆς ἀνάπης, ὁ θεὸς τοῦ ἔρωτα!

»Σιμῖζε καὶ σύ, φτωχὲ τροβαδούρε, τὶς εὐτές σου γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ ταίριασμένου ζευγαριοῦ. Ἐτοῖς ἔπρεπε νὰ γίνῃ κι' ἐτοῖς ἔγινε. Ἡ ὁμορφιά στὴν ὁμορφιά κι' ἡ εὐτυχία στὴν εὐτυχία πάντα πάνε... Ψάλε, φτωχὲ τροβαδούρε τὴ χαμένη ἀγάπη ποὺ δὲν ἦταν ἀγάπη... γιατί μόνον ἀληθινὴ ἀγάπη εἶναι αὐτὴ ποὺ βλέπεις ἀπὸψε στὸ εὐτυχισμένο ζευγάρι τῶν νεοπαντῶν!

Ἡ γιορτὴ τελείωσε κι' ὁ πύργος ἄρχισε νὰ βυθίζεται σιγά-σιγά στὸ σκοτάδι.

Φεύγουνε οἱ τελευταῖοι καλεσμένοι... Σαφικὰ ὅμως, μέσα στὴ νυχτερινὴ σιωπῇ, ἀκούεταί ὁ βαρὺ ὄρυθος ἐνὸς κορμιοῦ ποὺ ἔπεσε ἀπὸ ψηλά ἀπ' τὶς ἐπάλξεις.

Οἱ φύλακες τρέχουνε κι' ὅλας πρὸς τὰ ἐκεῖ. Κι' ὁ κήρυκας—συνηθισμένος πιά ν' ἀναγγέλλῃ ἀδιόφορα τὸ κάθε τι, εὐχάριστο ἢ θλιβερό — φωνάζει μὲ δυνατὴ φωνή:

— Ὁ τροβαδούρος τῆς Ἀρνης Ροδόλφος παραπάτησε κι' ἔπεσε ἀπ' τὶς ἐπάλξεις!

Α. ΜΕΡΙΑΥ

11ον — Ὁ συνένοχός της πῆγε νὰ πάρῃ τὰ λῦτρα, κι' εἶχαν ὀρίσει ἕνα ραντεβού. Μὰ ἐκείνος ἤθελε φαίνεται, ὅλα τὰ λεφτά, καὶ γιὰ νὰ μὴ μὴ λήσῃ ἡ μικρὴ τὴν ἐπνίξε.

Ἐνῶ μιλοῦσε ὁ Ρένικ, ἐγὼ ἐσφιγ- γὰ τὶς γροθιές μου κι' ἔχωνα τὰ νύχια μου στὶς παλάμες μου...

— Ποιὸς εἶναι; Ἐχετε ἐπιτέλους καρμιά ἐνδεῖσι; ρώτησε ὁ Μήντος.

— Ἐχω πολλὰς, ἀπάντησε ἥρεμα ὁ Ρένικ. Ἀλλ' ὄχι ἀρκετὲς γιὰ νὰ τὸν συλλάβω. Ὁ γιαντὸς μου εἶπε πὺς ὑπῆρχε μέσα στὰ παπούτσια τῆς νεκρῆς ἄνθρωπος ἀπὸ κάποια ἀκρογιάλια. Οἱ εἰδικοί τοῦ ἐργαστηρίου προσπαθοῦν τώρα νὰ καθορίσουν τὴν προέλευσίν της. Ἐλπίζουν νὰ τὰ καταφέρουνε...

»Κατὰ τὴ γνώμη μου, ἡ Ὀντέτ θὰ εἶχε ραντεβού μὲ τὸ δολοφόνου τῆς σὲ κάποια ἀπ' τὶς πλὰς τῆς περιοχῆς μας.

Ὁ Μήντος σηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ πηγαίνει ἐνῶς μέσα στὸ γραφεῖο.

— Καλὰ θὰ κάνετε νὰ μὴ τὰ πῆτε αὐτὰ στοὺς δημοσιογράφους, Μπάρμπερ, μοῦ σύστησε. Ὑπάρχει κίνδυνος νὰ ξεσπάσῃ ἕνα τεράστιο σκάνδαλο.

Ἐνῶς ὁ Μπάρμπερ πῆγε στὸ Ρένικ καὶ πρόσθεσε:

— Πιστεύετε ἀληθινὰ πὺς ἡ μικρὴ προσπαθῇ νὰ ξεκολλήσῃ 500 χιλιάδες δολλάρια ἀπ' τὸν πατέρα της;

— Πιστεύω πὺς τὴν πρότρεψε σ' αὐτὸ ὁ δολοφόνος, ἀπάντησε ὁ Ρένικ. Ἦταν πιθανώτατα τρυφερὸς φίλος της. Αὐτὴ ἔπεσε στὴν παγίδα, καὶ δολοφονήθηκε!

Ἐπρεπε νὰ πῶ κι' ἐγὼ κάτι. Δὲ μπορούσα νὰ μὲν διαρκῶς καθισμένος κι' ἀκίνητος, σὰν ἀγαλμα... Μὰ, ἀφοῦ πῆρε τὰ λῦτρα, γιατί δὲν τόσκασε ὕστερα; παρατήρησα προσπαθώντας νὰ κάνω σταθερὴ τὴ φωνή μου. Δὲν εἶχε ἀνάγκη νὰ πῇ νὰ τὴ βρῇ καὶ νὰ τὴ σκοτώσῃ.

Ὁ Ρένικ μούρριξε μιά ματιά κι' ὕστερα κύτταξε ἄλλου. Ἄναψε ἕνα τσιγάρο κι' ἀπάντησε:

— Ἀς ὑποθέσουμε πὺς τόσκα- ξε, μὲ τὰ λεφτά. Ἡ κοπέλλα θὰ μπορούσε τότε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν πατέρα της...

Σίγουρα, ὁ φονιάς σκέφθηκε πὺς θὰ γινόταν ἐπικίνδυνος ἂν τὴν ξεγελοῦσε. Θεώρησε λοιπὸν ἀσφαλές τὸ νὰ τὴς κλείσῃ τὸ στόμα μὲ μιά καλὴ.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, χτύπησε τὸ τηλέφωνο. Ὁ Ρένικ σηκώσε τ' ἀκουστικό. Ἀκούσε μιά στιγμὴ κι' ὕστερα εἶπε:

— Εἰσασε βέβαιος;... Καλά! Ναι, ναί... Ἐκλείσε τὸ τηλέφωνο καὶ ἐξήγησε στὸν εἰσαγγελέα:

— Οἱ τεχνικοὶ τοῦ ἐργαστηρίου εἶναι ἀπόλυτα βέβαιοι πὺς ὁ ἄνθρωπος τῶν παπουτσιῶν της προέρχεται ἀπ' τὴν Ἀνατολικὴ πλὰς. Εἶναι μιά ἀμμουδιά τεκμηρίων. Ἐχει μιά ἐγκατάσταση λουτροῦ, μὲ μικρὰ παδιγιόν... Ἐκεῖ συναντηθήκανε, φαίνεται... Πηγαῖνε ἀμέσως. Ἐλα καὶ σύ μαζί μου, Χάρρυ.

Αὐτὸ ἀκούων ἤθελα ν' ἀποφύγω! Ὁ Μπῆλ Χόλντεν θὰ μ' ἀναγνώριζε...

Ὁμμήθηκα ἐμφανικὰ, μὲ ἀγωνία, ὅτι δὲν τοῦ εἶχα πληρώσει τὸ νοῖκι τῆς τελευταίας βδομάδας.

— Κολλήστερα νὰ μείνω ἐδῶ, γιὰ νὰ τελειώσω τὴ δουλειά μου, Τζῶν, ἀπάντησε. Ἐχει μείνει πολὺ πίσω.

Δὲν πειράζει, εἶπε ξερὰ ὁ Ρένικ. Μποροῦν νὰ περιμένουν τὰ χαρτιά. Σαθρὴς μαζί μου.

Καὶ τώρα ἀκούστε, Μπάρμπερ, ἐπενέβη ὁ Μήντος. Καρμιά πληροφωρία στοὺς δημοσιογράφους! Πέστε τους πὺς ἀσχολοῦμαστε μὲ τὴν ὑπόθεσι, ἀλλὰ μπορεῖ ν' ἀρρῇ- σουμε ἀκόμα πολὺ. Ἄν μαθαίναμε

ὅτι ἡ κόρη σκηνοθέτησε τὴν ἀπαγωγὴ της, γιὰ νὰ ξεκολλήσῃ λεφτά ἀπ' τὸν πατέρα της καὶ νὰ τὰ δώσῃ στὸ φίλο της, θὰ χαλοῦσε ὁ κόσμος!

Συμφώνησα μαζί του. Στὸ μεταξὺ, ὁ Ρένικ ἔδινε μὲ τὸ τηλέφωνο ὁδηγίες στὴν ὁμάδα του.

Πᾶμε, μοῦ εἶπε ὕστερα.

Καὶ βεβαίως τὸν εἰσαγγελέα ὅτι θὰ τοῦδινε ἀναφορά στὸ γυρισμό του.

Καθὼς τὸν ἀκολουθοῦσα, ἀναρωτιόμουν ἂν θὰ μπορούσα νὰ δανειστώ λεφτά ἀπ' αὐτὸν γιὰ νὰ πληρώσω τὸ Χόλντεν. Στὸ τέλος ὅμως, προτίμησα νὰ τὸ ἀποφύγω. Ἀμφέβαλα ἄλλωστε ἂν θὰ εἶχε πάνω του 50 δολλάρια.

Ἐλπίζα μονάχα πὺς ὁ Χόλντεν δὲ θ' ἀνάφερε διὰ τὸν ἐνῶ εἶχα ὁλοκληρῇ. Ἦταν μιά ἀμυδρὴ ἐλπίδα...

Μὰ μήπως μπορούσα νὰ κάνω τίποτ' ἄλλο, καλύτερο;

Ὅταν φτάσαμε στὸ κεφαλόσκαλο, εἶδα τὸ Ρένικ νὰ κᾶν ἕνα νόημα στοὺς δύο ντέκτεβς ποὺ φύλαγαν ἐκεῖ. Κι' ἐκεῖνοι κατέβηκαν τὴ σκάλα, πίσω μας.

Διὸ αὐτοκίνητα μᾶς περίμεναν ἀπ' ἔξω. Ὁ Ρένικ κι' ἐγὼ ἀνεβήκαμε στὸ ἔνα, στὸ πῶσω μέρος, ἐνῶ οἱ δύο ντέκτεβς κάθισαν μπροστὰ μὲ τὸ σωφὲρ. Τ' αὐτοκίνητο ξεκίνησε ὀλοταχῶς. Τ' ἀκολουθῆσε καὶ τ' ἄλλο, γεμάτο τεχνικούς τῆς ἀστυνομίας.

Φτάσαμε κατὰ τὶς 6 στὴν Ἀνατολικὴ πλὰς. Εἶχε ἀκόμα πολὺ κόσμο, αὐτὴ τὴν ὥρα.

Ὁ Ρένικ εἶπε στοὺς ἄνδρες του νὰ μείνουν στ' αὐτοκίνητα. Καὶ μοῦ ἔκανε νόημα νὰ τὸν ἀκολουθήσω. Τὰ πόδια μου ἦταν βαρεὰ, σὰν μολυβένια. Ἐνοιώθα σὰν τὸ βῶδι ποὺ τὸ πᾶνε στὸ σφαγεῖο...

Ὁ Μπῆλ Χόλντεν βρισκόταν στὸ γραφεῖο του. Σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ μὲς κύτταξε:

— Ἐσεῖς, κύριε Μπάρμπερ! φώναξε.

Σηκώθηκε ἀπ' τὴ θέσι του, ριχνοντας μιά ἐρωτηματικὴ ματιὰ πρὸς Ρένικ. Τοῦ τὸν σύστησε:

— Ἀπὸ τὸ ἐσχόμενο τεῦχος του, ὁ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» ἀρχίζει ἕνα νέο συντακτικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα τοῦ ἀδελφοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως.

ΤΖΕΙΜΣ ΤΣΕΙΖ

Ο ΔΡΑΚΟΣ ΤΗΣ ΚΥΑΝΗΣ ΑΚΤΗΣ

Θύμα τῆς κληρονομικότητος, τῶν κακῶν ἐνοστικῶν καὶ τοῦ ἀδιόφορου περιβάλλοντος, ὁ γιαντὸς Ἀμερικανὸς ἑκατομυριοῦχοι σκορπίζει γύρω του τὸ θάνατο... Πρῶτα γιὰ νὰ νοιώσῃ τὴ σοσιατικὴ ἰσχύϊ τοῦ ἐγκληματός, κι' ὕστερα γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὴν ἀστυνομία ποὺ κυνηγεῖ τὸν ἀγνώστου δολοφόνου. Ὅταν γνωρίζῃ γιὰ πρώτη φορὰ τὸν ἀληθινὸ ἔρωτα, νοιώθει πὺς ἡ ζωὴ του ἀποχτίζει ἐπιτέλους ἕνα σκοπὸ. Μὰ εἶναι πολὺ ἀργά πιά. Μία σοφία θὰ βάλῃ τέλος στὸ δράμα του.

Ἡ συναρπαστικὴ πλοκὴ τῆς ἐφιαλτικῆς αὐτῆς ἐγκληματικῆς ἱστορίας ἐξελίσσεται μέσα σὲ μιά ἀπίστευτα μυστηρίου καὶ τρόμου, ποὺ κραταεῖ συνεχῶς ἀιχμάλωτο τὸν ἀναγνώστη.

— Εἶναι ὁ ἀστυνομὸς Ρένικ, τῆς δημοτικῆς ἀστυνομίας. Θέλει νὰ σὰς κάνῃ μερικὲς ἐρωτήσεις, Μπῆλ.

Παραξενεύτηκε κι' ἀπάντησε:

— Μὰ βέβαια! Πολὺ εὐχάριστος, κύριε ἀστυνόμε.

Ψάχνουμε νὰ βροῦμε μιά κοπέλλα, ἀρχισε ὁ Ρένικ. Ὡς 20 χρόνων, ὁμορφὴ, κοκκινομάλλα, μὲ βομπακερὸ φόρεμα μπλε καὶ ἀσπρὸ καὶ μεγάλου σκούρου ματογυῶλια. Μήπως τὴν εἶδατε;

— Ἐχουμε λόγους νὰ πιστεύουμε ὅτι ἡ νέα αὐτὴ βρισκόταν ἐδῶ τὴ νύχτα τοῦ Σαββάτου, κατὰ τὰ μεσάνυχτα. Ἦσαστε ἐδῶ τότε;

— Ὁχι. Ἐφύγα κατὰ τὶς 8.

Ὁ Χόλντεν γύρισε καὶ μὲ κύτταξε.

— Ἐσεῖς ὅμως ἦσαστε ἐδῶ, κύριε Μπάρμπερ, νομίζω, πρόσθεσε.

Δὲν ξέρω πὺς κατέφερα νὰ φανῶ πολὺ πιὸ ἥρεμος ἀπ' ὅσο ἦμουν πραγματικά.

— Ὁχι τὸ Σάββατο, Μπῆλ, ὅταν ἦσαν ὅλοι στὸ σπίτι μου τότε.

Ὁ Ρένικ μὲ κύτταξε στὰ πᾶτια.

Δυστυχῶς, δὲ μπορῶ νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος, κύριε ἀστυνόμε, δηλώσε ὁ Χόλντεν.

— Τί σὰς ἔκανε νὰ πιστεύετε πὺς ἦταν ἐδῶ ὁ κ. Μπάρμπερ τὸ Σάββατοβράδυ; τὸν ρώτησε ὁ Ρένικ.

— Τὸ ὑπέθετα, ἀπλῶς...

Ἀποφάσισα νὰ ἐπενέβω.

Εἶχα νοικιάσει ἕνα παδιγιόν, Τζῶν, εἶπα. Ἦθελα νὰ γράψω ἕνα βιβλίο καὶ παρατήρησα πὺς δὲ μπορούσα νὰ ἐργασθῶ στὸ σπίτι.

— Ἀ, ἔτσι!... Δὲ μᾶς εἶχες κάνει καθόλου λόγῳ γι' αὐτὸ!

Προσπάθησα νὰ χαμογελάσω καὶ

— Εἶναι ὁ ἀστυνομὸς Ρένικ, τῆς δημοτικῆς ἀστυνομίας. Θέλει νὰ σὰς κάνῃ μερικὲς ἐρωτήσεις, Μπῆλ.

Παραξενεύτηκε κι' ἀπάντησε:

— Μὰ βέβαια! Πολὺ εὐχάριστος, κύριε ἀστυνόμε.

Ψάχνουμε ν

λαφρότητα την 'Οντέτ, παίρνοντας γι' ανταμοιβή του όλοκληρο το ποσό των λύτρων και με τον όρο να βρή η Ρέα ένα βλάκα για να του φορτώσουν την εύθυνη. Κι' είχαν διαλέξει έμμεσα!

Όταν ήσυχασαν κάπως τα πράγματα, ξαναβρέθηκαν στη φυλακή. Δεν είχαν ιδέα τι θα γινόμουν. Μά ήξερα τουλάχιστον πως δε μπορούσαν να με κατηγορήσουν για φόνο.

Εμείνα δυο μέρες φυλακισμένος. Ύστερα μ' επισκέφθηκε ο Ρένικ.

— Τυχερός είσαι, Χάρρυ, μου είπε. Η μόνη ελπίδα για το Μήντοουν να στριμώσει αυτή τη γυναίκα, είναι να καταθέσεις έσο έναντιον της ως μάρτυς κατηγορίας. Αν δεχτής, σου υπόσχεται να επιτύχει απ' το

δικαστή την αποφυλάκισί σου. Δέχεσαι λοιπόν;

— Φυσικά!

— Ήμουν σίγουρος γι' αυτό... Είδα τη Νίνα. Φροντίζει να πουλήσετε το σπίτι. Όταν βρή αγοραστή, θα κάνει καλύτερα κι' οι δυο σας να φύγετε από δω και να πάτε να ξανατιάξετε τη ζωή σας αλλού. Είμαι βέβαιος πως θα τα καταφέρετε να βρής μια καλή δουλειά σ' έφημερίδα και να ζήσετε ευτυχισμένοι.

— Δε χρειάζοταν να μου το πής. Θα φύγω άμέσως, μόλις μπορώ.

—

Επειτα από μια πολύκροτη δικαστική μάχη, η Ρέα καταδικάστηκε σε 15 ετών φυλάκιση. Αν δεν ήμουν

εγώ, θα κατάφερνε ν' άδυναθι.

Ύστερα έγινε η δική μου δίκη. Ο δικαστής μου μίλησε με πολλή αυστηρότητα. Μά' εχανε άδικα τον καιρό του, γιατί κι' εγώ ο ίδιος δεν είχα καθόλου καλή ιδέα για τον εαυτό μου... Ύστερα με καταδίκασε σε 5 ετών φυλάκιση με άναστολή. Κι' έτσι βρέθηκα και πάλι έλευθερος, άποφασισμένος να ξαναφτιάξω τη ζωή μου με τη Νίνα.

Η γυναίκα μου με περίμενε στην έξοδο του δικαστηρίου.

Μ' Επισκε άπ' το χέρι και μου χαμογέλασε. Και τ' χαμόγελό της από τότε με γέμισε έμπιστοσύνη για το μέλλον...

ΤΕΛΟΣ

Η αυτοκτονία "ΑΡΡΩΣΤΙΑ", ΤΩΝ ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΩΝ!

Οι διαπιστώσεις δυο 'Αμερικανών σοφών, με βάση τα παγκόσμια στατιστικά στοιχεία

ΔΥΟ 'Αμερικανοί καθηγητές, ο 'Εντουν Σνάιντεμαν και ο Νόρμαν Φέρμπερ, του Πανεπιστημίου του Λος Άντζελες, εξέτασαν για πρώτη φορά το φαινόμενο της αυτοκτονίας — την άρρωστια: αυτοκτονία, κατά τον ορισμό που προτιμούν οι ίδιοι — κάτω από το πρίσμα των επιστημονικών παρατηρήσεων και των στατιστικών δεδομένων. Και καταλήξαν σε διαπιστώσεις εξαιρετικά ενδιαφέρουσες.

Καρποί μακροχρόνιων έρευνών και συγκριτικής μελέτης στατιστικών στοιχείων, που συγκεντρώθηκαν απ' όλες σχεδόν τις χώρες του κόσμου, τα συμπεράσματα των δυο 'Αμερικανών σοφών έρχονται πρώτα απ' όλα να ανατρέψουν την καθιερωμένη δοξασία πως οι αυτοκτονίες είναι συχνότερες ανάμεσα στους νέους. Τό άπολύτως αντίθετο συμβαίνει, μας πληροφορούν. 'Η έπιπρεπέστερη ηλικία προς την αυτοκτονία είναι η ηλικία των 75 ετών! Αυτό, όμως, μας έξηγούν, λογικά μόνον για τους άντρες, που συνειδητοποιούν τη φθορά των σωματικών και πνευματικών τους δυνατότων και δε μπορούν να την άνεχτούν. Οι γυναίκες, τούναντι, όσο γεροντά, τόσο γαντζώνονται με περισσότερο πάθος στη ζωή. 'Ομως, κι' αυτές περνούν άρνά, γύρω στα 55, την κρίση, για το άκροντονημένο διάδομα, ηλικία. Γενικά, στα ηλικιωμένα άτομα, από 55 ετών και άνω, οι αυτοκτονίες είναι τέσσερες φορές συχνότερες παρά στα νεαρά άτομα, από 20 ως 35 ετών. 'Η περίοδος, μάλιστα, άμέσως στα 25 και στα 35, είναι εκείνη που παρουσιάζονται οι λιγότερες αυτοκτονίες.

Άλλά υπάρχουν και άλλες καθιερωμένες πλάνες, που ανατρέπουν οι καθηγητές Σνάιντεμαν και Φέρμπερ, με την άπειρία των στοιχείων που συγκεντρώσαν. 'Ας τις άποσπάρουμε μια προς μία:

Πάνη είναι αυτό που γενικά πιστεύεται πως οι έρωτες ή συναισθηματικές μέρες κινούν τις αυτοκτονίες. Οι περισσότερες αυτοκτονίες γίνονται σε μέρες ήλιόλουστες. Και οι δυο κατ' έξοχην «ήλικες των αυτοκτονιών» είναι ο Μάιος και ο 'Ιούλιος.

Πάνη άκόμη είναι η συνήθεια να πιστεύουμε πως όσοι έπαυλαυθαίνουν συχνά πως θ' αυτοκτονήσουν δεν πραγματοποιούν την πρόθεσί τους. Οι στατιστικές λένε πως τα 80% των ατόμων, που αυτοκτονούν, δεν τό άποφασίζουν ξαφνικά, αλλά έχουν κάνει συχνά λόγο γι' αυτό σε συγγενικά τους πρόσωπα ή στο γιατρό τους.

Πάνη έπίσης είναι πως αυτοκτονεί κανείς σε μία στιγμή άπογνώσεως. Στα 70% των περιπτώσεων, οι αυτόχειρες έρρισκονται σε κατάσταση ψυχικής ήρεμίας και έχουν τον πλήρη έλεγχο των πράξεών τους.

Τέλος, άνακρίβης διαπιστώνεται πως είναι η θεωρία της κληρονομικότητας στην τάση προς αυτοκτονία. Άκόμη μία άσφαέρουσα διαπίστωση των δυο καθηγητών είναι πως ο τρόπος της αυτοκτονίας δεν έλέγεται με κριτήριο τις άπογνώσεις έπρακτικές δυνατότητες, αλλά εξαρτάται άπο την... προσωπική κλίση του αυτόχειρος. Ύπάρχουν, δηλαδή, άτομα, που ενώ έμειναν στον 17ο όροφο ενός οδοντοόστη, δεν αυτοκτονήσαν πηδώντας άπο τό παράθυρο, αλλά πατώντας δηλητήριο, καθώς και άλλα, που άνέθηκαν στην κορυφή ενός οδοντοόστη, για ν' αυτοκτονήσουν.

Στα 83% των περιπτώσεων, χρησιμοποιείται μία άπο τις τέσσερις κλασικές μεθόδους αυτοκτονίας: τό πυροβόλο όπλο, τό δηλητήριο, τό άεροφω ή ο πνιγμός. Άκοιτοι, όμως, είναι και οι αυτόχειρες, που έκπληθυσσαν με την μακάβρια φαντασία τους. Χαρακτηριστικά, οι καθηγητές Σνάιντεμαν και Φέρμπερ άναφέρουν την περίπτωση μιας γυναίκας, που αυτοκτόνησε υπήγοντας με τό σφυρί δυο καρπό από τό κρανίο της, και μία άλλη, που κατάπιε τέσσερα κουτάλια, τρία μαγιάλια, 19 νομίσματα, 20 καρδιά, ένα γυαλό σταυροόδακι και δυο μαργαριτάρια άπο τό κολλιέ της!

Τό περιεργότερο είναι πως τους 4 έρωσενηκοές αυτές τοόπους αυτοκτονίας δεν τους μεταγελίζονται συνήθως οι τρελλοί. Οι τρελλοί, κατά κανόνα, αυτοκτονούν με τό κοινότερο μέσο: τό περίστροφο!

ΑΡΜΟΞ

Με μαεστρία
εδώτυξε....

...Μία μεγάλη Βιομηχανία
Ένα έκλεκτό τσιγάρο.
ΣΤΡΟΓΓΥΛΟ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

Corona

ΜΑΤΣΑΓΓΟΥ

ΜΕΓΑΛΟ ΚΟΥΤΙ ΔΡΧ. 7
ΜΙΚΡΟ ΚΟΥΤΙ ΔΡΧ. 3.50

ΤΙ ΚΥΤΤΑΤΕ ΠΡΩΤΑ ΣΕ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ;

Η άπάντησι, που θα δώσετε, φανερώνει τον χαρακτήρα σας και εκείνο που ζητάτε άπο τον έρωτα

ΤΙ κυττάτε πρώτα σε μία άγνωστή σας γυναίκα, που θα συναντήσετε τυχαία στο δρόμο ή θα σας την παρουσιάσουν σε μία φιλική συγκέντρωσι; Την σιλουέττα, τα μάτια, το στόμα, το στήθος, τους γοφούς, τα πόδια; Τό πιο πιθανό είναι πως δεν κάνετε ποτέ στον έαυτό σας αυτή την έρώτησι. Και πώς, όταν σας την κάνει ένας άλλος, θα δυσκολευτήτε να τού δώσετε μία κατηγορηματική άπάντησι. Άσπτόσο, μόλις συγκεντρωθείτε λίγο, θα διαπιστώσετε, ξαφνικά, πως έσείς ο ίδιος, πως — έντελώς άθέλητα, ύποσυνείδητα, θα μπορούσαμε να πούμε — στο ίδιο πάντα σημείο πέφτει για πρώτη φορά η προσοχή σας. Έλάχιστοι, μετρούμενοι στα δάχτυλα είναι οι άντρες, που δεν έχουν — είτε τό ξέρουν είτε όχι — μία σαφή προτίμηση και που κυττάν άλλοτε τό ένα και άλλοτε τό άλλο σημείο πρώτα σε μία γυναίκα, που θα έλκυσι, λίγο ή πολύ, την προσοχή τους.

Η ένστικτώδης αυτή προτίμηση, διαπιστώνεται έπειτα άπο συστηματικές έρευνες, εξέταζοντας χιλιάδες άτομα, οι Γάλλοι ψυχολόγοι, είναι ένα άπο τα πιο άλάνθαστα σημάδια του χαρακτήρα. Τό σημείο, που θα κυττάμε άκούσια πρώτο σε μία γυναίκα, άποκαλύπτει τον τύπο μας, την ιδιοσυγκρασία μας, δίνει τό μέτρο του συναισθηματισμού ή του αισθησιασμού μας. Είναι, άκόμη καλύτερα, ένα έδελτίο ταυτότητας, που προκαθορίζει την γενικώτερη στάσι μας στον έρωτα και που βοηθάει τόσο έμάς στο να γνωρίσουμε τον έαυτό μας όσο και την κάθε γυναίκα στο να έξοπ με ποιόν έχει να κάνει.

Για τις γυναίκες, μάλιστα, οι διαπιστώσεις των Γάλλων ψυχολόγων, που θα δοίμε παρακάτω, είναι άκόμη πιο ενδιαφέρουσες, γιατί, κάνοντας μία άδεια έρώτησι σ' εκείνον, που τις πολιορκεί: «Τί είναι εκείνο, που πρόσδεξες πρώτο σ' έμένα», θα μάθαίνουν, σε μία στιγμή, στα δε θα μάθαιναν, ίσως, για τον άλλο μέσο σ' όλοκληρους μήνες!

Τό πρώτο στοιχείο, που έντυπωσιάζει σ' αυτές τις έρευνες, που διεξάχθηκαν άνάμεσα στα πιο διαφορετικά στρώματα του άνδρικού πληθυσμού της Γαλλίας, είναι πως σχεδόν κανείς δεν άποκρίθηκε ότι τό πρώτο, που κυττάει σε μία γυναίκα, είναι τό στήθος. Άνέλταί, σε μία έποχή, που θριαμβεύουν τό στήθος της Μπριζίτ Μπαοντό, της Μαίριλιν Μονρόε, της Τζέην Μάνφιλντ, τό σημείο αυτό του γυναικείου σώματος φαίνεται να είναι τό τελευταίο, που έλκυει την άνδρική προσοχή.

Άνέλπιστο για πολλούς, όχι όμως, και για τους έπιστήμονες, που έκαναν τις έρευνες, και που διατείνονται πως στο ίδιο άποτέλεσμα θα κατάληγαν, αν άπευθυνόντουσαν σ' όποιονδήποτε άλλο πληθυσμό ευρωπαϊκής, και ιδιαίτερα μεσογειακής, χώρας.

Όσο πιο ώριμος, πιο ένήλικος είναι ένας λαός — ύποστηρίζουν — τόσο λιγώτερη σημασία άποδίδουν οι άνδρες στον παρόντα στήθος. Τό στήθος έλκυει σε πρωταρχικό βαθμό μόνο τους 'Αμερικανούς κι' αυτό έξ αίτίας του εμπηρικού συμπλέγματος, που τους κατέχει. 'Η 'Αμερική είναι μία ηπτοραρχική χώρα και κάθε 'Αμερικανός άναζητά έπίμονα στη ζωή του την γυναίκα — υπτέρα, τό μπτορικό στήθος.

Γενικά, η προτίμηση προς τό στήθος φανερώνει έρωτική άνωριμότητα και κάποια 'παϊδικότητα στον χαρακτήρα. Ό άντρας, που κυττάει πρώτα τό στήθος σε μία γυναίκα, προσπαθεί να βοηθί, που δε καστήσι, πλάι του έναν καθοδηγητικό και προστατευτικό ρόλο και, όταν τη βοηθί θα είναι πρόθυμος να της παραχωρήσι τό προβάδισμα στο καβέτι. Για μία γυναίκα με αυταρχική ιδιοσυγκρασία, ένας τέτοιος άντρας είναι ό,τι της χρειάζεται, οι άλλες, όμως, καλό είναι να τον άποφεύγουν.

Άντίθετα, όσο παράζενο κι' αν φαίνεται αυτό, οι αυταρχικοί κι' έγωιστές άντρες κυττάνουν πωιν άπο κάθε άλλο τό μάτια. Τό κίνητρό τους είναι καθαρά ύποσυνείδητο: Τά δειλά και φοβισμένα μάτια τους θέλγουν, γιατί συναισθάνονται πως έχουν άπέναντί τους μία γυναίκα, που δε θα είναι δύσκολο να την ύποτάξουν!

Μία γυναίκα ώστόσο δεν πρέπει να βγάλη άμέσως τό συμπέρασμα πως έχει να κάνει με αυταρχικό τύπο, αν ο άλλος της έμολογήσι

Αυτά είναι τα σημεία, που προσελκύουν, κυρίως, την προσοχή σε μία γυναίκα. Κάθε άντρας, όμως, δεν τον έλκυει παρά ένα πάντα πρώτο άπο αυτά τα σημεία.

Η «μαύρη χήρα» ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Τό δηλητήριό της είναι 15 φορές ισχυρότερο άπ' του κροταλιά

ΕΝΑ άπ' τα πιο επικίνδυνα έντομα του κόσμου είναι μία άράνη, που ζη στην 'Αμερική. Συναντάται σ' όλες τις άμερικανικές πολιτείες — έκτός της 'Αλάσκας —, σ' όλα τα έψη, τις θερμοκρασίες και τα κλίματα. Ύπάρχει άκόμη και στο νότιο Καναδά, στις Δυτικές 'Ινδίες και στη Νότιο 'Αμερική. Προσπατών όμως άσθονεί στην Κολορνία.

Κρύβεται σε σπύρες άπο πέτρες, σφύρανα, παλιά έξλα και άσφαρα άπορήματα. 'Ιδεάδη καταφύγια έρρισκε σε σφαίρες και άποθήκες.

Έχει μήκος 1 πόντο περίπου τό σώμα της δηλαδή, χωρίς δε έπιστογγυλή κοιλιά και μ' ένα γαργαρητικό κόκκινο σημάδι στο κάτω μέρος του σώματος της.

Έχει όνομαστή δε «μαύρη χήρα», γιατί ή θηλυκή, μετά τό γεννάσθαι, κατασφραγίζει την άσθενική πού είναι πολύ μικρότερη — έκτός αν προλάβη αυτή να έξωρνη και να σφαή.

Όλα σγεδόν τα γνωστά είδη των άραχνών παράγουν δηλητήριο, που είναι ένα άχρομο έ-

πως την κύτταε πρώτα στα μάτια. Γιατί στα μάτια έπίσης κυττάν πρώτα μία γυναίκα, αλλά για έντελώς διαφορετικούς λόγους, και οι ύπεροβολικά συναισθηματικοί τύποι.

Εκείνοι, που πρέπει να φοβίζον άπο την πρώτη στιγμή μία γυναίκα, είναι όσοι κυττάζουν πρώτα τό ντυσιμό της. Ένδεικτικό σίγουρο του τσιγκούνι, άποφαινονται με κατηγορηματικότητα οι Γάλλοι ψυχολόγοι. Ό τσιγκούνις, πριν καλοκυττάει μία γυναίκα, κορφαίνει τη ματιά του στο ντυσιμό της, αναλογιζόμενος... με δέος πόσο κοστίζει! Προσχή, λοιπόν, σε όσους κυττάζουν πρώτα τί φοράτε και έπειτα αν είσαστε όμορφη.

Οι Δόν Ζουάν, οι καρδιοκατακτητές, συγκεντρώνουν την προσοχή τους σε δυο κυρίως σημεία: Στα χείλη, που φανερώνουν με τό πρώτο στο ύπεριο μάτι αν μία γυναίκα έχει θερμή ή ψυχρή ιδιοσυγκρασία, και στους γοφούς. Οι γοφοί, έπίσης, είναι τό πρώτο σημείο, που κυττάζουν οι άνδρωτοι της δρασείας, οι έμποροι, οι έπιχειρηματίες και γενικά εκείνοι, που ή ιδιοσυγκρασία τους ή ο τρόπος της ζωής τους τους κάνουν να έχουν τάσι προς τον έρεασισμό και να μη θέλουν να χάσουν πολύτιμο χρόνο στο άγονο φλέο με μία γυναίκα.

Αίσθησιακή ιδιοσυγκρασία, αλλά πιο σαφιναιρισμένη και πιο πνευματική, μαρτυρούν όσοι προσέχουν πωιν άπο κάθε τι άλλο τα πόδια. Συνήθως, πρόκειται για άνδρωπους ένδιαφερόντες για μία παροδική σχέση, όχι, όμως, εξαιρετικά κατάλληλους για συμπτώφους στη ζωή μιας γυναίκας και που ή στάσι τους στα έρωτικά ζητήματα ναρκαπρίζεται, όχι σπάνια, άπο μία δόσι κυνισμού.

Όσοι είναι άπο φυσικού τους δειλοί και συνεσταλμένοι, κυττάζουν πρώτα τα χείρια. Τά γυναικεία χείρια, που έκδηλώνουν σταθερότητα, ήρεμία και δύναμι χαρακτήρα, τους εμπνέουν έμπιστοσύνη και τους βοηθούν να πλησιάζουν την καχοή τους. Τά χείρια, έπίσης, κατά πρώτο λόγο, και κατά δεύτερο την έκφρασι, τό χαμόγελο προσέχουν ιδιαίτερα οι καλλιτέχνες.

Οι άπαισιόδοξοι συγκεντρώνουν έπίμονα την προσοχή τους στο πρόσωπο, άπο τον φόβο — έξηγούν οι Γάλλοι ψυχολόγοι — μήπως άπογοητευτούν άσώτερα, αν δούν πρώτα την σιλουέττα μιας γυναίκας και τους άρσει.

Οι αίσιόδοξοι, τέλος, και εκείνοι, που ζητούν προπαντός στην γυναίκα μία εύχάριστη συντροφιά και άποσπρέφονται τα δάσυντα και τις γκρίνιες, καταεύθυνουν την προσοχή τους πρώτα στο στόμα: Οι άνασχηκόμενες άκρες των χειλιών και τα λακκάκια γύρω άπο τό στόμα φανερώνουν την γυναίκα με τον εύθυμο κι' άνοικτοκαρδο χαρακτήρα, την καταλήλη, μ' άλλα λόγια, να πραγματοποιήσι τις προσδοκίες τους.

Λαϊάδες όντο με πικρή γεύσι. Τό δηλητήριο όμως της μαύρης χήρας είναι άπο τα ισχυρότερα που ύπάρχουν. 15 φορές πιο ισχυρό άπο το κροταλιά. Έχει ένόργανα νευροτοξική, έπιδρά δηλαδή στα νεύρα (ένω τό δηλητήριο του κροταλιά ένεργεί στο αίμα).

Ό άνδρας που τον δάγκασε μαύρη χήρα, νοιώθει ένα τσιμπημα, σαν άπο βελόνα. Μπορεί όστόσο να μην καταλάβη περί τίνας πρόκειται αν ή άράνη έσυρε γλήγορα και κρότησε. Γιατί τό σημάδι που φαίνεται ή δαγκωματιά της είναι μικρό, άόρατο.

Έπειτα άπο λίγο όμως, νοιώθει πόνους δια περιπτώσεων, που σπάνιον στη μεγαλύτερη ένταση τους μέρα σε μία ώρα. Οι πόνοι αυτοί είναι άνωπόφοροι, έλκοντε συνεχώς κι' έλκοντε περιόδοι. Διάρκουν μερικές ώρες και έαπαύονται σιγά σιγά άπο τό σημείο της δαγκωματιάς σε άλλα σημεία του σώματος, για να συγκεντρωθούν έπιτέλους στο κάτω μέρος της κοιλιάς και στις κνήμες. Τό ύπογαστρο πονήσσει.

Άκολουθούν ύστερα κι' άλλα συμπτώματα: ναυτία, έμετοι, λιποθυμίες, έλας, τρεμούλες, σόκ και διαταράξεις της όύλας. Κάποτε, τό θύμα δυσκολεύεται ν' άνασπύσει.

Στα 5% των περιπτώσεων, τό δηλητήριο της μαύρης χήρας φέρονε τό θάνατο. Προσπατών πεθαίνουν άπ' αυτή την αίτια τα μωρά, οι γάροι και οι άρρωστοι και έλασθενισμένοι όργανισμοί. Πολύ σπάνια είναι θανατόφορο ή δαγκωματιά αυτής της άράνης για άτομα όγια και έήλικα.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ΠΛΕΟΝΕΞΙΑ ΤΙΜΩΡΕΙΤΑΙ

ΜΙΑ φορά κι 'έναν καιρό ζούσε σ' ένα εξοχικό σπίτι ένας γεωργός με τη γυναίκα του. Είχε καλή καρδιά και του άρεσε να βοηθάει τους φτωχούς. Η γυναίκα του όμως ήταν σκληρή και τσιγκούνη.

Μια Κυριακή, μετά την εκκλησία, ο γεωργός πήγε σπίτι του, έκοψε μια γωνιά ψωμί και βγήκε στον κήπο του να κόψει και μια ντομάτα να φάει. Ξαφνικά όμως, βλέπει ένα γεράκι να κυνηγά ένα μικρό φτωχό σπουργιτάκι. Τρέχει τότε σπίτι του, παίρνει το ντουφεκι του και σκοτώνει το δονιό.

Τότε το σπουργιτάκι, από ευγνωμοσύνη, πήγε και κάθισε ανάμεσα στα πόδια του γεωργού. Κι' αυτός άρχισε να το ταΐζει με τα ψιλάκια του ψωμιού που έτρωγε.

— Όλο σπατάλες κάνεις, άντρα μου! Με το ψωμί, που δε μας φτάνει, ταΐζεις και το σπουργιτί; φώναξε αγριεμένη η γυναίκα του.

— Κάνε το καλό και ρίχτο στο γιγάντιο γεράκι, της απάντησε ο γεωργός.

Και συνέχισε να ταΐζει το σπουργιτάκι. Το σπουργιτάκι όμως πήρε βάρος, ανέβηκε στον ώμο του κι' ύστερα πήγε και κάθισε μέσα στη φούχτα του.

Ο γεωργός, χαρούμενος, τόβαλε σ' ένα κλουβί κι' άρχισε να το περιποιείται.

Η γυναίκα του όμως γκρινιάζει και μια μέρα, που έλειπε ο άντρας της άνοιξε το κλουβί, έβγαλε το σπουργιτί και τράβηξε για την κουζίνα να τον σκοτώσει και να τον ψήσει.

Ευτυχώς, τη στιγμή εκείνη η γάτα, που την κυνηγούσε ο σκύλος υπερδέχτηκε στα πόδια της και την έριξε χαμά.

Ετσι βρήκε την ευκαιρία το σπουργιτάκι να ξεφύγει από τα χέρια της.

Όταν γύρισε το βράδυ, ο γεωργός από το χωράφι του, βλέπει το κλουβί ανοιχτό και το πουλί φευγάτο.

— Τι έγινε το πουλί, βρε γυναίκα; λέει.

— Τι γαίνε; Τόβγαλα να σου το μαγειρέψω, μα υπερδέχτηκε η γάτα στα πόδια μου, έπεσα χαμά και το σπουργιτί μούφυγε!

Ο γεωργός χάρηκε και λυπήθηκε μαζί.

Χάρηκε διλαδή που γλύτωσε το πουλάκι από τα χέρια της σκληρής γυναίκας του, λυπήθηκε όμως που τόχαζε γιατί το άγαπούσε.

Την άλλη μέρα, λοιπόν, το πρωί, έφυγε για το δάσος, να πάν να το βρη. Οα το αναγνώριζε άμέσως γιατί τούχε περάσει στο λαιμό μια κόκκινη κορδελίτσα.

Έφωξε μια μέρα, δυό μέρες, μα στάθηκε αδύνατο να βρη το πουλάκι με την κόκκινη κορδελίτσα. Τέλος, μια μέρα, εκεί που γύριζε στενοχωρημένος στο σπίτι του, παρουσιάζεται μπροστά του μια ώραία Νεράιδα, πουχε θυμένη στο λαιμό της μια κόκκινη κορδελίτσα.

— Καλέ μου άνθρωπε, του είπε. Μη χάνεις άδικα τον καιρό σου για να βρης το σπουργιτάκι. Το σπουργιτάκι είμαι εγώ.

Ο γεωργός τρελλάθηκε από τη χαρά του. Τότε η Νεράιδα τον πήρε από το χέρι και

Κάθισε χαμά, σ'ε μια πέτρα, κι' έβαλε το μεγάλο κουτί πάνω στα γόνατά της...

τόν πήγε σ' έναν ώραίο ψηλό πύργο.

Ένα πλούσιο τραπέζι ήταν στρωμένο εκεί, με λογής-λογής φαγητά και γλυκίσματα. Ο γεωργός έφαγε και ήπιε όσο ήθελε.

Ύστερα η Νεράιδα διάταξε τις υπηρέτριές της να τον οδηγήσουν για ν' αναπαυθεί σ' ένα μαλακό τουπουλένιο κρεβάτι. Όταν ξύπνησε, η Νεράιδα διάταξε κι' έφεραν δυό κουτιά, το ένα μικρό και τ' άλλο μεγάλο.

— Διάλεξε ποιά θέλεις από τα δύο και πάρε το, του είπε. Είναι δικό σου.

Ο γεωργός πήρε το μικρό, την ευχαρίστησε κι' έφυγε.

Σαν γύρισε σπίτι του, η γυναίκα του τον υποδέχτηκε με τις συμπιεμένες γκρινιές της. Έκείνος τότε της διηγήθηκε όλη την περιπέτεια του και άνοιξε το κουτί. Που του είχε χαρίσει η Νεράιδα. Ήταν γεμάτο από μπριλλάντια, που λαμπροκοπούσαν!

— Βλέπεις; του φώναξε η γυναίκα του θυμωμένη. Όλο κουταμάρες κάνεις! Αντί να πάρης το μεγάλο κουτί, που θαχε μέσα πιο πολλά, εσύ διάλεξες το μικρό.

Τι άχόρταγη γυναίκα! Δεν εύλογούσε το Θεό που γινόταν εκατομμυριούχα μ' αυτά τα μπριλλάντια, μόνο μάλωνε τον άντρα της, γιατί δεν πήρε το μεγάλο, που θα είχε πιο πολλά.

— Πρέπει να ξαναγύρισης να πάρης και το άλλο, του είπε θυμωμένη.

— Γυναίκα της απάντησε ο καλός γεωργός.

τέτοιο πράγμα δε θα το κάνω ποτέ. Αυτό ήταν τυχερό να πάρω αυτό πήρα! Μ' αυτά τα πετράδια θα χτίσουμε ένα παλάτι και θα μαστε σ' όλη μας τη ζωή πλούσιοι.

Τότε η γυναίκα του του φώναξε: — Αφού δεν είσαι άξιος εσύ, θα πάω εγώ!

Άδικα προσπάθησε να της αλλάξει γνώμη ο καυμένος ο γεωργός. Εκείνη έφυγε το άλλο πρωί για το δάσος να βρη τη Νεράιδα.

Έπειτα από πολλές ώρες δρόμο, τη βρήκε να κάθεται έξω από τον πύργο της και να τραγουδά μαζί με πολλές άλλες νεράιδες.

— Ευχαριστώ για το τραπέζι, που έκανες στον άντρα μου, της είπε χαϊδεύοντας την.

— Πέρασε μέσα να φας κι' εσύ, της πρότεινε η Νεράιδα μ' ένα χαμόγελο.

Η πλεονέχτρα γυναίκα έφαγε τόσο πολύ, που πήγε να σκάσει. Έπειτα είπε στη Νεράιδα:

— Έμένα δε θα μου χάρισης κανένα κουτί; — Διάλεξε και πάρε της είπε η Νεράιδα, δείχνοντάς της δυό κουτιά, που ήταν άπαντα σ' ένα τραπέζι.

Το ένα απ' αυτά ήταν πολύ μεγάλο και το άλλο μικρούτσικο.

Η πλεονέχτρα γυναίκα διάλεξε βέβαια το πολύ μεγάλο. Το πήρε κάτω από τη μασχάλη της κι' έφυγε τρέχοντας.

Το σπίτι της όμως βρισκόταν πολύ μακριά και η απληστία κι' η περιέργειά της ήταν πολύ μεγάλη. Κάθισε, λοιπόν, χαμό, σ'ε μια πέτρα, έβαλε το μεγάλο κουτί πάνω στα γόνατά της και τ' άνοιξε για ν' απολαύσει το θησαυρό της.

Η πλεονέξια της όμως τιμωρήθηκε φορητά. Γιατί μέσα στο κουτί δεν υπήρχαν μπριλλάντια, όπως περίμενε, αλλά χιλιάδες μικρά φαρμακερά φίδια, που πετάχτηκαν με μιάς έξω, την έζωσαν κι' άρχισαν να τη δαγκώνουν!

Ετσι σ'ε λίγο η άμμορη γυναίκα ήταν νεκρή, γιατί προτίμησε το μεγάλο κουτί που περιείχε τα φίδια, κι' όχι το μικρό με τα μπριλλάντια.

Σαν το έμαθε ο άντρας της την έκλαψε, την έθαψε και γύρισε σπίτι του περιλυσμένος.

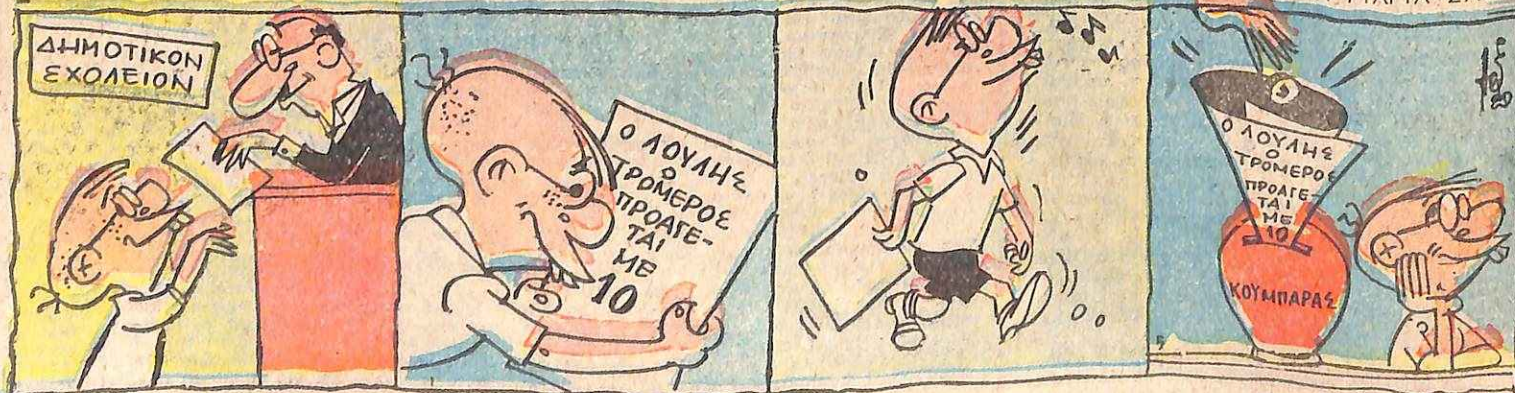
— Και τώρα, άρχισε να μουρμουρίζει, τι να τα κάνω τόσα πλούτη, που είμαι μόνος;

Τη στιγμή όμως εκείνη, άκουσε μια φωνή: — Καλέ μου άνθρωπε. Δεν ξεχνώ ποτέ, πως κάποτε μ' έσωσες από το θάνατο, όταν σκοτώσες το γεράκι, που ήθελε να με κατασπαράξει. Η ευγνωμοσύνη μου και η αγάπη μου είναι μεγάλη για σένα. Λοιπόν δε θα σ' άφησω έτσι. Δε θα χαρής τα πλούτη μόνος σου, ούτε θα μείνης έρημος στον κόσμο. Από σήμερα θα γίνης ο πιο πλούσιος άνθρωπος του κόσμου γιατί είσαι καλός και σπλαχνικός.

»Θάρρής μαζί μου στον πύργο μου, γιατί εγώ δεν είμαι Νεράιδα, αλλά μια άρχοντοπούλα, που ζή μονάχη της από τότε που πέθαναν οι γονείς της. Θα παντρευτούμε και θα ζήσουμε μαζί.

Ετσι, ο καλός γεωργός παντρεύτηκε την πονόψυχη άρχοντοπούλα κι' έζησαν αυτοί καλά κι' εμείς καλύτερα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΛΟΥΛΗΣ Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ

Ή... άμοιδή

(Του Άρχελαου)

Λίγο αργότερα η Τερέζα βρισκόταν έξω από το νοσοκομείο της πόλεως Μπουσκα. Δεν άρκεσθηκε όμως στο να παραβύθει τον τραυματία στους νιατρούς, αλλά ζήτησε να μάθη αν θα κάθονταν να τον σώσουν.

Όταν οι Γάλλοι κατείχαν ακόμα την πόλη, ο κόμης την είχε δεχτή επανειλημμένως στο σπίτι του, μαζί με τους Γάλλους αξιωματικούς. Πώς θα κατώρθωνε όμως η Τερέζα να ξεφύγει από την επίβλεψη του φρουρού της; Τέλος, μια μέρα, η ευκαιρία που ζήτησε, της παρουσιάστηκε κατά τη διάρκεια μιας αλλαγής φρουράς. Ένώ οι δυό στρατιώτες συζητούσαν...

Στις 31 'Οκτωβρίου 1799, τα γαλλικά στρατεύματα, υποχωρούσαν στην κοιλάδα του Πάδου, σφυροκοπούμενα από ισχυρότερες αυστριακές δυνάμεις. Άνάμεσα στους άνδρες της 9ης Μεραρχίας των Δραγόνων, βρισκόταν και μια νέα και ώραία Γαλλίδα έβελόντρια, η γενναία Τερέζα Γιόνερ. Ένώ καλπάζε με το αλόγο της, άκουσε ξαφνικά το βογγητό ενός τραυματία και άμέσως σταμάτησε.

Αφού τέλος τη βεβαίωσαν πως ο τραυματίας θα γινόταν γρήγορα καλά, η Τερέζα έφυγε ικανοποιημένη, αργοψιθυρίζοντας ένα ευδαίμονο, όταν κοντά της στην έξοδο του νοσοκομείου, κοκκίνας μια μεγάλη και δυναμική έκπληξη: Το αλόγο της δε βρισκόταν εκεί. Και, στη θέση όπου το είχε αφήσει, στέκονταν τρεις Αυστριακοί στρατιώτες, που σώναζαν μόλις την είδαν: «Ένας Γάλλος!»

Όταν οι Γάλλοι κατείχαν ακόμα την πόλη, ο κόμης την είχε δεχτή επανειλημμένως στο σπίτι του, μαζί με τους Γάλλους αξιωματικούς. Πώς θα κατώρθωνε όμως η Τερέζα να ξεφύγει από την επίβλεψη του φρουρού της; Τέλος, μια μέρα, η ευκαιρία που ζήτησε, της παρουσιάστηκε κατά τη διάρκεια μιας αλλαγής φρουράς. Ένώ οι δυό στρατιώτες συζητούσαν...

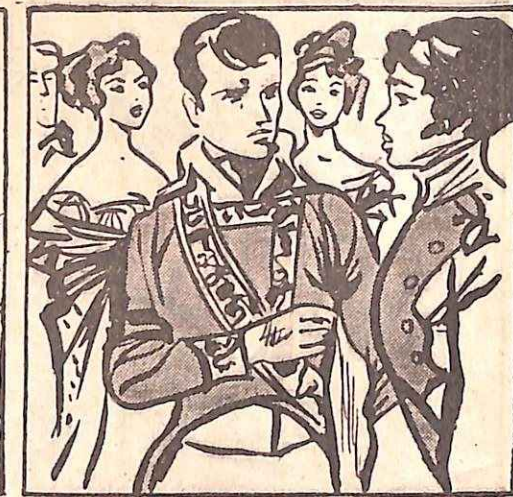
Ένας στρατιώτης, με το πόδι σπασμένο από κάποιο βλήμα, ζήτησε βοήθεια και παρακάλεσε να τον πάρουν μαζί τους. Η Τερέζα κατέβηκε από το αλόγο της, τον τυλίχισε κατ'έκτακτο πως δε μπορούσε να περπατήσει, ζήτησε από μερικούς άλλους στρατιώτες να τη βοηθήσουν για να τον ανεβάσουν στο αλόγο της. Ύστερα ξεκίνησε σιγά-σιγά, για να μην υποφέρν ο τραυματίας.

Ένώ η Τερέζα βρισκόταν κοντά στον τραυματία, οι Αυστριακοί είχαν καταλάβει την πόλη. Η νεαρή Γαλλίδα σκέφτηκε άμέσως να τους το σκάσει, αλλά οι τρεις Αυστριακοί δεν δυσκολεύτηκαν να την πιάσουν και την ώδηγυσαν στο άρχοντάκι τους, περνώντας την από τους πιο κεντρικούς δρόμους της πόλεως. Ευτυχώς γι' αυτήν, κανείς δεν είχε πάρει είδησι πως ήταν κορίτσι.

...η Τερέζα έπαφελήθηκε από μια στιγμή απροσεξίας τους κι' έφυγε τρέχοντας για το σπίτι του κόμης Μπελέν. Έκείνος, μόλις την είδε, άσπασε. Όταν όμως η νέα του άφησε την ιστορία της, συγκινήθηκε και της είπε: — Ο κίνδυνος, που θα διατρέζουμε και οι δυό, θα είναι σοβαρός, αλλά μια και ζήτησες τη βοήθειά μου δε θα στην άρνηθώ...

‘Ο δραγόνος τῆς ζήτησε συγγνώμη κ’ ἔσπευσε νὰ τὴν ὀδηγήσῃ στοὺς ἀνωτέρους του. Οἱ Γάλλοι τῆς ἐπέφυλαξαν θερμὴν ὑποδοχὴ καὶ ὁ Ἰσὸς ὁ Ναπολεὼν, ποὺ ἦταν τότε Πρῶτος Ὑπουργός, ὅταν ἔμαθε τὴ γυναικὰ συμπεριφορά τῆς, ζήτησε νὰ τοῦ τὴν παρουσιάσουν γιὰ νὰ τὴν συγχάρῃ καὶ νὰ τὴν παρασημοφορήσῃ.

— Δεσπινὴς δικιέρ, τῆς εἶπε, εἰσθε ἓνας ἀξίος στρατιώτης!...

76

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΕ ΤΟ ΜΕΓΕΛΟΝ ΣΑΧΟΝ

Για την περίοδο 23-29 Ιουνίου 1960

ΖΩΔΙΑ	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	* Η νέα Σελήνη ευνοϊκή για την εργασία. Από τον όρο να συνεργαστείτε με πρόσωπα μεγαλύτερά σας, που να διαθέτουν πείρα και ν' ακολουθήστε τις συμβουλές τους. * Θα σας δώσουν πολύτιμη πληροφορία. * Εκμεταλλευτείτε την.	* Θα παρουσιαστούν κατά τις ημέρες αυτές πολλές ευκαιρίες για εύκολες κατακτήσεις. Αυτό οφείλεται σε μια προκάλυψη οφέλους της γυναικής, αλλά και σε μια εξαιρετική ευνοία των άστρον. * Φυλαχτείτε από τις παγίδες.	* Προσοχή στα τρώφια, γιατί κινδυνεύετε να προκαλέσουν σοβαρές διαταραχές στο πεπτικό σύστημα και ιδίως στα έντερα. * Αποφύγετε τις κουνούρες, τα αλαντικά και τα θαλασσινά. * Χρώμα σας το κόκκινο, αριθμός το 5.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	* Εκτός του Σαββάτου 25, οι άλλες μέρες δεν είναι καθόλου ευνοϊκές για την εργασία. * Συγκεντρώστε όλες σας τις προσπάθειες προς μία και μόνη κατεύθυνση. Τότε μόνο θα σημειώσετε θετική επιτυχία. * Αποφύγετε τις καινοτομίες.	* Λόγια, που θα εκστομίζετε σε στιγμή έκνευρισμού, θα έχουν δυσάρεστες συνέπειες και θα πληγώσουν αναπημένο πρόσωπο. * Οι σκέψεις σας με πρόσωπο, που γνωρίζετε προσφάτως, απαιτούν μεγάλη προσοχή και προσυλλήψεις.	* Η νέα Σελήνη προκαλεί μια γενική γαλήνη και μειώνει την αντίδραση του οργανισμού κατά των κινδύνων, που τον απειλούν. Γι' αυτό απαιτείται αυξημένη προσοχή. * Οι γυναίκες ν' αποφεύγουν τα μπάνια σε κρύα θάλασσα.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	* Η νέα Σελήνη συνδέεται από σημαντικές αλλαγές στον επανειλημμένο τομέα. Πολλά ζητήματα παρουσιάζονται περίπλοκα και γενικά τίποτα δεν εξελίσσεται σύμφωνα με τις επιθυμίες σας. * Αποφύγετε τα περιττά έξοδα.	* Οι σκέψεις σας με το άλλο φύλο, αλλά και με τα φιλικά πρόσωπα ακόμα, απαιτούν μεγάλη προσοχή. * Υπάρχει κίνδυνος προστριβών και σοβαρών παρεξηγήσεων, που θα σας βάλουν σε δύσκολη θέση. * Απαιτείται ψυχραιμία.	* Μετριώστε το κάπνισμα, αποφύγετε τα οινόπνευμα, ποτά και τις ζωηρές συζητήσεις. * Αν ανησυχείτε τις συνθήκες αυτές, η καρδιά σας επιφυλάσσει δυσάρεστες εκπλήξεις. Μια δολιχομυρία φρουρο-θεσπιά θα σας ωφελέσει πολύ.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	* Μεγάλη αστάθεια στην εργασία, ιδίως αν ζητήσετε να κυνηγήσετε δυο λαγούς συγχρόνως. * Οι δισταγμοί θα σας κάνουν να χάσετε πολύτιμο χρόνο. Πρέπει ν' αντιμετωπίσετε αποφασιστικά την κατάσταση και να πάρετε γρήγορες αποφάσεις.	* Οι αισθηματικές σκέψεις θα σας παρονοήσουν για τις αναμνήσεις, που παρουσιάζονται στους άλλους τομείς. * Έτσι θα δώσετε τα πράγματα πιο ρόδινα και πιο ευχάριστα. * Ενόχληση διασκέδασι κατά το Σαββατοκύριακο.	* Σηκωθεί και νερά είναι κατά τις ημέρες αυτές τα πιο ευαίσθητα σημεία του οργανισμού. Πίνετε άφθονο γάλα και αποφεύγετε τα οινόπνευμα και τα τηγανητά. * Πρέπει, οπούδήποτε, ν' αυξήσετε τις ώρες του ύπνου σας.
ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	* Μελετήστε προσεκτικά τα έγγραφα, που θα υπογράψετε, και αποφύγετε ν' αναλάβετε νέες υποχρεώσεις, που θα ελασματούν την εκπλήρωση των παλαιών. * Αλλάξτε εύκολα αποφάσεις και γι' αυτό οι σκοποί σας σπάνια επιτυγχάνουν.	* Μην αρνηθείτε τη βοήθειά σας σε φιλικό ή συγγενικό πρόσωπο, που θα σας ζητήσει. Δε θα αποδειχτεί ανώφελο και θα σας την ανταποδώσει με το παραπάνω. * Την Κυριακή 26 θα δοκιμάσετε μια ευχάριστη εκπλήξη.	* Η νέα Σελήνη εξασφαλίζει μια καλή υγεία και επιτρέπει σημαντική αύξηση της δραστηριότητας. * Αποφύγετε κάποιες σπατάλες δυνάμεων και προσυλλέξτε τα μέγιστα σας από το πολύ φως. * Χρώμα σας το κίτρινο.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	* Η νέα Σελήνη εξαιρετικά ευνοϊκή για την εργασία. Δισταγμοί και αβεβαιότητες κινδυνεύουν όμως να σας κάνουν να χάσετε μια σπάνια ευκαιρία. * Η αναλυτικότητα θα εγείρει πολύ δυσάρεστες συνέπειες για τα οικονομικά.	* Οι τελευταίες αυτές μέρες του Ιουνίου θα σας αφήσουν ώριμες αναμνήσεις. Τα θρόνα-ιδίως θα περάσουν πολύ ευχάριστα κοντά σε αγαπημένο πρόσωπο ή σε φιλικό περιβάλλον. * Προσέξτε την αλληλογραφία σας.	* Εκτός από το στομάχι, που πιθανόν να παρουσιάσει μερικές αναμνήσεις, η υγεία παραμένει κατά τα άλλα καλή. * Αποφύγετε πάντως την υπερκόπηση και οποιαδήποτε εργασία που θα εγείρει για σκέψη τη μείωση των ωρών του ύπνου.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	* Με τη νέα Σελήνη δοκιμάζει μια εξαιρετικά ευνοϊκή για τα οικονομικά σας περίοδο. * Έχετε όμως συμφέρον ν' αποφύγετε τις απότομες μεταβολές και ν' ακολουθήσετε τις συμβουλές των μεγαλύτερων. * Θα προσπαθήσουν να σας βλάψουν.	* Ευχάριστη περίοδος για τους έρωτες. * Υπάρχει όμως κίνδυνος η συμπεριφορά σας να σκανδαλίσει πολλούς συγγενείς ή να προκαλέσει δυσάρεστες εντυπώσεις. * Επιδιώξτε πρόσωπο θα κάνει κατάλληλη τις επιθυσιόχρηστές σας.	* Κανένα σοβαρό κίνδυνο για την υγεία δε διαφαίνεται. * Αποφύγετε να τρώτε πολύ, ιδίως τα θρόνα. Κάνετε κάθε πρωί λίγη γυμναστική και γ' απογεύματα περιπάτους στον καθαρό αέρα της εσχόλης. Θα σας ωφελέσουν πολύ.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	* Μη βασιστείτε πολύ στην υποστήριξη, που σας υπόσχονται. Είναι μάλλον παροτρυνότατα κατά τις ημέρες αυτές ν' αποφύγετε να ζητήσετε οποιαδήποτε ενίσχυση. * Ο Έρωτας σας δοθεί ν' αποφέρει πρακτικές λύσεις σε διάφορα προβλήματα.	* Διάφορα μικροεπιτόδια θα διαταράξουν τις αισθηματικές σας σχέσεις. * Αδύνατον το έρωτικό δημιουργεί κινδύνους σοβαρών παρεξηγήσεων με το άλλο φύλο. * Τ' άσπρα προκαλούν έτσι προς τη ζήλεια και συγγενικές προς την απιστία.	* Αποφύγετε την ύγραση και τις επισκεψίμες σε κορμούς. * Οι κινήσεις να είναι ήπιες. * Αποφύγετε να περπατάτε σε κρύα νερά. * Αποφύγετε να περπατάτε σε κρύα νερά. * Αποφύγετε να περπατάτε σε κρύα νερά.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	* Η νέα Σελήνη ευνοϊκή για την εργασία. Είναι όμως προτιμότερο να επισημειωθεί για να τη σταθεροποιήσετε παρά να σταθείτε προς νέες οικονομικές επιδιώξεις. * Θα επιτύχετε λαμπρά αποτελέσματα χωρίς μεγάλες προσπάθειες.	* Το απόγευμα του Σαββάτου 25, θα κάνετε ή θα δεχθείτε μια πολύ ευχάριστη επίσκεψη. * Η Κυριακή 26, θα τελειώσετε με μια μεγάλη γαλήνη. * Παραμερίζοντας τη λογική, θ' ακολουθήσετε τη φωνή της καρδιάς σας. * Απαιτείται μυστικότητα.	* Τα έντερα παραμένουν το πιο ευαίσθητο σημείο, γι' αυτό προσέξτε την τροφή σας και φροντίστε, ότι αγοράζετε και τρώτε να είναι φρέσκο και άγνο. * Οι άβλητες θα σημειώσουν κατά την περίοδο αυτή θαυμασίες επιδόσεις.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	* Ευποδία, καθυστέρησης και γενικά αποτυχία προσπαθειών χαρακτηρίζουν την περίοδο αυτή. Αδύνατον όμως παραμένει η θέληση κι' έτσι πολλαπλασιάζονται οι προσπάθειες, οι οποίες τελικά δε θ' αποβούν μάταιες. * Αποφύγετε τα ταξίδια.	* Τα πράγματα δε θα είναι και τόσο ευχάριστα κατά την περίοδο αυτή. Θα δοκιμάσετε ένα συναίσθημα πλήρους και θα θα βρεθείτε δικά αναμνήσεις. * Θα λάβετε ένα γράμμα, που θα σας εκπλήξει και θα σας αναστατώσει.	* Αν υποφέρατε από οποιαδήποτε πάθηση χρόνιας μορφής, πάρετε τις απαραίτητες προσυλλήψεις, γιατί υπάρχει σοβαρός κίνδυνος υποτροπής. * Μην αφήσετε με κανένα τρόπο την απιστοδοξία να σας κυριεύσει. * Χρώμα σας το κίτρινο.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	* Αλλαγές στη εργασία ή προτάσεις να σταθείτε προς νέες κατευθύνσεις. * Ένα ταξίδι θα σας επιτρέψει να γνωρίσετε νέα πρόσωπα, που θα επηρεάσουν ευνοϊκά τις συναλλαγές και τα οικονομικά. * Απαιτείται υπομονή και επιμονή.	* Δυσκόλως θ' αντισταθείτε στους μεγάλους πειρασμούς, που παρουσιάζονται. * Ο δόξινος χαρακτήρας σας παρασύρεται εύκολα, κι' αυτό σας επιφυλάσσει δυσάρεστες εκπλήξεις. * Σας δίνεται η ευκαιρία να εκτιμήσετε τους πραγματικούς φίλους.	* Η νέα Σελήνη επηρεάζει δυσμενώς την υγεία και ιδιαιτέρως το νευρικό σύστημα, τους θρόνους και τα έντερα. * Έχετε πάντως ν' έλπι πως το καλύτερο φάρμακο είναι πάντοτε η ασιτοδοξία. * Αποφύγετε τις ζωηρές συζητήσεις.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	* Για να επιτύχετε, πρέπει να έχετε επιταχύνει στον εαυτό σας και στις ικανότητές σας. * Η κάπως νοσηρή φαντασία σας παραμορφώνει την πραγματικότητα και σας κάνει να βλέπετε φίλους ή εχθρούς εκεί που δεν υπάρχουν.	* Αποφύγετε να δώσετε υποσχέσεις, που δε θα μπορείτε να κρατήσετε. * Οι γαλήνες σας δε θα είναι μακριά διασκέδασ. * Μικροαπογοητεύσεις θα σας κάνουν ν' αλλάξετε γνώμη για αγαπημένο ή φιλικό πρόσωπο. * Ευχάριστη ταξίδια.	* Το νευρικό σύστημα επηρεάζεται δυσμενώς από τη νέα Σελήνη κι' έτσι η υγεία δοκιμάζεται πολύ σκληρά. Αδύνατον τις όσες ύπνου και αποφύγετε τις σκέψεις, που θα υπονοούν να τον διαταράξουν. * Τυχερό το 4.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΙΧΑΝ συναντηθεί την προηγούμενη ημέρα στο χάλι του κοσμικού ξενοδοχείου. Και κείνο το απόγευμα, βρέθηκαν κι' οι δύο στο μεγάλο πάρκο που απλωνόταν δόγυρα. Θάλεγε πώς είχαν συνεννοηθεί να σμίξουν εκεί.

— Τι περίεργο να περπατάμε και πάλι μαζί; — είπε σε κάποια στιγμή η κόμηση Μαρία ντε Λαρός.

— Γιατί; ρώτησε όχι χωρίς εκπληξή ο βαρώνος Ρεμύ ντε Λαγκάρντ.

— Γιατί πέντε δεκαπέντε χρόνια από τότε που είδαμε για τελευταία φορά. Την εποχή εκείνη είχατε έρωτα με τον αδελφό μου... το θυμάστε; Ο βαρώνος την κύτταξε με κάποια κακία στο βλέμμα.

— Πάλι καλά, που το θυμάστε σεις, είπε. Εκείνο τον καιρό δε φαίνεται πώς σας ένδιεφε.

— Αν έβρατε, όμως; ψιθύρισε η κόμηση.

— Η κακία έφυγε άμμεσα από τα μάτια του βαρώνου.

— Πώς; είπε. Μ' αγαπούσατε και σεις;... — Ω, γιατί ν' μην το καταλάβα; —

— Το λάθος είναι δικό σας, απάντησε η κόμηση. Ο άντρας μου ταξίδευε όλοένα κι' ήμουν πάντα σχεδόν μόνη... Έσείς φροντίζατε ναρκώσατε όταν έλειπε ο άντρας μου και σας έβλεπα μ' ευχαρίστηση. Κι' η κόρη μου το ίδιο... Η Λορέτ ήταν, ευτυχώς, τότε μόλις δώδεκα χρόνων.

— Γιατί λέτε ευτυχώς; ρώτησε ο βαρώνος. — Θα σας εξηγήσω, απάντησε η συνομιλήτριά του. Λέγατε πολύ όμορφες ιστορίες στη Λορέτ. Αλλά, για να σας πω την αλήθεια, δε μ' ένδιεφεσαν οι ιστορίες και τα ανέκδοτά σας... Μια γυναίκα, που ο άντρας της λείπει συχνά, θα προτιμούσε κάτι πιο τρυφερό, πιο λυρικό... Η μου ευχαρίστημένη όταν έρχασατε, αλλά τα λόγια σας με κούραζαν.

— Γιατί λέτε ευτυχώς; ρώτησε ο βαρώνος. — Θα σας εξηγήσω, απάντησε η συνομιλήτριά του. Λέγατε πολύ όμορφες ιστορίες στη Λορέτ. Αλλά, για να σας πω την αλήθεια, δε μ' ένδιεφεσαν οι ιστορίες και τα ανέκδοτά σας... Μια γυναίκα, που ο άντρας της λείπει συχνά, θα προτιμούσε κάτι πιο τρυφερό, πιο λυρικό... Η μου ευχαρίστημένη όταν έρχασατε, αλλά τα λόγια σας με κούραζαν.

— Γιατί λέτε ευτυχώς; ρώτησε ο βαρώνος. — Θα σας εξηγήσω, απάντησε η συνομιλήτριά του. Λέγατε πολύ όμορφες ιστορίες στη Λορέτ. Αλλά, για να σας πω την αλήθεια, δε μ' ένδιεφεσαν οι ιστορίες και τα ανέκδοτά σας... Μια γυναίκα, που ο άντρας της λείπει συχνά, θα προτιμούσε κάτι πιο τρυφερό, πιο λυρικό... Η μου ευχαρίστημένη όταν έρχασατε, αλλά τα λόγια σας με κούραζαν.

— Γιατί λέτε ευτυχώς; ρώτησε ο βαρώνος. — Θα σας εξηγήσω, απάντησε η συνομιλήτριά του. Λέγατε πολύ όμορφες ιστορίες στη Λορέτ. Αλλά, για να σας πω την αλήθεια, δε μ' ένδιεφεσαν οι ιστορίες και τα ανέκδοτά σας... Μια γυναίκα, που ο άντρας της λείπει συχνά, θα προτιμούσε κάτι πιο τρυφερό, πιο λυρικό... Η μου ευχαρίστημένη όταν έρχασατε, αλλά τα λόγια σας με κούραζαν.

— Γιατί λέτε ευτυχώς; ρώτησε ο βαρώνος. — Θα σας εξηγήσω, απάντησε η συνομιλήτριά του. Λέγατε πολύ όμορφες ιστορίες στη Λορέτ. Αλλά, για να σας πω την αλήθεια, δε μ' ένδιεφεσαν οι ιστορίες και τα ανέκδοτά σας... Μια γυναίκα, που ο άντρας της λείπει συχνά, θα προτιμούσε κάτι πιο τρυφερό, πιο λυρικό... Η μου ευχαρίστημένη όταν έρχασατε, αλλά τα λόγια σας με κούραζαν.

— Γιατί λέτε ευτυχώς; ρώτησε ο βαρώνος. — Θα σας εξηγήσω, απάντησε η συνομιλήτριά του. Λέγατε πολύ όμορφες ιστορίες στη Λορέτ. Αλλά, για να σας πω την αλήθεια, δε μ' ένδιεφεσαν οι ιστορίες και τα ανέκδοτά σας... Μια γυναίκα, που ο άντρας της λείπει συχνά, θα προτιμούσε κάτι πιο τρυφερό, πιο λυρικό... Η μου ευχαρίστημένη όταν έρχασατε, αλλά τα λόγια σας με κούραζαν.

— Γιατί λέτε ευτυχώς; ρώτησε ο βαρώνος. — Θα σας εξηγήσω, απάντησε η συνομιλήτριά του. Λέγατε πολύ όμορφες ιστορίες στη Λορέτ. Αλλά, για να σας πω την αλήθεια, δε μ' ένδιεφεσαν οι ιστορίες και τα ανέκδοτά σας... Μια γυναίκα, που ο άντρας της λείπει συχνά, θα προτιμούσε κάτι πιο τρυφερό, πιο λυρικό... Η μου ευχαρίστημένη όταν έρχασατε, αλλά τα λόγια σας με κούραζαν.

— Γιατί λέτε ευτυχώς; ρώτησε ο βαρώνος. — Θα σας εξηγήσω, απάντησε η συνομιλήτριά του. Λέγατε πολύ όμορφες ιστορίες στη Λορέτ. Αλλά, για να σας πω την αλήθεια, δε μ' ένδιεφεσαν οι ιστορίες και τα ανέκδοτά σας... Μια γυναίκα, που ο άντρας της λείπει συχνά, θα προτιμούσε κάτι πιο τρυφερό, πιο λυρικό... Η μου ευχαρίστημένη όταν έρχασατε, αλλά τα λόγια σας με κούραζαν.

— Γιατί λέτε ευτυχώς; ρώτησε ο βαρώνος. — Θα σας εξηγήσω, απάντησε η συνομιλήτριά του. Λέγατε πολύ όμορφες ιστορίες στη Λορέτ. Αλλά, για να σας πω την αλήθεια, δε μ' ένδιεφεσαν οι ιστορίες και τα ανέκδοτά σας... Μια γυναίκα, που ο άντρας της λείπει συχνά, θα προτιμούσε κάτι πιο τρυφερό, πιο λυρικό... Η μου ευχαρίστημένη όταν έρχασατε, αλλά τα λόγια σας με κούραζαν.

— Γιατί λέτε ευτυχώς; ρώτησε ο βαρώνος. — Θα σας εξηγήσω, απάντησε η συνομιλήτριά του. Λέγατε πολύ όμορφες ιστορίες στη Λορέτ. Αλλά, για να σας πω την αλήθεια, δε μ' ένδιεφεσαν οι ιστορίες και τα ανέκδοτά σας... Μια γυναίκα, που ο άντρας της λείπει συχνά, θα προτιμούσε κάτι πιο τρυφερό, πιο λυρικό... Η μου ευχαρίστημένη όταν έρχασατε, αλλά τα λόγια σας με κούραζαν.

— Γιατί λέτε ευτυχώς; ρώτησε ο βαρώνος. — Θα σας εξηγήσω, απάντησε η συνομιλήτριά του. Λέγατε πολύ όμορφες ιστορίες στη Λορέτ. Αλλά, για να σας πω την αλήθεια, δε μ' ένδιεφεσαν οι ιστορίες και τα ανέκδοτά σας... Μια γυναίκα, που ο άντρας της λείπει συχνά, θα προτιμούσε κάτι πιο τρυφερό, πιο λυρικό... Η μου ευχαρίστημένη όταν έρχασατε, αλλά τα λόγια σας με κούραζαν.

— Γιατί λέτε ευτυχώς; ρώτησε ο βαρώνος. — Θα σας εξηγήσω, απάντησε η συνομιλήτριά του. Λέγατε πολύ όμορφες ιστορίες στη Λορέτ. Αλλά, για να σας πω την αλήθεια, δε μ' ένδιεφεσαν οι ιστορίες και τα ανέκδοτά σας... Μια γυναίκα, που ο άντρας της λείπει συχνά, θα προτιμούσε κάτι πιο τρυφερό, πιο λυρικό... Η μου ευχαρίστημένη όταν έρχασατε, αλλά τα λόγια σας με κούραζαν.

— Γιατί λέτε ευτυχώς; ρώτησε ο βαρώνος. — Θα σας εξηγήσω, απάντησε η συνομιλήτριά του. Λέγατε πολύ όμορφες ιστορίες στη Λορέτ. Αλλά, για να σας πω την αλήθεια, δε μ' ένδιεφεσαν οι ιστορίες και τα ανέκδοτά σας... Μια γυναίκα, που ο άντρας της λείπει συχνά, θα προτιμούσε κάτι πιο τρυφερό, πιο λυρικό... Η μου ευχαρίστημένη όταν έρχασατε, αλλά τα λόγια σας με κούραζαν.

— Γιατί λέτε ευτυχώς; ρώτησε ο βαρώνος. — Θα σας εξηγήσω, απάντησε η συνομιλήτριά του. Λέγατε πολύ όμορφες ιστορίες στη Λορέτ. Αλλά, για να σας πω την αλήθεια, δε μ' ένδιεφεσαν οι ιστορίες και τα ανέκδοτά σας... Μια γυναίκα, που ο άντρας της λείπει συχνά, θα προτιμούσε κάτι πιο τρυφερό, πιο λυρικό... Η μου ευχαρίστημένη όταν έρχασατε, αλλά τα λόγια σας με κούραζαν.

— Γιατί λέτε ευτυχώς; ρώτησε ο βαρώνος. — Θα σας εξηγήσω, απάντησε η συνομιλήτριά του. Λέγατε πολύ όμορφες ιστορίες στη Λορέτ. Αλλά, για να σας πω την αλήθεια, δε μ' ένδιεφεσαν οι ιστορίες και τα ανέκδοτά σας... Μια γυναίκα, που ο άντρας της λείπει συχνά, θα προτιμούσε κάτι πιο τρυφερό, πιο λυρικό... Η μου ευχαρίστημένη όταν έρχασατε, αλλά τα λόγια σας με κούραζαν.

— Γιατί λέτε ευτυχώς; ρώτησε ο βαρώνος. — Θα σας εξηγήσω, απάντησε η συνομιλήτριά του. Λέγατε πολύ όμορφες ιστορίες στη Λορέτ. Αλλά, για να σας πω την αλήθεια, δε μ' ένδιεφεσαν οι ιστορίες και τα ανέκδοτά σας... Μια γυναίκα, που ο άντρας της λείπει συχνά, θα προτιμούσε κάτι πιο τρυφερό, πιο λυρικό... Η μου ευχαρίστημένη όταν έρχασατε, αλλά τα λόγια σας με κούραζαν.

— Γιατί λέτε ευτυχώς; ρώτησε ο βαρώνος. — Θα σας εξηγήσω, απάντησε η συνομιλήτριά του. Λέγατε πολύ όμορφες ιστορίες στη Λορέτ. Αλλά, για να σας πω την αλήθεια, δε μ' ένδιεφεσαν οι ιστορίες και τα ανέκδοτά σας... Μια γυναίκα, που ο άντρας της λείπει συχνά, θα προτιμούσε κάτι πιο τρυφερό, πιο λυρικό... Η μου ευχαρίστημένη όταν έρχασατε, αλλά τα λόγια σας με κούραζαν.

— Γιατί λέτε ευτυχώς; ρώτησε ο βαρώνος. — Θα σας εξηγήσω, απάντησε η συνομιλήτριά του. Λέγατε πολύ όμορφες ιστορίες στη Λορέτ. Αλλά, για να σας πω την αλήθεια, δε μ' ένδιεφεσαν οι ιστορίες και τα ανέκδοτά σας... Μια γυναίκα, που ο άντρας της λείπει συχνά, θα προτιμούσε κάτι πιο τρυφερό, πιο λυρικό... Η μου ευχαρίστημένη όταν έρχασατε, αλλά τα λόγια σας με κούραζαν.

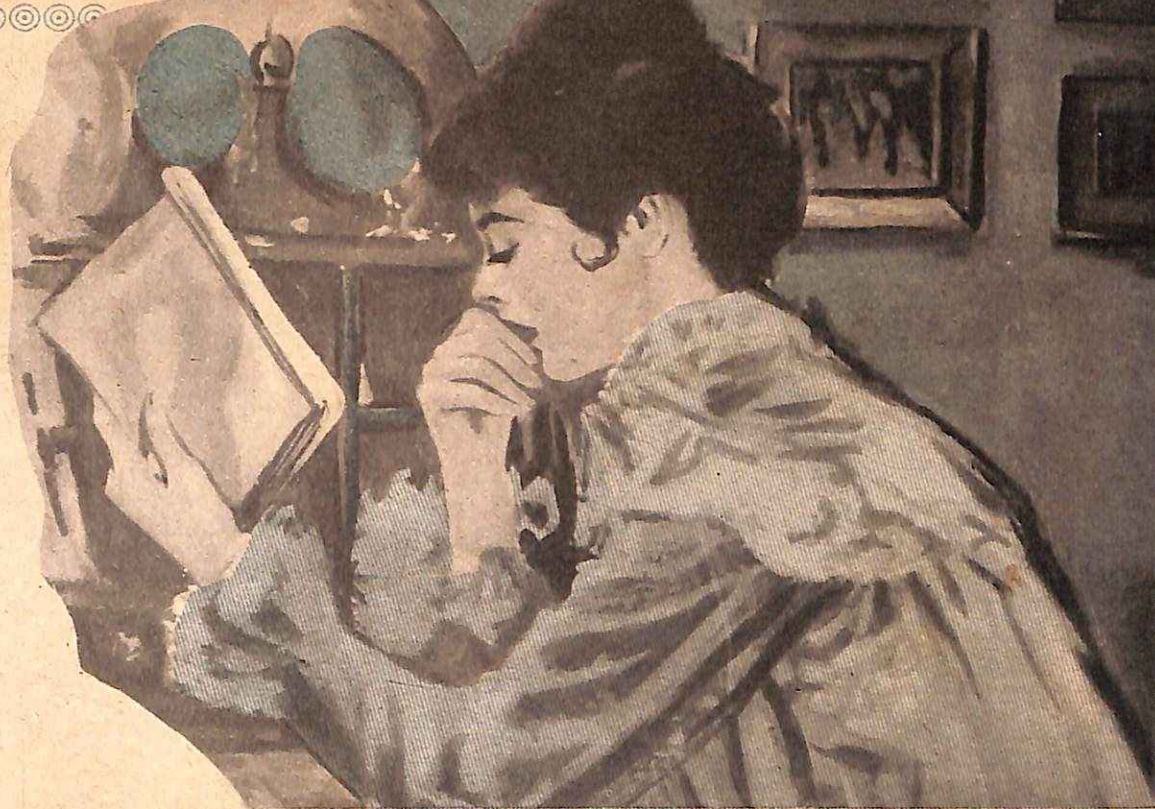
— Γιατί λέτε ευτυχώς; ρώτησε ο βαρώνος. — Θα σας εξηγήσω, απάντησε η συνομιλήτριά του. Λέγατε πολύ όμορφες ιστορίες στη Λορέτ. Αλλά, για να σας πω την αλήθεια, δε μ' ένδιεφεσαν οι ιστορίες και τα ανέκδοτά σας... Μια γυναίκα, που ο άντρας της λείπει συχνά, θα προτιμούσε κάτι πιο τρυφερό, πιο λυρικό... Η μου ευχαρίστημένη όταν έρχασατε, αλλά τα λόγια σας με κούραζαν.

— Γιατί λέτε ευτυχώς; ρώτησε ο βαρώνος. — Θα σας εξηγήσω, απάντησε η συνομιλήτριά του. Λέγατε πολύ όμορφες ιστορίες στη Λορέτ. Αλλά, για να σας πω την αλήθεια, δε μ' ένδιεφεσαν οι ιστορίες και τα ανέκδοτά σας... Μια γυναίκα, που ο άντρας της λείπει συχνά, θα προτιμούσε κάτι πιο τρυφερό, πιο λυρικό... Η μου ευχαρίστημένη όταν έρχασατε, αλλά τα λόγια σας με κούραζαν.

— Γιατί λέτε ευτυχώς; ρώτησε ο βαρώνος. — Θα σας εξηγήσω, απάντησε η συνομιλήτριά του. Λέγατε πολύ όμορφες ιστορίες στη Λορέτ. Αλλά, για να σας πω την αλήθεια, δε μ' ένδιεφεσαν οι ιστορίες και τα ανέκδοτά σας... Μια γυναίκα, που ο άντρας της λείπει συχνά, θα προτιμούσε κάτι πιο τρυφερό, πιο λυρικό... Η μου ευχαρίστημένη όταν έρχασατε, αλλά τα λόγια σας με κούραζαν.

— Γιατί λέτε ευτυχώς; ρώτησε ο βαρώνος. — Θα σας εξηγήσω, απάντησε η συνομιλήτριά του. Λέγατε πολύ όμορφες ιστορίες στη Λορέτ. Αλλά, για να σας πω την αλήθεια, δε μ' ένδιεφεσαν οι ιστορίες και τα ανέκδοτά σας... Μια γυναίκα, που ο άντρας της λείπει συχνά, θα προτιμούσε κάτι πιο τρυφερό, πιο λυρικό... Η μου ευχαρίστημένη όταν έρχασατε, αλλά τα λόγια σας με κούραζαν.

— Γιατί λέτε ευτυχώς; ρώτησε ο βαρώνος. — Θα σας εξηγήσω, απάντησε η συνομιλήτριά του. Λέγατε πολύ όμορφες ιστορίες στη Λορέτ. Αλλά, για να σας πω την αλήθεια, δε μ' ένδιεφεσαν οι ιστορίες και τα ανέκδοτά σας... Μια γυναίκα, που ο άντρας της λείπει συχνά, θα προτιμούσε κάτι πιο τρυφερό, πιο λυρικό... Η μου ευχαρίστημένη όταν έρχασατε, αλλά τα λόγια σας με κούραζαν.

Δίσασα για μια στιγμή να διαβάσω τι έγραφε στο ημερολόγιό της η κόρη μου...

ενδιαφέρον σ' εκείνον που ήταν δε πριν από μερικές ημέρες το ίδιο με της.

— Κι' η.. μητέρα της; ρώτησε με βροχή φωνή ο βαρώνος.

— Η κόμηση γέλασε.

— Το άλλο πρωί αγόρασα στην κόρη μου μια μεγάλη κούκλα για να παίξει και να κουβεντιάσει μαζί της, απάντησε. Και το απόγευμα, όταν ήρθατε, μ' έπιασε ένα νευρικό γέλιο, που δεν κατάφερα να το συγκρατήσω. Ξεκαρδίζομαι στα γέλια και μόνο που σας έβλεπα... Νομίζω πως θυμάστε για τη συμπεριφορά μου, που ήταν, άλλωστε, πολύ ανώμαλη και δεν ξαναπατήσατε πια το πόδι σας στο σπίτι μου. Η Λορέτ κι' εγώ είχαμε ξαναβρεί τότε την ηρεμία μας κι' έτσι δεν προσέξαμε την ελαφύτητα.

— Ο βαρώνος εξακολούθησε να χτυπά με το μπαστούνι του τα κλαδιά του θάμνου.

— Η κόμηση απλώς το χέρι προς το μέρος του.

— Νομίζω πως τώρα που τα μάθατε όλα μπορούμε να είμαστε πραγματικοί φίλοι, του είπε. Θέλετε;

— Πήρε το χέρι της και τσάφισε ανάμεσα στα δικά του.

— Έχετε δίκιο, απάντησε. Η τριτογενής φίλτα μας αξίζει πολύ περισσότερο από την παλιά περιπέτεια, που τη σχεδίασαμε κι' οι δύο μέσα στο μυαλό μας, χωρίς, όμως, να τη ζήσαμε.

Α. ΜΑ-Υ-ΝΟΡ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΚΔΙΚΗ

Έπειδη είχαν προηγουμένως με τη γιο ενός μπακάλη, που τους είχε δείξει για άσημνη αφορμή, δυο μικροί μαθητές 12 χρονών, στο Στάουτφολντ της Δυτικής Γερμανίας, αποφάσισαν, για να εκδικηθούν, να διαρρήξουν το κατάστημα του πατέρα του!

Η διάρρηξη καταστράφηκε μ' επιμέλεια και εκτελεστική, μια νύχτα, κατά τρόπο αληθινά φριχτό. ΟΙ δυο νεαροί μπήκαν στο μπακάλικο, απ' όπου δεν εκλεφάν το πασαμικρό, αλλά έκαναν τα πάντα εφής Μαδάμ! Τα τετρακόσια ευρώ, που βρήκαν, τα έσπασαν ένα προς ένα, σφεντονίζοντας τα στους τοίχους, που γέμισαν όλοι από χυμένους κροκούς και ασπράδια! Έπειτα έχυσαν στο πάτωμα το περιεχόμενο των κουτιών βρήκαν με γάλα, καφέ ή κακάο και σκόρπισαν από πάνω το ρούζι από τα πακέτα που βρέθηκαν. Τα μόνια είδη, που άφηναν απείραστα, ήταν όσες κουνούρες άνοιγαν δύσκολα, τα κεφάλια του τυριού και τους ντεκέδες με το βούτυρο.

Η χάρα τους δώδεκο γι' αυτό το κατόρθωμα, που απαιτήσε δύσμη δρες... άσκησης εργασίας, κράτησε πολύ λίγο. ΟΙ δόρατες της βαν δαλτικής αυτής διαρρήξεως ανακαλύφθηκαν γρήγορα και τα σπασμένα — καθώς και... τα γυμένα — υποχρεώθηκαν να τα πληρώσουν οΙ γονείς τους, καταβάλλοντας από 13.000 δραχμές κάθε οικογένεια για αποζημίωση στο μπακάλι!

— Τί θέλετε, να πείτε; ρώτησε ο βαρώνος. — Η κόρη μου δεν ξανάγραψε τίποτα στο ημερολόγιό της για τον Ιππότη με το μπλε σαγόνι. Τα χαλασμένα δόντια του κι' η φαλάκρα του την είχαν κάνει να μη βρίσκη πια κανένα

— Τί θέλετε, να πείτε; ρώτησε ο βαρώνος. — Η κόρη μου δεν ξανάγραψε τίποτα στο ημερολόγιό της για τον Ιππότη με το μπλε σαγόνι. Τα χαλασμένα δόντια του κι' η φαλάκρα του την είχαν κάνει να μη βρίσκη πια κανένα

— Τί θέλετε, να πείτε; ρώτησε ο βαρώνος. — Η κόρη μου δεν ξανάγραψε τίποτα στο ημερολόγιό της για τον Ιππότη με το μπλε σαγόνι. Τα χαλασμένα δόντια του κι' η φαλάκρα του την είχαν κάνει να μη βρίσκη πια κανένα

— Τί θέλετε, να πείτε; ρώτησε ο βαρώνος. — Η κόρη μου δεν ξανάγραψε τίποτα στο ημερολόγιό της για τον Ιππότη με το μπλε σαγόνι. Τα χαλασμένα δόντια του κι' η φαλάκρα του την είχαν κάνει να μη βρίσκη πια κανένα

— Τί θέλετε, να πείτε; ρώτησε ο βαρώνος. — Η κόρη μου δεν ξανάγραψε τίποτα στο ημερολόγιό της για τον Ιππότη με το μπλε σαγόνι. Τα χαλασμένα δόντια του κι' η φαλάκρα του την είχαν κάνει να μη βρίσκη πια κανένα

— Τί θέλετε, να πείτε; ρώτησε ο βαρώνος. — Η κόρη μου δεν ξανάγραψε τίποτα στο ημερολόγιό της για τον Ιππότη με το μπλε σαγόνι. Τα χαλασμένα δόντια του κι' η φαλάκρα του την είχαν κάνει να μη βρίσκη πια κανένα

— Τί θέλετε, να πείτε; ρώτησε ο βαρώνος. — Η κόρη μου δεν ξανάγραψε τίποτα στο ημερολόγιό της για τον Ιππότη με το μπλε σαγόνι. Τα χαλασμένα δόντια του κι' η φαλάκρα του την είχαν κάνει να μη βρίσκη πια κανένα

— Τί θέλετε, να πείτε; ρώτησε ο βαρώνος. — Η κόρη μου δεν ξανάγραψε τίποτα στο ημερολόγιό της για τον Ιππότη με το μπλε σαγόνι. Τα χαλασμένα δόντια του κι' η φαλάκρα του την είχαν κάνει να μη βρίσκη πια κανένα

